

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hunter S. Thompson

Çeviren: Nur Kasapoğlu

ROMAN

LAS VEGAS'ta Korku ve Nefret

Amerikan Rüyası'nın Tam Kalbine
Vahşi bir Yolculuk

STÜDYO İMGE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Las Vegas'ta Korku ve Nefret
Hunter S. Thompson

Çeviren
Nur Kasapoglu

VINTAGE BOOKS
A DIVISION OF RANDOM HOUSE, INC.
NEW YORK

Las Vegas'ta Korku ve Nefret

ISBN: 975-6523-07-7

Second Vintage Books baskısı, Haziran 1998.
Stüdyoimge baskısı, Şubat 2006.

Romanın telif hakkı Hunter S. Thompson'a aittir (1971).

Editör: Kaan Demirdöven
Kapak Tasarımı: Barış Topaloglu
Grafik-Tasarım: Orkun Yüce

Stüdyoimge©

İzin alınmadan, kaynak gösterilmeden,
yayıncı ve yazarın adı belirtilmeden
kullanılamaz, çoğaltılamaz.

Baskı ve Cilt: Umut Matbaası

Asmalımescit Mah. General Yazgan Sok. Çubukçu Apt. No. 24/1
Tünel-Beyoğlu / İstanbul
Tel: 0212 292 78 04 Faks: 0212 245 02 96
e-mail: info@studyoimgekitap.com

Las Vegas'ta Korku, Nefret ve

Amerikan Rüyası'nın Tam Kalbine Vahşî Bir Yolculuk

**Bu kitap;
Burada açıklanmaması gereken nedenlerden dolayı,
Bob Geiger'a ve
'Bay Tamburin Adam'/ Mister Tambourine şarkısı nedeniyle de
Bob Dylan'a ithaf edilmiştir.**

**“Kendisinden canavar yaratanlar,
acı ve insanlıktan uzaklaşırlar.”
DR. JOHNSON**

BİRİNCİ BÖLÜM

llaçlar etkisini göstermeye başladığında, çölün bir ucu olan Bars-tow'da bir yerlerdeydik. "Biraz başım dönüyor, sanırım sen kullan-malısın," dediğimi hatırlar gibiyim. Ve sonra aniden etrafımızı kor-kunç bir gürültü sardı. Gökyüzü, kocaman yarasalara benzeyen ya-ratıklarla dolmuştu. Sanki hepsi çılgıklar atıyor ve saatte 100 mil hızla Las Vegas'a doğru giden arabamıza saldırıyorlardı. Ve bir ses 'Tanrım, nedir bu lanet hayvanlar?' diye çılgık atıyordu. Sonra tek-rar etraf sessizleşti. Avukatım, tişörtünü çıkarmış ve birasını göğ-sünde dolaştırıyordu. Durumu kolaylaştırmak için gözlerini tam olarak kapatan İspanyol güneş gözlüğüne rağmen yine de gözlerini yumarak güneşe baktı ve 'Sen ne saçmalıyorsun?' diye mırıldandı. 'Boşver!' dedim. 'Arabayı kullanma sırası sende.' Frene bastım ve Büyük Kırmızı Köpekbalığı'nı yolun kenarına çektim. Yarasalardan bahsetmenin alemi yok, diye düşündüm. Zavallı piç, onları yakında yeterince görecekti zaten!

Neredeyse öğlen olmuştu. Ve bizim hala 100 milden fazla gidilecek yolumuz vardı. Bunlar güçlü miller olmalıydı. Çok kısa bir süre sonra ikimizin de bozulacağını biliyordum. Ama geriye dön-mek ve dinlenmek için artık zaman yoktu. Bunun üstesinden gel-mek zorundaydık.

Muhteşem Mint 400 Otel'i'nde rezervasyonumuz zaten ya-pılmıştı ama ses geçirmez süit odamızı almak için saat 16.00'a kadar orada olmak zorundaydık. New York'taki popüler bir spor dergisi

rezervasyonlarla ve Sunset Yolu'ndaki bu kocaman üstü açık Chevrolette ile ilgilenmişti. Ve ben, tüm bunlardan sonra, profesyonel bir gazeteci olarak, iyi veya kötü, bu hikayeyi bitirmek zorundaydım. Spor editörleri aynı zamanda bana 300 Dolar nakit para vermişlerdi ve bu paranın büyük bir bölümünü oldukça tehlikeli uyuşturuculara harcamıştım. Arabanın bagajı aynı, gezici bir polis narkotik laboratuvarı gibi görünüyordu. Yanımızda iki torba ot, 75 adet meskalin hapi, 5 çarşaf kurutucu asit, yarısı kokain dolu bir tuzluk ve bütün bir galaksi dolusu çığlık ve kahkaha atırcı ve zıplatici vardı! Ayrıca çeyrek galon tekila ve rom ve bir koli bira, bir parça da ham eter ve iki düzine amilimiz vardı. Bütün bunlar; bir gece önce, Los Angeles'ın her tarafını Topanga'dan Watts'a çılgınca ve yüksek bir hızda dolaşırken temin edilmişti. Elimizde taşıyabileceğimiz her şeyi toplamıştık. Aslında yolculuk için bu kadarına ihtiyacımız yoktu. Ama bir kere ciddi bir uyuşturucu koleksiyonuna kilitlendin mi, bunlardan alabileceğin kadar çok alma isteği duyarsın.

Beni üzen tek şey eterdi. Dünyada hiç bir şey eter alemine takılmış bir adam kadar sorumsuz ve ahlaksız olamazdı. Ve biliyordum ki; bu çürük ortamın içine kısa sürede girecektik. Ve hatta belki de bir sonraki benzin istasyonunda! Hemen hemen her şeyi toplamıştık ve şimdi 'evet eterden derin bir nefes çekmenin tam zamanıydı.' Ve önümüzdeki yüzlerce kilometreyi berbat bir şekilde, salya içinde ve spastik bir sersemlikle geçirecektik...

Eterde uyanık kalmanın en iyi yolu, üstüne bir sürü amil almaktır. Hepsini bir anda değil ama sabit aralıklarla ve Barstow'a saatte 90 mil hızla gitmeye odaklanacak kadar almak gerekir. 'Adamım, işte yolculuk şekli bu,' dedi avukatım bir çeşit mırıltıyla birlikte radyonun sesini açarak ve ritme uymak için. Bir jeton, tatlı İsa'nın yolunda gidene bir jeton... Bir jeton? Seni aptal. O lanet yaralar gelecek mi diye bekleyelim. Radyonu güçle duyuyor-

dum. Koltuğun en uzak köşesine oturmıştım. Durmadan 'Şeytana Sempatı' kasetimizi dinliyorduk. Sahip olduğumuz tek kaset buydu ve bu yüzden de sürekli onu çalıyorduk, defalarca, arka arkaya... Radyoda; bir çeşit çılgın bir konturpuan gibi sürekli onu çalıyorduk. Ve bunu aynı zamanda, yoldaki ritmimizi yakalayabilmek için de yapıyorduk. Çünkü sürekli aynı hızda gitmek gaz ayarı için iyidir. Ve ayrıca o anda önemli görünen başka sebepler için de... Kesinlikle! Böyle bir yolculukta biri mutlaka benzin sarfiyatı için de dikkatli olmak zorundadır. Beynin arka tarafındaki kan akışına sebep olan sürat patlamalarından kaçınmak için bu şart! Avukatım yoldaki otostopçuyu benden çok önce gördü. 'Haydi şu yoldaki çocuğu alalım,' dedi avukatım. Daha benim bir şey dememe kalmadan durdu, zavallı çocuk da yüzünde kocaman bir sırıtmayla arabaya tırmanmaya başladı. 'Yaşasın! Daha önce üstü açık bir arabaya hiç binmemiştim.' 'Öyle mi? Sanırım artık buna hazırsındır,' dedim. Çocuk istekli bir şekilde başını salladı ve yola çıktık. Avukatım çocuğa, 'Biz senin dostunuz, diğerleri gibi değiliz,' dedi. 'Ooo Tanrım, virajdan aşağıya gittiğini sanmıştım!' 'Eğer böyle konuşmayı kesmezsen sü-lükleri üzerine atarım,' dedim sert bir ifadeyle. Anlamış gibi görünmeye çalışarak sırtıttı. Neyse ki arabadaki gürültü korkunçtu. Rüz-gar, radyo ve teyp sesi arasındaydık. Böylece arka koltukta oturan çocuk bizim konuşmalarımızı duyamazdı. Yoksa duyabilir miydi?

Ne kadar böyle kalabilirdik merak ediyordum. Birimizin bu çocuğa saldırmaması ne kadar zaman alacaktı? O zaman ne düşünecekti? Bu aynı; Yalnız Çöl, Manson Ailesi'nin bilinen en son eviydi. Avukatım, yarasalar için çılgık atarken dev manta ışınlarının arabanın üstüne geldiği bağlantısını kurabilecek miydi? Eğer böyleyse o zaman bu çocuğun kafasını kesip onu çölde bir yerlere gömmemiz gerekecekti. Gitmesine izin veremezdik. Bizi hemen Nazi Kolluk Kuvvetleri'nden birine ibbar ederdi ve onlar da köpek gibi peşimize

düşerdi. Tanrım! Bunu söyledim mi? Yoksa sadece düşündüm mü? 'Beni duydular mı? Avukatıma yan gözle şöyle bir baktım. Ama her şeyden habersiz görünüyordu. Yolu seyrederek bizim Büyük Kırmızı Köpekbalığı'mızı 110 veya üzerinde bir hızda kullanıyordu. Arka koltuktan hiç ses yoktu...

Belki de bu çocukla biraz sohbet etsem iyi olacak, diye düşündüm. Belki de bazı şeyleri açıklarsam biraz rahatlar. Elbette. Koltukta arkama döndüm ve 'kafatasının şekline hayran olmuş bir biçimde ona kocaman bir gülücük attım.

'Bu arada kesinlikle anlamam gereken bir şey var,' dedim. Gözlerini kırpmadan bana dik dik baktı. Dişlerini mi gıcırdatıyordu? 'Beni duyuyor musun?' diye bağırdım. Başını -evet- anlamında salladı. 'İyi' dedim. Çünkü biz şu anda Las Vegas'a; Amerikan Rüyası'nı bulmaya gidiyoruz!' Gülümsedim. 'Bu yüzden bu arabayı kiraladık. Bunu yapmanın tek yolu buydu. Anlayabiliyor musun? Tekrar başını salladı ama gözleri öfke doluydu. 'Şunu anlamamı istiyorum!' dedim. 'Çünkü bu çok uğursuz bir görev ve çok fazla da tehlikesi var... Kahretsin! Birayı unuttum. Biraz ister misin?' Başını iki yana salladı. 'Peki ya biraz etere ne dersin?' 'Neeee?' dedi çocuk. 'Boşver' dedim. 'Şimdi bu meselenin özüne gelelim. Anlarsın işte. 24 saat önce Beverly Hills Otelinde Polo Lounge'da oturuyorduk. Terasında tabii. Ve orada bir palmye ağacının tam altında otururken şu üniformalı cüce adam pembe bir telefonla geldi ve 'Belki de bu hayatınız boyunca beklediğiniz telefondur, bayım,' dedi. Güldüm ve bir kutu teneke bira açtım. Ben konuşmaya devam ederken bira köpürerek tüm arka koltuğa döküldü. 'Biliyor musun? O haklıydı. Bu telefonu bekliyordum. Ama kimden geldiğini bilmiyordum. Beni dinliyor musun?' Çocuğun yüzü sanki bir korku ve şaşkınlığın maskesiydi. Pot kırarak ona dedim ki: 'Direksiyondaki adamın benim avukatın olduğunu anlamamı istiyorum,' dedim. 'Yani

yolda bulduğum herhangi bir sersem değil. Bok! Ona bir bak! Sana veya bana hiç benzemiyor değil mi? Çünkü o bir yabancı. Muhtemelen Samoalı. Ama bu o kadar önemli değil. Peki sen önyargılı biri misin?' 'Yo hayır değilim!' dedi çocuk. 'Bana da öyle geldi zaten,' dedim. 'Çünkü bu adam, ırkına rağmen, benim için çok değerli biri.' Avukatıma baktım ama akli başka bir yerdeydi. Yumruğumu sürücü koltuğunun arkasına vurdum. 'Bu çok önemli sersem! Bu gerçek bir hikaye...!' dedim. Bu sırada araba iğrenç bir şekilde yoldan çıktı ve tekrar doğruldu. 'Ellerini benim boktan sırtımdan çek!' diye çığlık attı avukatım. Arkada oturan çocuk, arabadan atlayıp kendi şansını denemeye hazır gibi görünüyordu!

Titreşimlerimiz gitgide kötüleşiyordu ama neden? Şaşırmış, hüsrana uğramıştım. Bu arabada hiç iletişim yok muydu? Yoksa aptal canavarların seviyesine mi inmiştik? Çünkü benim hikayem doğruydu. Bundan emindim. Yolculuğumuzun anlamını açıklığa kavuşturmamız gerektiğini fark etmiştim. Biz aslında Polo Lounge'da oturuyorduk. Hem de saatlerdir. Meskalinle birlikte Singapur cini ve yanında bira içiyorduk. Ve telefon geldiğinde ben hazırdım. Cüce, bizim masamıza çekinerek yaklaştı ve o pembe telefonu bana uzattığında hiçbir şey demedim. Yalnızca dinledim. Ve sonra telefonu kapatıp avukatıma döndüm. 'Karargahtan aradılar,' dedim. 'Hemen Las Vegas'a gitmemi istiyorlar. Orada Lacerda adında bir Portekizli fotoğrafçıyla kontakt kurmalıyım. Detayları o anlatacakmış. Yapacağım tek şey bir süit odaya yerleşmekmiş. O beni bulacakmış.' Avukatım bir süre hiçbir şey demedi ama sonra birden sandalyeden öne doğru eğildi ve 'Kahretsin! Sanırım durumu görüyorum. Gerçek bir belaya benziyor!' Haki renkli gömleğini kıvrarak beyaz suni ipek İspanyol paça pantolonunun içine soktu ve bir içki söyledi. 'Bu iş bitmeden önce bir sürü yasal tavsiyeye ihtiyacın olacak!' dedi ve sonra, 'İlk tavsiyem çok hızlı, üstü açık bir araba kiralaman ve şu

boktan Los Angeles'tan en az 48 saat uzak kalman.' Başını üzgün bir şekilde salladı. 'Haftasonum mahvoldu. Çünkü doğal olarak ben de seninle gelmek zorundayım ve tamamen silahlanmalıyız!' dedi. 'Neden olmasın?' dedim. 'Böyle bir şeyi yapmak, eğer her şeye değerse, o zaman doğru yapmak gerekir. Biraz uygun malzemeye ihtiyacımız olacak. Ve biraz da nakite. Yalnızca uyuşturucu değil, hassas bir teybe de... Şimdikinin hatırına.' Avukatım 'Bu nasıl bir hikaye?' diye sordu. 'Mint 400' dedim. 'Organize Sporlar Tarihi'nin en zengin off-road yarışı. De Webb adında besili bir şişkonun fantastik onur gösterisi. Muhteşem bir şey... Las Vegas'ın tam kalbindeki lüks Mint Oteli'nin sahibi. En azından basın bülteninde öyle yazıyor. New York'taki adamım onu bana okudu.' 'Şeyyy,' dedi. 'Avukatın olarak sana motorsiklet almanı öneriyorum. Yoksa böyle bir haberi nasıl yapacaksın?' 'Başka yolu yok' dedim. Bir Kara Gölge Vincent nereden bulabiliriz acaba? 'O da ne?' 'Muhteşem bir motor,' dedim. 'Yeni bir model 2000 kubik inç ve iki yüze çıkan fren beygir gücü. Magnezyum sayesinde dakikada 4000 devir yapıyor ve iki koltukla beraber toplam ağırlık 100 kilo!' Avukatım: 'Tam bu olaya uygun gibi görünüyor' dedi. 'Öyle,' dedim. 'Bok şey dönüşler için çok iyi değil ama düz yolda müthiş. Bir F-111 havalanana kadar onunla yarışabilir!' 'Havalanmak mı?' dedi. 'Bu kadar şeyle baş edebilir miyiz?' 'Kesinlikle!' dedim. 'Biraz nakit para için New York'u aramalıyım.'

2. BEVERLY HILLS'TEKİ DOMUZ KADINDAN 300 \$ ALMAK

New York'taki ofisin Kara Gölge Vincent'tan haberi yoktu ve beni Los Angeles bürosuna yönlendirdiler. Orası tam olarak Beverly Hills'te ve Polo Lounge'dan epey uzak bir mesafedeydi. Ama oraya vardığımda, muhasebeci kadın bana 300 Dolar'dan fazla nakit vermeyi reddetti. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığını söylediğinde, ben ter döküyordum. Kanım, Kaliforniya için fazla kalındı. Bu iklimde kendimi tanımlamam mümkün değildi! Hele ter içinde, asla! Vahşi kırmızı göz bebeklerim ve titreyen ellerimle bu mümkün değildi! Böylece 300 Dolar aldım ve oradan ayrıldım. Avukatım beni köşedeki bir barda bekliyordu. 'Sınırsız kredimiz olana kadar hiç bir şey yapmayacağız!' dedi. Ben de olacağını söyledim. 'Siz Samualılar hep aynısınız,' dedim. 'Beyaz Adam'ın kültüründe edep olduğuna inanmıyorsunuz!'

'Tanrım! Daha bir saat önce, şu pis kokan yerde adamakıllı züğürt olarak oturup hafta sonunu düşünerek felç olmuşken, New York'taki bir yabancından bir telefon geliyor ve bana Las Vegas'a gitmemi, masrafların karşılanacağını söylüyor ve sonra da beni Beverly Hills'te bir ofise yollayıp oradaki başka bir yabancı da hiçbir sebep yokken bana taze bir 300 Dolar veriyordu... Sana söyledim adamım, bu Amerikan Rüyası'nın aksiyonu. Eğer bunu sonuna kadar başaramazsak, bu garip torpili ateşlemediğimiz için salak durumuna düşeriz!' 'Tabii ki' dedi. 'Bunu yapmak zorundayız.' 'Doğru,' de-

dim. 'Ama önce bir arabaya ihtiyacımız var. Sonra da kokaine, daha sonra da özel müzik için araba teybine... Birkaç tane de Akapulko tişörtüne...' Bu çeşit bir yolculuğa hazırlanmanın bence tek yolu, bir tavus kuşu gibi giyinip çıldırarak çölde dolaşıp hikayeyi tamamlamaktır. Temel sorumluluğunun bilincini asla kaybetmeden! Ama hikaye neydi? Kimse söyleme zahmetine katlanmamıştı. Öyleyse onu kendimiz mi yaratacaktık? Serbest teşebbüs! Amerikan Rüyası... Horatio Alger, Las Vegas'ta uyuşturucudan delirdi. Onu şimdi yap! Saf Gonzo gazeteciliği! Aynı zamanda bir de sosyo-fizik faktörü vardı. Hayatın her karıştığında ve sansarlar sana yaklaştığında, tek tedavi yolun iğrenç kimyasalları yüklenip sonra da Hollwood'dan Las Vegas'a bir piç gibi gitmektir.

Çöl sıcaklığının döl yatağında, gevşemek için yalnızca arabanın üstünü aç ve yüzünü beyaz cilt kremiyle yağlayıp müziği de sonuna kadar açarak yola çık ve bir parça eter kokla! Uyuşturucu bulmak çok zor olmamıştı. Ama Hollywood'da cuma akşamı, 18.30'da araba ve teyp bulmak o kadar kolay değildi. Zaten bir arabam vardı. Ama bir çöl işi için o; çok küçük ve yavaştı. Avukatımın üstü açık, beygir gücü yüksek ve uygun rengi olan arabayı almadan önce 17 tane telefon konuşması yaptığı bir Polonya barına gittik.

'Sıkı tutun!' dediğini duydum telefonda. 'Anlaşmayı yapmak için 30 dakika içinde geleceğiz.' Ve biraz bekledikten sonra bağırma başladı: 'Ne? Tabii ki beyefendinin saygın bir kredi kartı var! Sen kimle konuştuğunun farkında mısın?' Telefonu kapatırken 'Bu domuzlarla saçma şeyler için uğraşma,' dedim. En iyi araçlarla donatılmış bir ses dükkanı bulmamız lazım. Zarif hiçbir şey olmasın. Diğer arabalardaki konuşmaları dinlemek için şu yeni çıkan Belçika'dan gelen ses yükselticili mikrofondan almak istiyorduk. Bir sürü telefon görüşmesi yaptık ve en sonunda 5 mil uzaktaki bir dükkanda aradığımız her şeyin olduğunu öğrendik. Dükkan kapa-

lydı. Ama satıcı acele ederse bekleyeceğini söyledi. Ama Sunset Bulvarı'nda bir Stringray hemen önümüzde bir yayayı ezdiği için geciktik. Biz oraya ulaştığımızda dükkan çoktan kapanmıştı. İçeride insanlar vardı ama ikili kapıya gelmeyi, onlara birkaç işaret verip kendimizi tanıtıncaya kadar reddettiler. Sonunda iki satıcı, ellerindeki demirleri sallayarak kapıya geldiler ve küçük, dar bir aralıktaki satış müzakeresi yapabildik. Sonra kapıyı, malı dışarıya çıkarabilmek için sonuna kadar açtılar. Ve sonra tekrar kapatıp kilitlediler. 'Şimdi bu malı alın ve buradan defolup gidin!' diye adamlardan biri o dar aralıktan bağırdı. Avukatım da onlara yumruğunu kaldırıp 'Döneceğiz!' diye bağırdı. 'Bu günlerde, bu boktan yere bir bomba atacağım. Bu satış fişlerinden adınızı aldım. Nerede oturduğunuzu bulup evinizi ateşe vereceğim!' 'Bu, onların düşünmelerini sağlayacak,' dedi oradan ayrılırken. 'Bu adam bir paranoyak sapık. Bunları lekelemek kolay olur!' Araba kiralama ofisinde tekrar sorun yaşadık. Bütün kağıtları imzaladıktan sonra, arabaya bindim ve neredeyse tüm kontrolümü kaybederek benzin pompalarına doğru son gazla geri geri gittim. Araba kiralayan adam tir tir titriyordu. 'Siz, ah, şey; siz bu arabayı çok dikkatli kullanacaksınız değil mi?' diye sordu. 'Tabii ki!' dedim. 'Aman Tanrım!' dedi. 'Az önce 2 cm.'lik betondan geçtin ve yavaşlamadın bile. Şans eseri benzin pompasına çarpmadın!' 'Kimseye bir şey olmadı' dedim. 'Arabanın gücünü hep böyle test ederim. Sorun bitti. Stres içeren faktörler açısından.'

Bu arada avukatım üstü açık arabamızın arka koltuğuna Pinto'dan rom ve buz transfer ediyordu. Satıcı adam onu sinirle izliyordu. 'Siz içki içmiyorsunuz değil mi?' diye sordu. 'Ben içmem' dedim. 'Lanet olası tankı doldurdum' dedi avukatım. 'Çok acelemiz var. Las Vegas'ta bir çöl yarışını izlemek için yola çıkıyoruz.' 'Ne?' dedi kiralayıcı adam. 'Boşver' dedim. 'Biz, sorumlu insanlarız.' Onu benzin kapagını kapatırken izledim. Ve sonra düşük vitesle arabayı

sıkıştırarak trafiğe çıktım. Avukatım, 'Üzülen başka biri daha var,' dedi. 'Sanırım o son hızla manevra yaptı.' 'Evet. Ona biraz kırmızılardan vermeliydin,' dedim. 'Böyle bir domuza kırmızılar da yardım edemez,' dedi. 'Cehennem olsun. Yapacak çok işimiz var yola çıkmadan önce.' 'Ben papaz kıyafeti almak istiyorum,' dedim. 'Las Vegas'a özel getiriliyor olmalılar.' Ama hiç açık bir kıyafet dükkanı yoktu ve biz de bir kiliseyi soyacak değildik! 'Niye canını sıkıyorsun?' dedi avukatım. 'Unutma ki, polislerin bir çoğu kötü niyetli Katoliklerdir! Eğer çalıntı papaz kıyafetleriyle, tamamen ilaçlanmış ve alkole bulanmış bir şekilde enselenirsek, bu piçlerin bize neler yapabileceklerini hayal edebiliyor musun? Tanrım! Bizi hadım ederler, hadım! 'Haklısın,' dedim. 'Ve İsa'nın hatırına şu pipoyu içme. Unutma ki açıklıktayız.' Avukatım beni onaylayarak, 'Büyük bir nargileye ihtiyacımız var. Onu buraya, koltuğa koyalım ki görünmesin. Eğer biri bizi görececek olursa, oksijen kullandığımızı sanırlar!'

O gece eşyaları toplayıp arabayı hazırlamakla uğraştık. Sonra biraz meskalin içip okyanusta yüzmeye gittik. Şafak vakti bir Malibu kahve dükkanında kahvaltı ettik ve sonra çok dikkatli bir şekilde şehre doğru yola çıktık. Doğuya gidebilmek için, Pasadena çevre yoluna çıktık.

3.       TUHAF      ...       KR   

Ben hala otostop  umuzun ‘daha önce hiç       açık bir arabaya binmedi i’ düşüncesiyle b    lenmi tim.   te bu zavallı   ocuk her zaman otobanda yanından geçen        açık arabaların dünyasında ya ıyordu ama bir tanesini bile kullanmamıştı. Bu durum bana kendimi; Kral Faruk gibi hissettirdi. Avukatımla bir sonraki havaalanına gidip basit birkaç yasal kağıt hazırlayıp bu arabayı;         , k      pi e vermek isterdim. Ona sadece ‘  urayı imzala ve araba senin!’ demek isterdim. Ona anahtarları verip sonra da kredi kartımı kullanarak Miami gibi bir yere uçup orada da başka bir kocaman ateş-elma kırmızısı          açık bir araba kiralamak isterdim. Uyuşturucu depolanmış, oldukça hızlı ve Key West’teki son durağa kadar b      yolu suya paralel olarak gidebilen bir araba!

Ama bu hastalıklı fikir çabucak geçti. Bu zararsız çocuğu hapsetmeye hiç gerek yoktu. Ve ayrıca bu araba için planlarım vardı. Las Vegas’ın etrafında ı ıldamayı dört gözle bekliyordum. Belki de caddede biraz ciddi bir yan     bile olabilirdi.      kocaman şeyi Flamingo’nun     ne   ek ve bağırmaya ba la! ‘Tamam sizi tavuk g     ler! Sizi ibneler! Bu pislik ı ı lar yeşile döndüğünde bunu yere vuracağım ve siz korkak adilerin her birini     yece im!’ Doğru. Pi      kendi mekanlarında meydan oku! Yola acı acı haykırarak ve bir       romla yana doğru kayarak gelirler ve kornalarını ba ırtarak m     i sustururlar. Bulanık g      kocaman a ı arak,            arkada-

ki cılız, zayıf, altın çerçevesi, yağlanmış gölgelere bakar ve abuk sabuk cümleler haykırırlardı. Zekice hazırlanan bir içki, eterin kötü kokusunu ve merkezi bir psikoza yayar. Böyle bir şans ne kadar sürede gelir? Bu piçleri ta dudaklarının içine kadar çatırdatmak için motoru korkunç bir tizlikte inleterek hızlandırıp ışıkların değişmesini beklemek gerekir!

Yaşlı filler, ölmek için tepelere çıkarlarmış; yaşlı Amerikalılar da otobana çıkıp büyük arabalarla kendilerini ölüme götürürler! Bizim yolculuğumuz farklıydı. Bu; her şeyin, doğru ve yerinde olduğuna dair klasik bir onaylama olacaktı. Sadece cesareti olanlar için hayatın sunduğu muhteşem olasılıkları selamlayacaktık. Ve bizde ondan çok vardı.

Avukatım ırksal sorunlarına rağmen bu konsepti anlamıştı. Ama bizim otostopçumuz ulaşılması çok kolay birisi değildi. Anladığını söylüyordu ama gözlerinden hiçbir şey anlamadığını fark edebiliyordum. Bana yalan söylüyordu.

Araba aniden dönerek yön değiştirdi, biz, kaygan ve çakıllı bir zemine geldik. Çamurluğa doğru fırladım. Avukatım aniden direksiyon hakimiyetini kaybetti. 'Ne oldu?' diye bağırdım. 'Burada duramayız. Burası yarasalar ülkesi...

'Kalbim!' diye inledi. 'İlaç nerede?' 'Oh' dedim. 'İlaç? Evet işte burada.' Amilleri çantamızdan aldım. Çocuk kaskatı kesilmiş görünüyordu.

'Merak etme' dedim. 'Bu adamın kalbi hasta -Angina Pectoris- ama bunun için tedavimiz var. 'İşte al bakalım.' Torpidodan dört tane amil aldım ve ikisini avukatıma uzattım. Hemen bir tanesini burnuna koydu ve ben de aynısını yaptım. Derin bir nefes çekti ve koltukta arkasına yaslanıp direkt güneşe bakmaya başladı.

'Şu lanet müziği aç!' diye bağırdı. 'Kalbim bir timsah gibi hissediyor!' Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ses! Açıklık! Bas! Basımız olmalı. Gökyüzüne doğru çıplak kollarını kaldırdı. 'Bizim sorunumuz ne? Lanet olası yaşlı kadınlar mıyız biz?' dedi. Hem radyoyu hem de teybi sonuna kadar açtım. 'Seni aşağılık rezil avukat piç,' dedim. 'Diline hakim ol! Bir gazetecilik doktoruyla konuşuyorsun.' Kontrolsüz gülüyordu. 'Biz burada çölün ortasında ne yapıyoruz?' diye bağınıyordu. 'Biri polisi arasın. Yardım lazım' diyordu. Otostopçumuza dönüp 'Bu domuza aldırma. İlaçla başedemiyor. Aslında biz, her ikimiz de gazetecilik doktoru-yuz ve neslimizin gerçek hikayesini bulmak için Las Vegas'a gidiyo-ruz' dedim. Ve sonra gülmeye başladım. Avukatım otostopçuya dö-nüp 'Gerçek' dedi. 'Vahşi Henry adında bir eroin baronunu öldür-meye gidiyoruz. Onu yıllardır tanırım ama bize bir kazık attı. Bu, ne demektir, bilirsin değil mi?' Onu susturmaya çalıştım ama ikimiz de gülmekten kendimizi alamıyorduk. Her ikimizin de kalbi hastayken bu çölde ne halt ediyorduk? Avukatım, arka koltukta oturan çocu-ğa hırslayarak 'Vahşi Henry, çekini bozdurdu ve biz de onun ciğeri-ni sökeceğiz,' dedi. Ben de 'Ve yiyeceğiz' diye ekledim.

'Bunu onun yanına kar bırakmayacağız! Bu ülkede neler oluyor böyle? Onun gibi pislik bir kum torbası bir gazetecilik dok-toruna kazık atabilir mi?' Kimse cevap vermedi. Avukatım diğer amili de içerken, çocuk arka koltuktan zıplayarak kaçtı. 'Yolculuk için teşekkürler. Çok teşekkürler. Sizi sevdim beyler ama beni me-rak etmeyin!' diye bağırdı. Ayakları asfalta vurdu ve Baker'a doğru koşmaya başladı... Çölün tam ortasında, bir ağaç bile yokken... 'Dur biraz' diye bağırdım. 'Gel de bir bira iç.' Ama beni duymadığı belliydi. Müzik çok gürültülüydü. Ve çocuk bizden oldukça yüksek bir hızla uzaklaşıyordu. Avukatım, 'İsabet oldu, ondan kurtulduk,' dedi. 'Elimizde gerçek bir bela tutuyorduk. Çocuk beni sinirlendir-di.'

'Gözlerini gördün mü?' Hala gülüyordu. 'Tanırım, bu çok iyi

bir ilaç.' Kapıyı açtım ve ön koltuğa geçtim. 'Çekil' dedim. 'Ben kullanacağım. Çocuk bir polis bulmadan Kaliforniya'dan çıkmalıyız' 'Bok! Bu, saatler sürer. O her yerden yüzlerce kilometre ötede,' dedi avukatım. 'Biz de öyleyiz' dedim. 'Haydi geri dönüp yine Polo Lounge'a gidelim' dedi. 'Orada bizi kimse aramaz.' 'Tekila aç' diyerek onu durdurup arabayı ele geçirdim. Gaz pedalına bastım ve tekrar otobanda geriye dönüp hızlıca yola koyulduk. Dakikalar sonra, haritayı eline alıp bana yol gösterdi. 'Mescal Springs denen bir yer var hemen yukarıda,' dedi.

'Avukatın olarak sana bir yerde durup yüzmemizi öneriyorum,' dedi. Başımı iki yana salladım. 'Basın kartlarının süresi bitmeden Mint Otel'i'ne varmamız kesinlikle çok önemli,' dedim. 'Yoksa süit odanın parasını kendimiz ödemek zorunda kalırız.' Avukatım başıyla onayladı. 'Haydi bu boktan Amerikan Rüyası'nı unutalım. En önemli şey, Büyük Samoa Rüyası...' diyerek ilaç çantamızın etrafında dolanıyordu. 'Sanırım biraz kurutucu çiğnemenin zamanı geldi,' dedi. 'Bu ucuz meskalin, uzun süre önce etkisini kaybetti ve bu boktan eterin kokusuna artık dayanamayacağım!' 'Ben seviyorum!' dedim. 'Bir havluyu, malla ıslatalım ve onu gaz pedalının yanındaki paspasa koyalım. Böylece dumanlar, Las Vegas'a gidene kadar suratıma gelir.' Kaseti ters çeviriyordu. Radyoda bir ses: 'İnsanları güçlendirin. Hemen şimdi!' diye bağıriyordu. John Lennon'ın politik şarkısı... 10 yıl çok geç bir süreydi. Avukatım: 'Bu zavallı aptal, bulunduğu yerde kalmalıydı' dedi. 'Böyle değersiz insanlar, ciddi olmaya çalışırken bu yola düşerler.' 'Ciddiyetten söz ediyorsun,' dedim. 'Sanırım eter ve kokaine dalmanın tam zamanı!' 'Eteri unut,' dedi. 'Haydi onu sütte ıslatmak için saklayalım. Ama işte bu... Senin güneş ışığı bile şu kurutucunun yarısı. Sadece onu bir beyzbol sakızı gibi çiğne.' Kurutucuyu alıp içtim. Avukatım içinde kokain olan tuzluğu beceriksizce açmaya çalışıyordu. Ve kokain döküldü.

Ve bizim güzel beyaz tozumuz, çöl otobanına doğru eserken havaya bağırmaya başladı. Çok pahalı olan küçük hilekarımız Büyük Kırmızı Köpekbalığı'ndan havaya uçuyordu.

'Of Tanrım!' diye inledi. 'Tanrının bize ne yaptığını gördün mü?' dedi. 'Bunu Tanrı yapmadı, sen yaptın!' diye bağırdım. 'Sen pislik bir narkotik ajanısın! En başından beri senin belandım, domuz!' 'Dikkatli olsan iyi olur,' dedi. Ve birden 357'lik Magnum silahı bana doğru sallamaya başladı. 'Burada bir sürü akbaba var,' dedi. 'Sabah olmadan senin kemiklerini sıyırlar.' 'Kahrolası sürtük!' dedim. 'Las Vegas'a ulaşınca seni kıyılmış hamburger yapacağım. Sence ben Samoalı narkotik ajanıyla ortaya çıkınca uyuşturucu patronu ne yapacak?' 'İkimizi de öldürürler,' dedi. 'Vahşi Henry benim kim olduğumu biliyor. Kahretsin ki ben senin avukatınım.' diyerek kakhahalara boğuldu.

'Asit olursun, seni salak. Vahşi bir hayvana dönüşmeden önce, oraya varabilirsek çok iyi olur. Buna hazır mısın? Asit dolu bir kafayla ve tabii ki dolandırmak amacıyla bir otele sahte isimle giriş yapacağız.' Yine gülmeye başlamıştı ve sonra kafasını tuzluğun içine daldırdı; 20 papellik yeşil banknotluk tozdan geriye ne kaldığına bakmak için.

'Ne kadar zamanımız var?' dedim. 'Belki 30 dakika,' diye cevap verdi. 'Avukatın olarak sana son sürat gitmeni öneriyorum!' '30 dakika, çok az kaldı.'

Şehir merkezindeki Mint Otel'i'nin büyük kulesi nesneldi ve eğer tüm kontroşümüzü tam olarak kaybetmeden oraya gitmezsek aynı zamanda Nevada eyaletindeki Carson şehrinde bir eyalet hapisanesi de vardı. Bir kez orada bulunmuştum ama yalnızca mahkumlarla konuşmak için. Ve hangi sebeple olursa olsun, tekrar oraya gitmek istemem. Gerçekten hiç seçeneğimiz yoktu. Asidi lanetleyen, iki sıra dizilmiş ve değneklerle vuran adamların arasından

geçmek zorundaydık! Bütün resmi abuk sabuk işleri yap, arabayı otelin garajına al, resepsiyondaki görevliyle uğraş, komiyle cebelleş, basın geçişleri için imza at! Hepsi sahte, hepsi tamamen illegal. Yüzünde sahtekarlık var ama tabiki hepsi yapılmak zorundaydı.

VÜCUDU ÖLDÜR, KAFA DA ÖLÜR

Bu dizeler herhangi bir nedenden dolayı benim defterimde yazılıydı... Belki de Joe Frazier'le bir bağlantısı vardır. O hala yaşıyor mudur? Konuşabiliyor mudur? Seattle'daki şu kavgayı izlemiştim. Korkunç bir şekilde, koridorda valinin oturduğu koltuktan dört koltuk kadar uzağında, aşağıya doğru sarkmıştı. Her yönden çok ağırlı bir deneyimdi. 60'ların beklenen sonuydu... Cezayir'de, Eldridge Cleaver Hapishanesi'nde mahkum olan Tim Leary, Greenwich köyünde kupon kesen Bob Dylan, mutantlar tarafından öldürülen Kennedy'ler, Terminal Adası'nda peçete katlayan Owsley... Son olarak da bir insan hamburger tarafından belden aşağısına inanılmaz bir şekilde vurulan ve ölümün kıyısında olan Ali... Joe Frazier de tıpkı Nixon gibi sonunda çeşitli nedenlerle benim gibi insanların anlamayı reddettiğine hükmetti. En azından sessiz bir şekilde! Ama bu, başka bir çağdı. Bizim bozuk ilah yılımız olan; 1971'in çoğu, yanmış, yokolmuş ve hayvanlaşmış gerçekleriydi... O yıllarda bir çok şey değişmişti. Ve şimdi ben, beni buraya Büyük Kırmızı Köpekbalığıyla gönderen o düzgün derginin motor sporu editörü olarak Las Vegas'taydım. Ve bir sebeple kimse bunu anlamak istemiyordu. 'Kaydını silelim,' dediler 've onu oradan alırsız!' Kesinlikle! Kaydını sil. Ama biz Mint Otel'e geldiğimizde avukatım tüm bu kayıt prosedürüyle baş edemeyecek durumdaydı. Diğer insanlarla aynı çizgide durmaya zorlanmıştık ki bu, bu şartlar altında çok zordu. Kendime sürekli şunları söylüyordum: Sakin ol! Hiç bir şey söyleme. Yalnız-

ca isim, mevki ve basın kartı sorulunca konuş. Hepsi bu. Bu lanet uyuşturucuyu görmezden gel. Yokmuş gibi davran...'

Sonunda, memurun yanına gelip konuşurken nasıl bir terör hissettiğimi anlatmamın hiçbir yolu yok. Tüm prova ettiğim sahnalar, bu kadının kaskatı, ters bakışları altında yok olmuşlardı! 'Merhaba' dedim. 'Benim adım şeyyy Raoul Duke... Evet, listede kesinlikle. Serbest gazeteci. Listede mi? Gerçek bir haber... Neden olmasın? Şeyy yanımda avukatım var ve adının listede olmadığını fark ediyorum ama o süit odayı tutmak zorundayız. Evet, o adam aslında benim şoförüm. Biz buraya, Kırmızı Köpekbalığı'nı taa uzaklardan getirdik ve şimdi çöl zamanı, değil mi? Evet hemen listeyi kontrol et ve göreceksin, üzülme! Skor nedir burada? Ve sırada ne var?' dedim. Kadın gözlerini bile kırpmadı. 'Odanız henüz hazır değil,' dedi. 'Ama sizi birisi arıyordu.' 'Hayır!' diye bağırdım. 'Niçin? Daha hiçbir şey yapmadık!' Bacaklarımı, lastik gibi hissediyordum. Masayı sıkıca tuttum ve ona doğru eğildim. Kadın bir zarf tutuyordu fakat ben almayı reddettim. Kadının yüzü değişiyordu. Şişiyor, titriyor ve korkunç Moray yılan balığının yüzü gibi oluyordu.

Ölümçül zehir! Avukatıma doğru geriye hamle yaptım ve o da kolumu sıkıca kavrayıp notu almak için masaya yaklaştı. 'Bunu ben hallederim,' dedi avukatım Moray kadına. 'Bu adamın kalbi hasta ama bende çok ilaç var. Adım Dr. Gonzo. Odamızı bir an önce hazırlayın. Biz barda olacağız.' Avukatım beni alıp götürürken kadın, omuzlarını silkti. Bir sürü çılgının olduğu bir şehirde, hiç kimse asit dolu bir pisliği fark etmez. Kalabalık lobiye zar zor ulaştık ve barda oturacak tabure bulabildik. Avukatım, iki Küba içkisiyle birlikte bira ısmarladı ve bir tarafta da meskalin duruyorken zarfı açtı. 'Lecarda kim?' diye sordu. 'Bizi 12. katta bir odada bekliyor.' Hatırlayamadım... Lecarda? İsim bir şey hatırlattı ama ben tam konsantre olamadım. Çevremizde korkunç şeyler oluyordu. Hemen tam ya-

nımda; dev bir sürünge, bir kadının boynunu kemiriyordu ve halı kana bulanmış bir sünger gibiydi. Üzerinde yürümek imkansızdı. Adım bile atılamazdı. 'Golf ayakkabısı ısmarla,' diye fısıldadım. 'Yoksa buradan asla canlı çıkamayacağız.' 'Şu çamurda, hiçbir sorun yaşamadan hareket eden kertenkeleleri fark ettin mi? Çünkü ayaklarında pençeleri var!' 'Kertenkeleler mi? Eğer şimdi başımızın dertte olduğunu düşünüyorsan, asansörde neler olduğunu görünceye dek bekle!' dedi. Brezilya modeli güneş gözlüklerini çıkardı ve ben onun ağladığını görebiliyordum! 'Şu Lecarda denilen adamı görmeye, yukarıya çıktım,' dedi. 'Neden burada olduğunu bildiğimizi söyledim. O da fotoğrafçı olduğunu söyledi ama ben Vahşi Henry'den söz edince aptallaştı. Bunu gözlerinden okudum. Yakasında olduğumuzu biliyor!' 'Magnum'larımız olduğunu anladı mı?' diye sordum. 'Hayır! Ama ona bir tane Kara Gölge Vincent'ımız olduğunu söyledim. Bu, onu biraz korkuttu,' dedi. 'İyi' dedim, 'peki odamız ne oldu? Ya golf ayakkabıları? Bu sürüngeyle hayvanat bahçesinin tam ortasında kalakaldık! Ve bu salak hayvanlara birisi de içki veriyor. Bizi lime lime etmeleri çok uzun sürmez. Tanrım! Yere bak! Hiç bu kadar çok kan gördün mü? Acaba şu ana dek bunlar kaç kişiyi öldürmüşlerdir?' diyerek karşıdaki odanın önünde bize dik dik bakan bir grubu işaret ettim. 'Yüce Tanrım, şu tarafa bak! Bizi fark ettiler!' Avukatım, 'Basın masası' dedi. 'Yani kimliklerimiz için kayıt yaptırmamız gereken yer. Kahretsin! Haydi beraber işi bitirelim. Sen kayıt yaptır ben de odayı halledeyim!'

4. İĞRENÇ BİR MÜZİK VE BİR SÜRÜ SİLAH SESİ... VEGAS'TA BİR CUMARTESİ AKŞAMINDA KÖTÜ TİTREŞİMLER

Neredeyse akşam karanlığında odamıza geldik. Avukatım derhal oda servisini aradı ve dört tane büyük sandviç, dört tane midye kokteyli, çeyrek galon rom ve dokuz tane de taze greyfurt istedi. 'C vitamini' dedi. 'Yiyebileceğimiz kadarına çok ihtiyacımız var!' Aynı fikirdeydim. Bu sırada içki, asidi kesmeye başlamıştı ve benim halüsinasyonlarım da katlanılabilir düzeye inmişlerdi. Oda servisinin garsonu hala bir sürüngene benziyordu ama artık koridorlarda ve taze kan havuzlarında kanatlı hayvanların kereste gibi kesilmiş halini görmüyordum. Şu andaki tek sorun, dışarıdaki dev gibi neon ışıklı tabelaydı. Çünkü bizim dağ manzaramızı kapatıyordu. Milyonlarca renkli top, karmaşık bir tekerleğin etrafında dönüyordu ve tuhaf semboller ve filigran vızıldıyordu. 'Dışarıya bak!' dedim. 'Neden?' diye sordu. 'Gökyüzünde büyük bir makine var. Ve sanki garip bir elektrik yılanı üstümüze doğru geliyor.' 'Vur onu!' dedi avukatım. 'Henüz değil, şimdi olmaz,' dedim. 'Davranışlarını incelemek istiyorum.'

Avukatım köşeye doğru gitti ve perdeleri kapatmak için bir zinciri sürüklemeye başladı. 'Bak' dedi. 'Bu yılanlar, sülükler, kertenkeleler ve mal hakkında konuşmayı kes artık! Beni hasta ediyor-

sun!’ ‘Üzülme’ dedim. ‘Üzölmek mi? Tanrım barda neredeyse çıldırıyordum. Bizi buraya bir daha asla almayacaklar! Senin Basın Masası’ndaki manzarandan sonra, asla!’ ‘Hangi manzara?’ dedim. ‘Adi herif’ dedi. ‘Seni üç dakika yalnız bıraktım, şu boktan insanlardan korktun. Onlara sürüngenler diye bağıırıyordun. Zamanında geldiğim için şanslısın. Polisi aramak üzereydiler. Senin çok sarhoş olduğunu ve seni odana çıkarıp soğuk bir duş aldıracağımı söyledim. Bize basın kartı vermelerinin tek sebebi, seni başlarından savmaktı. Sınırlice ortalıkta dolaşıyordu. ‘Tanrım, bu manzara beni kendime getirdi. Biraz uyuşturucu almalıyım. Meskalin nerede?’ ‘Çantada’ dedim. Çantayı açtı ve 2 tane hap içti. Ben bu sırada yürüyen teybi yakalamıştım. ‘Belki de bunlardan bir tane içmelisin,’ dedi. ‘Çünkü asit hala vücudunda dolaşıyor.’ Aynı fikirdeydim. ‘Karanlık olmadan dışarıya çıkmalıyız,’ dedim. ‘Ama televizyon’da haberleri izleyecek vaktimiz var. Haydi bu greyfurtu soyup güzel bir rom karışımı yapalım. Ve belki de kurutucuyla karıştırırız... Araba nerede?’ ‘Onu park yerinde birine verdik,’ dedi. ‘Park bileti el çantamda.’ ‘Numarası kaç? Onları arayıp arabayı yıkatacağım. Şu toz ve kirden kurtulalım,’ dedim. ‘İyi fikir,’ dedi. Ama bileti bulamadı. Mahvolduk!’ dedim. ‘Onlara ispatlamadığımız sürece arabayı alamayız!’ Bir süre düşündü ve sonra telefonla garajı aradı. ‘Ben 815’te kalan Dr. Gonzo,’ dedi. ‘Size bıraktığım üstü açık kırmızı arabanın park biletini kaybettim ama arabanın yıkanıp 30 dakika içinde yolculuğa hazır olmasını istiyorum. Bana biletin ikinci nüshasını yollayabilir misiniz lütfen? Ne? Hımm... Tamam, bu iyi.’

Telefonu kapattı ve haşhaşı pipoya uzandı. ‘Sorun yok,’ dedi. ‘O adam yüzümü hatırlıyor!’ ‘Bu iyi,’ dedim. ‘Foyamız ortaya çıktığında bizim için hazır olurlar!’ Kafasını iki yana salladı. ‘Avukatın olarak sana benim için üzölmemeni öneriyorum.’

Haberler, Laos tecavüzü hakkındaydı. Patlamalar ve gemi batıkları, terörle vakit öldüren adamlar ve Pentagon Generalleri'nin şuursuz yalanları... 'Şu pislği kapat!' diye bağırdı avukatım. 'Haydi buradan kaçıp gidelim!' Zeki bir hareket... Dakikalar sonra arabayı aldık. Avukatım uyuşturucu komasına girdi ve kendimize gelebilmemizi sağlamadan önce, Main Caddesi'nde, kırmızı ışıktaydı. Onu yolcu koltuğuna oturttum ve kendim direksiyona geçtim... Kendimi iyi ve oldukça keskin hissediyordum. Trafikteyken etrafımdaki insanları görüyordum ve onların ne konuştuklarını duymak istiyordum. Hepsini... Ama ses alıcı mikrofon bagajdaydı ve onu orada bırakmaya karar verdim. Las Vegas, Main Caddesi'nden aşağıya doğru araba kullanıp insanlara siyah bir bazuka gibi görünmek, çok isteyeceğiniz bir şey değildir.

Radyoyu aç, teybi aç. Karşıdaki gün batımına bak. Serin çöl rüzgarını daha iyi tatmak için, pencereleri aç. Ah, evet. Bütün olan biten bu. Şimdi tam kontrol. Uzayıp giden bir cumartesi gecesinde, Las Vegas'ta, ateş-elma kırmızısı üstü açık bir arabada yavaş yavaş giden iki yaşlı çocuk vardı. Sarhoş, yank, burkuk... İyi insanlar. 'Yüce Tanrım! Bu korkunç müzik de ne?' 'Tegmen Calley'in Savaş Marşı.' '...ve biz uygun adım marş giderken... Ben güneşin arkasında kalan son kamp yerine geldiğimde, Büyük Komutan sorar...' (O sana ne sordu Rusty?) 'Savaşın mı yoksa kaçtın mı?' (Peki sen ona ne dedin Rusty?) '...biz onların top atışlarına sahip olduğumuz her şeyle cevap verdik!' Hayır! Bunu duyuyor olamam! Bu uyuşturucunun etkisi olmalı. Avukatıma şöyle bir bakış attım ama o, gökyüzüne bakıyordu. Ve onun beyninin, güneşin arkasındaki kamp yerinde olduğunu anlayabiliyordum. Şükürler olsun ki o, bu müziği duymuyor, diye düşündüm. Bu; onu irksal bir karmaşaya sürüklerdi. Çok şükür müzik bitti. Ama havam da bölünmüştü. Ve şimdi, bu zalim kaktüs suyu beni teslim alıp Mint Silah Kulübü'nün sağına aniden

geldiğimizde beni korkak bir yarım insana döndürmüştü. '1 mil' ya-
 zıyordu tabelada. Ama 1 mil öteden bile 2 devirli motorsiklet mo-
 torlarını duyabiliyordum... Sonra daha yakından başka bir ses duy-
 dum. Tüfekler! Kof bir gürleme... Arabayı durdurum. Burada ne-
 ler oluyordu böyle? Bütün camları açtım ve neredeyse tekerleğe ka-
 dar sarktım ta ki havaya ateş eden bir düzine figür görünceye kadar!
 Bu sivrisinekli çölde bir beton gibi duruyoruz ve Kuzey Vegas'ta,
 boş bir arazide bu sıska ve küçük vaha... Onlar silahlarıyla grup ha-
 linde 10 veya 12 ağaç tarafından yarı gölgelendirilmiş ve polis ara-
 baları, scootre'lar ve motorlar tarafından çevrelenmiş tek katlı bu
 beton evden elli adım ötede duruyorlardı. Elbette! Mint Silah Kulü-
 bü! Bu çatlaklar hiçbir şeyin onların atış talimlerine engel olmasına
 izin vermiyorlardı. Burada 100 kadar motorcu ve tamirci, yarış pis-
 tinin çevresinde motor sporları şekilleriyle belirlenmiş bir yer ve ya-
 rınki yarış için kayıt yeri vardı. Ve bütün bunların tam ortasında her
 şeyi unutup balçık içindeki güvercinleri traplardan her 5 saniyede
 bir vuran ve onları hiç iskalamayan nişancı insanlar da vardı.

'Neden olmasın?' diye düşündüm. Atış, kesin olan bir ritmi
 destekler. Bir çeşit sabit bas sesi gibi... Avukatımı komada bıraka-
 rak arabayı park ettim ve kalabalığa karıştım. Bir bira aldım ve ka-
 rıt yaptıran motorları izledim. Bir çok Huskavarna, yüksek sesli İs-
 veç ateş topları... Ayrıca bir sürü Yamaha'lar, Kawasaki'ler, birkaç
 tane 500 Triump'lar, Marco'lar, her yerde bir CZ ve bir Pursang...
 Hepsi çok hızlı ve süper ışıklı motorlar. Bu ligde hiç Hog ve Sports-
 ter yoktu. Sanki bizim Büyük Kırmızı Köpekbalığı da kum tepecik-
 li motor yarışına giriyor gibiydi. Belki de bunu yapmalıyım, diye dü-
 şündüm. Avukatımı şoför olarak tutup onu yarış çizgisine, kafası,
 asit ve eter dolu bir şekilde göndermeliyim. Diğerleri onunla nasıl
 baş edebilir ki? Hiç kimse böyle çılgın birinin peşinden gitmeye ce-
 sareti edemez! Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir Kamikaze gezisi. . . Görevli adama giriş ücretini sordum. '2.50' dedi. 'Eğer sana bir Kara Gölge Vincent'im olduğunu söylersem, ne olur?' dedim. Bana hiçbir şey demeden dik dik baktı. Pek arkadaşça değildi. Kemerinde bir 38'lik Revolver olduğunu fark ettim. 'Unut gitsin,' dedim. 'Zaten sürücüm hasta.' Gözleri daraldı. 'Buradaki hasta tek kişi, senin sürücün değil,' dedi. 'Boğazında kemik var ama,' dedim. 'Ne?' dedi. Adam gittikçe çirkinleşiyordu. Ama birden başka yöne doğru bakmaya başladı. Bir şeye dikkat kesilmişti. Avukatım artık Danimarka modeli güneş gözlüklerini takmıyordu ve Akapulko tişörtünü de giymiyordu... Çok çılgın görünen biriydi ve yarı çıplak zor nefes alıyordu.

'Burada sorun ne?' diye gürledi. 'Bu adam benim müvekkilim. Mahkemeye mi gitmek istiyorsun?' Omuzuna dokundum ve kibarca onu kenara çektim. 'Boşver' dedim. 'Kara Gölgeyi kabul etmeyecekler!'

'Dur bir dakika.' diye bağırdı. 'Onu kabul etmeyecekler demekle ne demek istiyorsun? Bu domuzlarla diyaloga mı girdin sen?' 'Elbette hayır!' dedim. Ve onu kapıya doğru ittim. 'Ama hepsinin silahlı olduğunu unutma. Buradaki silahsız tek insanlar biziz. Şuradaki atışları duymuyor musun?' Avukatım durdu, bir süre dinledi ve aniden arabaya doğru koşmaya başladı. 'Sizi sık emiciler!' diye bağıırıyordu. 'Geri döneceğiz!' Otobanda duran köpekbalığına geri döndüğümüzde, o zar zor konuşabiliyordu. 'Of Tanrım. Bu gangster manyak yobazlara biz nasıl karıştık? Haydi bu siktiri boktan şehirden gidelim! Bu alçaklar bizi öldürmeye çalışıyor!'

5. HİKAYEYE GİRİŞ... İŞ BAŞINDAKİ BAŞINA BİR BAKIŞ... ÇİRKİNLİK VE BAŞARISIZLIK

Yarışçılar şafakta hazırıldılar. Çölün üstüne harika bir güneş doğuyordu. Ortalık çok gergindi.

Ama yarış 09.00'a kadar başlamadı. Biz de pistlerin yanındaki kumarhanede 3 uzun saat geçirmek zorunda kaldık ve işte belâ burada başladı. Bar, saat 07.00'da açıldı. Ayrıca mekanda bir 'Kahve ve Çörek' kantini de vardı.

Sirkten sirke gezinenler gibi bütün gece uyumayanlarımız kahve ve çörek havasında değillerdi. Sert bir içecek istiyorduk. En az 200 kişi kadardık ve sinirlerimiz gitgide geriliyordu. Bu yüzden barı erken açtılar. Saat 08.30'da masaların etrafında büyük kalabalıklar oluşmuştu. Mekan, gürültü ve sarhoş naraları içinde kalmıştı.

Orta yaşlı Harley Davidson marka tişört giyen biri bana doğru döndü ve: 'Kahretsin! Bugün günlerden ne? Yoksa Cumartesi mi?' diye bağırdı. 'Daha çok Pazar gibi...' dedi kalabalıktan birisi. 'Hah! İşte orospu!' diye bağırdı, Harley Davidson tişörtlü adam ama hiç kimseye bakmadan. 'Dün gece Long Plajı'ndaki evimdeydim. Ve biri bana bugün Mint 400 için yarışılacağını söyledi. Ben de, yaşlı kadınıma, ben gidiyorum, dedim,' diyerek güldü. 'Sonra o bana bir sürü şey verdi, bilirsiniz...' Sonra ona vurmaya başladım ve daha önce hiç görmediğim iki adam beni kaldırıma götürüp dövdü. Tanrım! Beni fena benzettiler.' Tekrar güldü. Kimin dinlediğine aldır-

madan kalabalığa konuşuyordu. 'Evet!' diye devam etti. 'Sonra onlardan biri nereye gittiğimi sordu ve ben de Las Vegas'a, Mint 400'e dedim ve 10 papel verip beni otobüs durağına bıraktılar...' Durdu. 'En azından onlardı sanırım...' 'Neyse yine de buradayım işte. Size, uzun ve boktan bir geçemi anlatıyorum. O berbat otobüste 7 saat! Fakat uyandığımda şafaktı ve ben Vegas'ta, şehir merkezindeydim. Ve bir dakikalığına burada ne yaptığımı bilmiyordum. Düşünebildiğim tek şey, 'O Tanrım, yine başlıyoruz. 'Bu kez beni kim boşadı?' oldu.' Kalabalıkta birinden bir sigara aldı. Onu yakarken hala sırtıyordu.' Ve sonra Tanrının yardımıyla hatırladım! Mint 400 için buradaydım... Beyler, bilmem gereken tek şey buydu. Sizinle olmanın harika olduğunu söylüyorum. Kim kazanır veya kaybeder, umurumda değil. Burada sizinle olmak çok güzel...' Kimse onunla tartışmadı. Hepimiz anlamıştık, bazı açılardan, Mint 400, Süper Kupa'dan, Kentucky Derbisi'nden ve Aşağı Oakland Paten Derbi Finali'nden bile çok daha iyi bir şeydi. Bu yarış, çok özel bir soyu etkiliyordu. Ve Harley tişörtlü adamımız da onlardan biriydi.

'Çabuk ol!' diye bağırdım. '5'e ne dersin?' Bara açık ve kakanan avucumla vurdum. 'Evet, bize 10 tane getir.' 'Döneceğim!' dedi Life Dergisi'nden bir adam. Bardaki sırtışını kaybediyor ve yavaşça dizlerinin üzerine çöküyordu. Ama hala kesin bir otoriteyle konuşuyordu. 'Bu, sporda sihirli bir an! Tekrarı bir daha olmaz!' Sonra sesi titremeye başladı. 'Bir kez Triple Crown'u başarmıştım,' dedi. 'Ama o, bunun gibi bir şey değildi.'

Kurbağa gözlü kadın, şehvetlice onun beline baktı. 'Ayaa kalk!' dedi. 'Lütfen ayaa kalk! Eğer ayaa kalkarsan, çok yakışıklı bir adam olacaksın.' Adam güldü. 'Dinleyin bayan,' dedi. 'Ben bu oturduğum yerde zaten feci şekilde yakışıklıyım. Eğer ayaa kalkarsam, çıldırırısın!' Kadın ona asılmaya devam etti. İki saat boyunca adamın dirseğinin yanından ayrılmadı ve şimdi hareket etti. Life'tan

gelen adam bu olayın içinde yer almak istemedi; çömeldiği yere aniden düştü.

Arkama döndüm. Çok korkunçtu. Bütün bunların dışında biz Ulusal Spor Basını'nın kremasıydık. Ve buraya, Las Vegas'a çok özel bir anlaşma için geldik. Mint 400'ün 4. yıl dönümü için... Durum böyle olunca da salak gibi ortada olmaya gerek yok. Ama şimdi tam bu muhteşem manzaradan önce, durumun kontrolünü kaybetmeye başladığımızın işaretleri vardı. Burada, bu güzel Nevada sabahında, çöldeki bu serin, parlak şafakta, betondan blok bir evin yağlı barında ve 'Mint Silah Kulübü' denilen yerin kumarhanesindeydik ve Vegas'tan 10 mil uzaktaydık... Yarış başlamak üzereydi. Ama biz tehlikeli bir şekilde hala organize değildik.

Akil hastaları, dışarıda motorlarıyla oynuyorlardı. Işıklarını kontrol ediyor, çatallardaki yağa bakıyorlar ve son dakika kontrollerini yapıyorlardı. (Karbüratör ayarı vb...) Ve ilk 10 motor diğerlerinin üstünden alevlendi. Çok heyecan vericiydi. Hepimiz izlemek için dışarıya çıktık. Bayrak yere indi. Bu 10 zavallı yarışçı debriyajlarına bastılar ilk dönüş hep birlikte yöneldiler ve sonra biri öne çıktı. (Sanırım bir 405 Haskavarna) ve sürücü toz bulutu arasında kaybolurken tezahüratlar duyuldu. 'Hepsi bu!' dedi birisi. 'Bir saate kadar dönmüş olurlar. Haydi bara geri dönelim.' Ama henüz değil. Çünkü hala yarışa başlamak için bekleyen 190 motor daha vardı. Her iki dakikada bir, 10'lu gruplar halinde çıkıyorlardı. İlk başta, başlangıç noktasından 200 adım ilerideki uzaklığa kadar onları görebilmek mümkündü. Ama bu görüntü uzun sürmedi. Üçüncü 10'lu grup bizim durduğumuz yerden 100 adım kadar ileride kayboldu... İlk 100'ün yola koyulduğu anda (ki, yola çıkacak başka bir 100 daha vardı) görüş mesafemiz 50 fite inmişti. Pistin sonunda yalnızca saman yığını görebiliyorduk.

Öğlen Üçüncü 10'lu grup yarış alanını görmek

çok zordu. 'Bu yarış sonlandırmak' fikri, bir basın ahlakı için absürdtü. Bu aynı; su yerine, talk pudrasıyla doldurulmuş olimpik ölçülerde bir havuzda yüzmeye çalışmak gibi bir şeydi. Ford Motor Şirketi söz verdiği gibi bir 'Basın Atı' ve bir sürücüyü birlikte geldi. Ama çöldeki birkaç vahşi dönüşten sonra, motorları arayıp özellikle de birini bulunca ben bu araçtaki fotoğrafçılara abandone olup bara geri döndüm.

Zamanıydı. Bütün manzaranın ıstırap verici tekrarını hissettim. Yarış kesinlikle başlamıştı. Başlamasına tanık olmuştum. Bundan çok emindim. Ama ya şimdi? Bir helikopter kiralamak mı? Bu pis kokan yarı yabani atla mı geri dönmeli? Bu boktan çölde dolaşıp şu salakların kontrol noktalarından geçip geçmediklerini mi izlemeli her 13 dakikada bir?

Saat 10.00'da hepsi parkura dağılmıştı. O artık bir yarış değil, bir dayanıklılık testiydi. Görülebilen tek hareket, başlangıç ve bitiş çizgisindeydi ve oraya birkaç dakikada bir toz bulutu içinde hız yaparak motorunu gazlayan biri geliyordu. Bu arada onun yarış ekibi motora yakıt dolduruyor ve taze bir sürücüyü diğer 50 mil'lik tur için tekrar yarışa yolluyordu... Saat 11.00 civarında bir yerde ben, bir başka basın arabasıyla tur attım ama bulduğumuz tek şey iki tane kum tepesinin üzerinde San Diego'lu iki adet miskin subaydı. Yolumuzu kesip: 'Lanet şey nerede?' diye sordular. 'Beni aşar' dedim. 'Biz de senin gibi vatansever Amerikalıyız.' Her ikisinin de aracı uğursuz sembollerle doluydu. Çılgık atan kartallar pençelerinde Amerikan bayrakları taşıyorlardı. Tek gözlü bir yılan, yıldızlar ve çizgiler yapan bir testere tarafından parçalanmıştı ve araçlardan birindeki sürücü koltuğu makineli tüfek gibi görünüyordu. Onlar zaman öldürüyorlardı. Çölde son sürat dolaşıp karşılaştıkları insanlarla konuşuyorlardı. 'Siz ne işle meşgulsünüz?' diye bağırdı bir tanesi. Motorların hepsi çalışmıyordu, birbirimizi güçlükle duyabiliyorduk.

'Spor basını,' diye bağırdım. 'Biz dostuz, kiralık sersemler!' Bulanık bir gülümseme... 'İyi bir şeyler istiyorsanız,' diye bağırdım. 'Şu CBS Haber ekibi siyah bir cipte gidiyor, onları bulun! O adam Pentagon'un satışından sorumlu!' 'Kahretsin!' diye ikisi de aynı anda bağırdılar. 'Siyah bir cip mi dedin?' Gazladılar ve arkalarından biz de... 'Kovuldun!' dedim şoföre. 'Beni tekrar geri götür.'

Başlamanın tam zamanıydı. Bu çürük anlaşmayı düşünmenin ve onunla nasıl başa çıkabileceğini bulmanın tam zamanıydı. Lacerda, toplam okuyucu da ısrarlıydı! Kum fırtınasına geri dönüp bu korkunç durumun filmini yapmak için zayıf bağlantılar yapmaya çalışıyordu. 'Joe', bizim şoförümüz, istekliydі. Adı aslında Joe değildi. Ama bizim, ona öyle seslenmemiz istenmişti. FoMoCo'nun patronuyla bir gece önce konuşmuştum ve bize şoföründen bahse derken, 'Onun gerçek adı Steve ama siz ona Joe demelisiniz,' demişti. 'Neden olmasın?' dedim. 'Nasıl isterse öyle sesleniriz. 'Zoom' nasıl peki?' Fordçu adam 'Hayır!' dedi. 'Joe olmak zorunda.' Lacerda aynı fikirdeydi. Ve öğlen saatlerinde bizim şoförümüz Joe ile birlikte tekrar çöle gitti. Ben de tekrar taştan bar-kumarhaneye gittim; Şu Mint Silah Kulübü olan yere, orada epey içmeye başladım. Ve yoğun düşünüp yoğun notlar almaya...

6. ŞEHİRDE BİR GECE... DESERT INN'DE YÜZLEŞME.... CIRCUS- CIRCUS'TA UYUŞTURUCU ÇILGINLIĞI

Cumartesi gece yarısı... Bu gecenin anıları oldukça bulanık. Tüm sahip olduğum rehberler için bir paket keno kartları ve kokteyl peçeteleri ve hepsi de karışık notlarla kaplı. İşte onlardan biri: 'Ford-çu adamı ara, yarış için yarı yabani at iste... Fotoğraflar? Lacerda'yı ara... Niye bir helikopter olmasın? Telefon aç, piçleri boşver.'

Başka biri şöyle diyor. 'Cennet Bulvarı'nı ayarla. 'Durmaksızın ve üstsüz... Los Angeles' Çalılık Ligi'nde seks karşılaşması. İbneler burada. Los Angeles'ta toplu halk çıplaklığı... Las Vegas Silahlı Mastürbasyoncular Cemiyeti; kumar, burada her şey / seks ekstra... Kazananlara ev orospuları var. Kötü şanslı olan kalabalığa da 'el işleri.'

Çok zaman önce, Big Sur'da yaşarken Lionel Olay'den aşğıdaki yolda yani, yengeç avı için Reno'ya gitmekten hoşlanan bir arkadaşım vardı. Carmen'de spor eşyalar satan bir yere sahipti. Ve bir ay boyunca Mercedesi'ni, Reno'ya gitmek için otoyolda sürdü. 3. haftasonu -çok fazla kazanıyordu her seferinde. 3 yolculuktan sonra 15.000 Dolar kazanmıştı ve 4. haftasonunu atlayıp arkadaşlarını Nepenthe'ye akşam yemeğine götürmeye karar verdi. 'Kazananları hep durdururlar,' diye açıkladı. 'Ve ayrıca uzun bir yol.'

Pazartesi sabahı arkadaşım Reno'dan bir telefon aldı. Arayan kumarhanenin genel müdürüydü. 'Bu haftasonu sizi kaçırdık,' dedi. 'Oynayan adamlar çok sıkıldı.' 'Saçma!' dedi arkadaşım. Bu yüzden, bir sonraki hafta sonu, özel bir uçakla, bir arkadaşı ve iki kızla ve Reno'ya uçtu. Hepsi genel müdürün özel konuklarıydı. Ve Pazartesi sabahı aynı uçak, kumarhanenin uçağı onu tekrar Monterey Havaalanı'na geri getirdi. Pilot, ona Carmel'e gitmesi için bir arkadaşını arasın diye 10 Sent verdi. 30.000 Dolar borçluydu, ve 2 ay sonra dünyanın en ağır koleksiyon acentelerinden birinin varilinden aşağıya bakıyordu.

Sonra dükkanını sattı ama her şeyi kapatamadı. Gerisini beklemlerini söyledi ama sonra dibe vurdu ve belki de yeterince parayı borç alırsa hepsini ödeyebileceğine ikna oldu.

Kumar oynamak çok ağır bir iştir. Las Vegas, Reno'yu sizin komşu manavınız haline getirir. Kaybeden biri için, Vegas dünyadaki en anlamlı şehirdir. Bir yıl öncesine kadar dev gibi bir pano vardı. Las Vegas eteklerinde ve orda şöyle yazıyordu:

MARİHUANAYLA ASLA KUMAR OYNAMA! NEVADA'DA SERVETİN BEDELİ - 20 YIL SATILIK - HAYAT!

Bu yüzden ben marihuana dolu bir araba ve asit dolu bir kafayla bu Cumartesi gecesi, kumarhanelerin etrafında dolaşmıyorum. Bir sürü dar çıkışlarımız vardı; birinden Büyük Kırmızı Köpekbalığı'nı Landmark Oteli'nin çamaşırhanesine sürmeye çalıştım ama kapı çok dardı ve içerideki insanlar çok heyecanlanmış görünüyordular.

Desert Inn'e doğru gittik, Debbie Reynolds / Harry James Şovu'nu izlemek için. Avukatıma: 'Seni bilmem ama benim iş anlayışına göre, zamana uymak önemlidir.' 'Benim için de' dedi avukatım. 'Ama avukatın olarak sana Tropikana'ya gidip Guy Lombardo'yu almanı tavsiye ederim. Seçkin Kanadalı'larla birlikte Mavi Oda'da.' 'Neden?' diye sordum. 'Neden mi? Ne neden?' dedi. 'Zorla kazandığım paramı neden bir cesedi seyretmek için harcayayım?' dedim. 'Bak' dedi. 'Ne için buradayız? Kendimizi eğlendirmek mi yoksa iş yapmak için mi?' 'Tabi ki iş' dedim, daireler çiziyorduk. Park yeri olduğunu düşündüğüm yer, Dunes'ti. Veya Thunderbird... Ya da belki de Hacienda...

Avukatım, Vegas ziyaretçisini tanıyordu. Herhangi bir aksiyon bulabilmek için 'Nickel Nick'in panayırına ne dersin?' dedi. 'Sıcaklar?' 'Bu, yoğun geliyor insana... Hotdog'lar 29 Sent.' Birden insanlar bize bağırmağa başladılar. Başımız beladaydı. İki tane kırmızı-sarı üniforma giyen görevli bize yaklaştı ve biri 'Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?' diye bağırды. 'Buraya park edemezsiniz!' 'Neden?' dedim. 'Park edilebilir bir yer gibi görünüyor. Bir sürü boş yer var. Uzun süredir park yeri arıyorum. Çok uzun. Neredeyse arabayı bırakıp taksi çağıracaktım... Ama sonra... Bu boşluğu bulduk.' Desert Inn'in ana girişine çıkan kaldırıma bakan bir boşluktı bu. Bu anda öfkeme gem vurmaya çalışıyordum. Ama şimdi kendimizi zor açıklanabilecek bir pozisyonda bulmuştuk... Kapıda bloke edilmiş, bize bağırın pislikler ve kötü bir sersemlik... Avukatım arabanın dışında, ışığın altında 5 Dolar sallıyordu. 'Bu arabayı park etmek istiyoruz. Debbie'nin eski bir arkadaşıyım. Çocukken birlikte oyun oynardık.' Bir ara bunu uydurduğunu düşündüm. Sonra kapı görevlilerinden biri faturayla geldi, ve 'Tamam, arabanıza bakacağım, bayım,' dedi ve park biletini yırtıp attı. Lobiye doğru giderken 'Bok' dedim. 'Neredeyse bize sahip oluyorlardı orada. Bu pratik zekaydı.'

'Ne bekliyordun?' dedi avukatım. 'Ben, senin avukatını ve bana 5 papel borcun var. Onu şimdi istiyorum!' Omuzlarımı silkip ona parayı verdim. Desert Inn'in bu fazla parlak, tamamen sentetik halı kaplanmış lobisi, park görevlisine nikel bir 10 Sent rüşvet vererek pazarlık yapmak için uygun bir yer değildi.

Bu, Bob Hope'un bölgesiydi... Frank Sinatra'nın. Spiro Agnew'un. Lobide, epey yüksek kalitede formika ve plastik palmye ağaçları vardı. Zenginler için kaliteli bir kaçamak yeri olduğu oldukça belliydi. Büyük bir özgüvenle balo salonuna geldik, ama bizi içeriye sokmadılar. Şarap renginde smokin giyen bir adam çok geciktirmemizi söyledi. Salon zaten doluydu ve fiyatı ne olursa olsun, hiç boş koltuk yoktu.

'Pislik koltuklar' dedi avukatım. 'Biz Debbie'nin eski arkadaşlarıyız. Los Angeles'tan buraya sırf bu gösteri için geldik ve içeriye girmek zorundayız.'

Bir sürü kuru gürültüden sonra içeri girmemize izin verdi. Arkada sessizce durup sigara içmeyecektik. Söz vermiştik ama daha içeriye girer girmez kontrolümüzü kaybetmiştik. Tansiyon çok yükselmişti. Debbie Raynolds sahneye, gümüş renkli bir Afrika perüguyla geliyordu... Harry James'in altın trompetinden Çavuş Pepper'ın nağmesine kadar... 'Kahretsin! Lanet bir zaman makinesine girdik,' dedi avukatım. Ve sonra ağır eller omuzlarımızdan bizi çekti. Hemen o anda, haşhaşlı pipomu cebime koydum. Sonra lobiye doğru sürüklendik ve arabamız gelene dek orada bekletildik. Şarap rengi smokinli adam 'Tamam, toz olun,' dedi. 'Size bir fırsat veriyoruz. Eğer Debbie'nin sizin gibi arkadaşları varsa, başı deritte demektir!' Yola koyulurken avukatım, 'Bunu görüşeceğiz! Seni paranoyak pislik!' diye bağırdı. Circus-Circus Kumarhanesi'ne doğru arabayı sürdüm ve en yakın arka kapıya park ettim. 'İşte burası! Burada kimse bizimle oynamaz,' dedim. Avukatım 'Eter nerede?' diye sor-

du! 'Bu meskalin işe yaramıyor!' Ben haşhaşlı pipoyu yakarken ona da bagajın anahtarını verdim. Eter şişesiyle birlikte döndü. Kapağını açtı ve bir mendile biraz döküp burnunun altına tutup derin derin nefes aldı. Ben de başka bir mendil alıp kendi burnumu kirlettim. Kısa sürede girişe doğru olan merdivenlerden çıkıyor ve aptalca gülüp sarhoşlar gibi birbirimizi sürüklüyorduk.

Eterin en büyük avantajı, eski İrlanda romanlarındaki ayıyaşlar gibi davranmanıza sebep olmasıdır. Temel beyin fonksiyonlarını tamamen kaybedersiniz. Bulanık görüş, dengesizlik, peltek dil. Beyin ve vücut arasındaki bağlantı tamamen kopar. İlginç olan; beyin fonksiyonlarınız az veya çok normal bir şekilde devam ederken kendinizi bu şekilde izleyebiliyorsunuz. Böyle berbat davranıyorken, kendinizi asla kontrol edemiyorsunuz.

Circus-Circus (Sirk-Sirk) turnikelerine yaklaşırken içeriye girebilmek için adama 2 Dolar vermeniz gerektiğini biliyorsunuz. Ama oraya ulaştığınızda her şey ters gidiyor. Çünkü turnikelerin mesafesini ayarlayamıyorsunuz ve düşmemek için yaşlı bir kadını tutmak zorunda kalabiliyorsunuz. Öfkeli bir Rotaryan size saldırıyor ve 'Neler oluyor?' diye düşünüyorsunuz sonra kendi kendiniz: 'Papa'yı köpekler becerdi. Benim suçum değildi.' diyorsunuz. 'Seyret!... Niye para? Benim adım Brinks. Ben, ben doğdum... Şeyyy doğdum? Kadınlar ve çocuklar zırhlı araca... Emirler Kaptan Zeep'ten!' Ah şeytan eter, tam bir vücut uyuşturucusu. Akıl, korkudan geri çekiliyor ve belkemiğiyle iletişim kuramıyor! Eller çılgınca çarpar ve cebinizden para bile çıkartamazsınız. Korkunç kahkahalar ve dudakta tıslama... Hep gülersiniz! Eter, Las Vegas için mükemmel bir uyuşturucudur. Bu şehirde, sarhoşları severler. Taze et! Bu yüzden de bizi turnikelerden geçirip içeride kaybederler. Eğer savaşı Naziler kazanmış olsaydı, bütün dünya cumartesi gecesi Circus-Circus gibi eğleniyor olurdu. **Bu da Alman Reichi**

Zemin kat diğer kumarhanelerde de olduğu gibi, kumar masalarıyla doluydu... Ama mekan aşağı yukarı dört katlıydı ve bir sirk çadırı görünümündeydi. Ve tüm görünümü, garip bir şehir fuarı gibiydi. Sanki burada Cila Karnavalı çılgınlığı vardı. Kumar masalarının tam üstünde uçan kırk Carazito Kardeşler yüksekte trapez gösterisi yapıyorlardı. Yanlarında 4 tane ağzı kapatılmış porsuk ve 6 tane de San Diego'dan gelen su perisi kızları vardı... Bu yüzden, aşağıda 'Blackjack' oynarken kafanı kaldırıp yukarıya baktığında, tam kafanın üzerinde 14 yaşında, yarı çıplak bir kızın havada, hırlayan bir porsuk tarafından yakalandığını görebilirsin. Ve bu ani ölüm kalım savaşına, karşıdaki balkondan gelen ve porsuğun ense-sine yapışan iki Polonyalı'ya kilitlenirsin. Her ikisi de kendileri masalara doğru düşerken porsuğu ölçerler. Ama ağ onları tutar. Sonra ayrılırlar ve çatıdaki balkonlarına 3 ayrı yönden tekrar çıkarlar. Ve tam tekrar düşmek üzerelerken, havada 3 tane Kore kedisi tarafından yakalanırlar ve balkonlardan birine giderler.

Bu çılgınlık hep sürer. Ama kimse fark etmiş görünmez. Kumar günün 24 saati giriş katında devam eder ve sirk hiç bitmez. Bu arada üst kattaki balkonlardaki tüm müşteriler her bir nazik saçmalıktan sıkılırlar. İbnelere ateş et! 10 adımdan vur ve pamuk helva kazan. Bu harika makinenin önünde dur dostum. Yalnızca 99 Sente benzerin çıksın ama 2 metre! Sesli bir mesaj için bir 99 Sent daha. 'Ne istersen dostum. Onlar seni duyacak, bunun için üzülme. Unutma, boyun 2 metre olacak!'

Aman Tanrım! Kendimi Mint Otel'de yatarken görüyordum. Yarı uykulu ve pencerede boş boş bakarken aniden kötü niyetli bir Nazi, 2 metre boyuyla gece yarısı önümde beliriyor ve dünyaya saçma sapan şeyler haykırıyor... 'Woodstock Über Alles!' Bu gece perdeleri kapatacağız. Bunun gibi bir şey, uyuşturucu kullanan birini, odayı, bir pinpon topu gibi dikkate almaya yönlendirir. Ha-

lisünasyonlar oldukça kötüdür. Ama bir süre sonra, ölmüş büyü-kannenin dişlerinde bir bıçakla bacağına emekleyerek tırmandığını görmek gibi şeylere alışmayı öğreniyorsun. Birçok asit kullanıcısı bu tarz şeylerle baş edebilir. Ama hiç kimse, 1.98 Dolarla, bu manyak Circus-Circus'a doğru yürüyüp aniden gökyüzünde, Las Vegas'ın üzerinde beliren, Tanrı'nın 12 katı büyüklüğündeki kafasına gelen bir şeyle baş edemez! Hayır, bu, fiziksel ilaçlar için iyi bir şehir değil. Kendi gerçeği zaten çok sıkışmış bir yer.

İyi meskalin yavaş etkiler. İlk bir saat, yalnızca beklersiniz. İkinci saatin ortalarında, hiçbir şey olmadığı için sizi kazıklayan pisliğe küfür etmeye başlarsınız. Ve sonra... BAM! Zalim bir yoğunluk, tuhaf kızılık ve titreşimler... Circus-Circus gibi bir yerde çok ağır bir durum. Avukatım, 2. kattaki Atlıkarınca Barı'nda oturduğumuzda, 'Bunu söylemekten nefret ediyorum ama burası üstüme üstüme geliyor, sanırım korkmaya başladım,' dedi. 'Saçma!' dedim. 'Buraya Amerikan Rüyası'nı bulmaya geldik. Bu kadar yaklaştığımız pes etmek mi istiyorsun? Ana damarı bulduğumuzu anlamak zorundasın!' 'Bilyorum' dedi. 'Beni korkutan da bu zaten!' Eterin etkisi geçmişti. Asit çoktan gitmişti ama meskalin hala güçlüydü. Küçük, yuvarlak bir formika masanın etrafında oturuyor ve barın çevresinde dönüyorduk. 'Şuraya bak' dedim. 'İki kadın bir kutup ayısını beceriyorlar.' 'Lütfen' dedi. 'Bana böyle şeyler söyleme. Şimdi olmaz,' derken iki tane daha vahşi hindi ısmarlamak için bayan garsonu işaret ederek 'Bu son içkim,' dedi. 'Bana ne kadar borç verebilirsin?' 'Çok fazla değil. Neden?' dedim. 'Gitmem lazım' dedi. 'Gitmek mi?' diye sordum. 'Evet. Ülkeyi terk etmem lazım, bu gece.' 'Tamam, sakın ol' dedim. 'Birkaç saat sonra kendine geleceksin.' 'Hayır!' dedi. 'Bu çok ciddi.' 'George Metesky de ciddiydi,' dedim. 'Ona ne yaptıklarını biliyor musun?' 'Bırak şimdi!' diye bağırdı. 'Bu şehirde bir saat daha kalırsam, birini öldüreceğim.' O sırada burada olduğunu anlayabili-

yordum. Bu korku yoğunluğu, meskalin dozunun zirvesine gelmesi-
 siydi. ‘Tamam, sana biraz borç vereceğim,’ dedim. ‘Hadi dışarıya çı-
 kıp ne kadar kaldığına bir bakalım.’ ‘Başarabilir miyiz?’ dedi. ‘Şey,
 bu, burada ve kapıda kaç kişiyle düzüşeceğimize bağlı. Sessizce git-
 mek mi istiyorsun?’ ‘Hızlı bir şekilde gitmek istiyorum,’ dedi. ‘Ta-
 mam. Haydi hesabı ödeyelim ve çok yavaşça kalkalım. İkimizin de
 kafası yerinde değil. Bu uzun bir yürüyüş olacak.’ Garsona hesap
 için seslendim. Geldi, canı sıkkın görünüyordu. Ve avukatım ayağa
 kalkıp: ‘Ayıyla yatman için sana para veriyorlar mı?’ diye sordu. Kız
 ‘Ne?’ dedi. İkisinin arasına girerek ‘Sadece şaka yapıyor,’ dedim.
 ‘Haydi doktor, aşağıya inip biraz kumar oynayalım,’ diye ekledim.
 O’nu barın kenarından mümkün olduğunca uzaklaştırdım. Ama o,
 Atlıkarınca durmadan gitmek istemedi. ‘O durmayacak. Asla! Hiç
 durmayacak,’ diyerek adım attım avukatımı beklemek için ama o kı-
 pırdamadı. ‘Kıvıldama!’ diye bağırdım. Gözleri kör gibi, korku ve
 şaşkınlıkla karşıya bakıyordu. Ama atlıkarınca tam dönüşü yapınca-
 ya kadar hiç kıpırdamadı. Tam olarak önüme gelinceye dek onu
 bekledim. Ama geriye doğru atlayıp tekrar dairenin içine girdi. Bu,
 beni çok kızdırdı. Kendimi tam sınırdan hissettim. Barmen bizi izli-
 yor gibiydi... Carson şehrini düşündüm... 20 yıl...

Atlıkarıncaya atlayıp barın çevresinden aceleyle geçtim ve
 kör avukatıma ulaştım. Doğru yola geldiğimizde onu ittim. Koridor-
 da dengesini kaybedip düşünce, kalabalığa doğru feci bir çılgılık at-
 tı... Bir kütük gibi kaydı ve sonra tekrar sendeleyip kalkarak yum-
 ruklarını sıktı. Dövecek birilerini arıyordu. Ellerim havada gülüm-
 semeye çalışarak ona yaklaştım. ‘Kendin düştün,’ dedim. ‘Haydi gi-
 delim.’ Bu sırada insanlar bizi izliyorlardı. Ama aptal herif hiç kıvıl-
 damadı. Ve onu tutarsam ne olacağını biliyordum. ‘Tamam. Burada
 kal da hapse gir! Ben gidiyorum,’ dedim ve merdivenlere doğru
 O’na aldırmadan hızlıca yürüdüm. Bu onu harekete geçirdi. ‘Sen de

gördün mü?’ dedi. Bana yetişmeye çalışarak ‘Şu adi herif kıcıma tekme attı.’ ‘Muhtemelen bardakilerden biridir,’ dedim. ‘Bayan garsona söylediklerin yüzünden barmen atmıştır.’ ‘Aman Tanrım! Haydi çıkalım buradan. Asansör nerede?’ diye sordu. ‘Asansöre yaklaşma!’ dedim. ‘Onların da yapmamızı istedikleri bu zaten! Bizi çelik bir kutuya hapsedip bodruma indirecekler.’ Omzumun üzerinden geriye doğru dönüp baktım ama hiç kimse takip etmiyordu. ‘Koşma!’ dedim. ‘Bizi vurmak için her türlü bahaneyi kullanırlar.’ Başıyla onayladı, anlıyor gibiydi.

Hızlıca ortadaki büyük kapıya doğru yürüdük. Atış galerileri, dövmeciler, döviz büroları, pamuk helva satıcıları ve sonra cam kapılardan geçip otlu yere, oradan da park alanına çıktık. Kırmızı Köpekbalığı bizi bekliyordu. ‘Arabayı sen kullan,’ dedi. ‘Sanırım bende bir sorun var.’

7.

PARANOYA... VE KORKUNÇ HAYVANSI DÜRTÜ. BIÇAKLARIN VE YEŞİL SUYUN IŞILTISI

Mint Otel'i'ne geldiğimizde kumarhanenin önündeki caddeye park ettim. Hemen park alanının karşı köşesine... Lobide riskli görünen hiçbir şey yok, diye düşündüm. Hiçbirimiz içki içemezdik. Zaten yüksek gerilimdeydik. Her tarafımızdaki titreşimlerle uğraşıyorduk. kumarhaneye doğru hızla gittik. Ve arka taraftaki yürüyen merdivene bindik.

Hiç kimseyle karşılaşmadan sonunda odaya vardık. Ama anahtar kapıyı açmıyordu. Avukatım umutsuzca onunla uğraşıyordu. 'Piç herifler! Kilidi değiştirmişler,' diye mırıldandı. 'Belki de odayı da aramışlardır. Tanrım, işimiz bitti!' Aniden kapının kilidi açıldı ve biz de içeriye girdik. İçeride belaya benzer hiç iz yoktu. 'Her şeyi sürgüle!' dedi avukatım. 'Bütün zincirleri kullan.' Elindeki Mint Otel'i'ne ait, 2 tane anahtara bakıyordu. 'Bu da nereden geldi?' dedi, 1221 nolu odanın anahtarını tutarak. 'Lecarda'nın odasının bu,' dedim. Güldü. 'Evet, bu doğru. Belki de ihtiyacımız olur diye düşünmüştüm' dedi, 'Neden?' diye sordum. 'Onu yangın hortumuyla yatağından çıkartmak için.' 'Hayır!' dedim. 'O zavallı herifi rahat bırakalım. Bilmiyorum neden ama bizden biraz çekindiğini hissettim.' 'Kendini kandırma!' dedi. 'O Portekizli orospu çocuğu tehlikeli biri. Bizi bir şahin gibi gözetliyor,' diyerek beni süzdü. 'Onunla hiç muhatap oldun mu?' ' Telefonda konuştum,' dedim. 'Sen arabayı yıkat-

maya gittiğinde. Erken döneceğini bu yüzden de başlangıç çizgisine şafakta varacağını söyledi.' Avukatım beni dinlemiyordu. Feci bir çılgılık atıp iki eliyle birden duvara vurdu. 'Pislik!' diye bağırdı avukatım. 'Biliyordum, kadınımda gözü var.' Güldüm. 'Şu film ekibindeki küçük sarışın eskort kızı mı diyorsun? Onunla, ters ilişkiye mi girdiğini düşünüyorsun?' 'Tabii, gül bakalım,' diye haykırdı. 'Siz pislik beyazlar, hepiniz aynısınız!' Bu sırada yeni bir şişe tekila açtı ve onu dökerken bir tane greyfurt aldı ve onu, Gerber Mini-Magnum marka bir paslanmaz çelik, yeni bilenmiş av bıçağıyla ikiye böldü. 'O bıçağı nereden buldun?' diye sordum. Oda servisi gönderdi,' dedi. Limonları kesecek bir şey istedim.' 'Hangi limonları?' diye sorunca, 'Otelde hiç limon yoktu. Burada, çölde yetiştirmiyorlarmış!' Greyfurtu 4 parçaya böldü... Sonra sekize, sonra da onaltıya ve en sonunda da amaçsızca parçalamaya başladı. 'Şu adi piç' dedi. 'Fırsatım varken onu dışarıya çıkartmalıydım. Şimdi kadınıma sahip oldu!' Kızı hatırladım. Bir kaç saat önce onunla asansörde bir sorun yaşamıştık. Avukatım kendini küçük duruma düşürmüştü. 'Sürücü olmalısın,' demişti kız. 'Hangi sınıftasın?' 'Sınıf mı?' diye şaşırmıştı avukatım. 'Ne diyorsun sen be?' 'Ne sürüyorsun?' diye sordu kız gülümseyerek. 'Buraya bir dizi film için yarıştan görüntü almaya geldik. Belki seni de çekebiliriz,' dedi. 'Beni mi?' Tanrım! İşte geliyor, diye düşündüm. Asansör yarışçı insanlarla doluydu. Bir kattan öbürüne gitmek zaman alıyordu. 3. katta durduğumuzda, avukatım tır tır titriyordu, daha 5 kat vardı. 'Ben yalnızca büyük şeylere binerim,' diye aniden bağırdı. 'Gerçekten büyük çubuklara!' Güldüm. Ortamı rahatlatmak için, 'Kara Gölge Vincent', dedim. 'Biz fabrika ekibindeyiz.' Bu lafım kalabalıkta mırıldanmalara sebep oldu. 'Bombok!' dedi arkamdan biri. 'Bir dakika!' diye bağırdı avukatım. Ve sonra kıza dönüp 'Pardon hanımefendi, ama galiba bu şehirde yüzünün kesilmesini isteyen bir tavuk emici var,' dedi. Sonra da elini siyah, plas-

tik ceketinin cebine götürdü ve sonra asansördeki kalabalığa yüzünü döndü. 'Siz ucuz pembe pislikler, hanginiz kesilmek ister?' dedi. Başımın üstünde duran elektronik sayaca bakıyordum. Kapı 7. katta açıldı ama hiç kimse kıpırdamadı. Ölüm sessizliği! Kapı kapandı. 8. katta yine açıldı. Hala kalabalık asansörde hiç ses ve hareket yoktu. Kapı tam kapanmak üzereyken, ayağımı uzatıp avukatımı kolundan tuttum ve tam zamanında onu dışarıya çıkardım. Kapılar kapandı ve asansör ışığı 9'u gösteriyordu. 'Çabuk! Haydi odaya!' dedim. 'Yoksa bu piçler başımıza bela olacak!' Koridordan odamıza doğru koştuk. Avukatım vahşice gülüyordu. Odamıza daldık ve kapıyı arkamızdan sürgüleyince, gülmeyi kesti. 'Kahretsin!' dedi. 'Şimdi olay ciddi. Kız anladı ve bana aşık oldu.'

Ve şimdi, bu olaydan epey sonra, Lacerda denilen fotoğrafçı, bu kıza el sürmüştü. 'Yukarı çıkıp o pislği hadım edelim,' derken, bıçağını, dişlerinin önünde küçük daireler çizerek sağa sola sallıyordu. 'Onu kızın yatağına sen mi götürdün?' 'Bak' dedim. 'En iyisi, şu pislik bıçağı ortadan kaldır ve aklını başına topla! Arabayı yıkatmam lazım.' Yavaşça kapıya doğru geri geri gidiyordum. Uyuşturucu kullanan insanlarla yıllarca çalıştıktan sonra, her şeyin ciddi olduğunu anlıyorsun. Sırtını bir insana dönebilirsin ama özellikle elinde bıçak sallayan ve uyuşturucu kullanan birine asla arkayı dönmemelisin! 'Bir duş al,' dedim. '20 dakika sonra geleceğim.' Hemen çıktım, kapıyı arkamdan kilitledim. Çıkarken de avukatımın bir süre önce çaldığı Lacerta'nın anahtarını da yanıma aldım. Asansöre doğru hızla giderken, zavallı sersem diye düşündüm. O'nu buraya güzel ve makul bir iş için yolladılar -çölde yarışan motorcular ve arabaları görüntülemek için- ama şimdi battı. Bunun farkında bile olmadan... Neler olduğunu anlayabileceği hiçbir şey yoktu.

Biz burada ne yapıyorduk? Bu gezinin anlamı neydi? Gerçekten caddede kurmanız bir üstü açık arabam var mıydı? Yoksa uyus-

turucunun etkisiyle bu Mint Otelı civarında öylesine mi geziniyordum? Las Vegas'a gerçekten bir haber için mi gelmişim? Cebimden 1850 no'lu odamızın anahtarını çıkardım. En azından bu oldukça gerçektı. O yüzden istediğim tek şey, hemen araba işini halledip odaya geri dönmektı. Ve sonra da şafakta olacaklarla baş edebilme-yi ummaktı. Şimdi asansörden inip gaziroya yöneldim. Büyük kalabalıklar hala masaların etrafındaydılar. Kimdi bu insanlar? Bu yüzler? Nereden gelmişlerdi? Dallas'taki ikinci el araba satıcıları karikatürlerine benziyorlardı. Ama bunlar gerçektı. Ve Tanrım, bu çöl şehrinde bir Pazar sabahı saat 04:30'da bunlardan ne kadar da çok vardı? Hala Amerikan Rüyası'nın peşindeydiler. Eski bir Vegas Kumarhanesi'nde, şafak sökmeden bir dakika önce büyük ikramiyeyi kazanan birinin çıkacağına inanıyorlardı.

Gümüş Kent'te büyük vurgun. Vuruşu yap ve evine zengin git. Neden olmasın? Para Tekerliği'nin önünde durdum ve 2 Dolar attım, belki de hepsini götürebilirim, diye düşünerek... Ama hayır. 2 papel tütün içine düştü. Sizi piçler! Hayır... Sakin ol. Kaybetmenin tadını çıkarmayı öğren. Bu hikayenin sonunu getirmek için diğer şeyleri Life ve Look'a bırakmalı, en azından şimdilik. Asansöre giden yolda Life Dergisi'nden olan adamı ateşli bir şekilde telgraf çekilen yere giderken gördüm. -ŞAFAKTA LAS VEGAS- Yarışçılar hala uyuyorlar, hala çöl toz içinde, 50.000 Dolar ödül para Del Webb'in muhteşem oteli Mint'in kumarhane merkezindeki ofisin kasasındaydı. Yüksek tansiyon. Ve bizim Life takımımız burada. (Daima hazır bir polis eskortuyla birlikte...) Beklemedeyiz. 'Evet, bu kelime polis, demektir. Başka ne? Her şeyden önemlisi bu, Özel Hayat...'

Kırmızı Köpekbalığı, Fremont'ta, onu bıraktığım yerdeydi. Garajın etrafında biraz dolaşıp onu Dr. Gonzo'nun arabasında kontrol ettim. Sorun yoktu. Eğer adamlarından biri boşa kalırsa sabah

olmadan önce toplam bir iş yapabiliriz. Tabi ki. Yalnızca odaya fatura yollayın. Döndüğümde avukatım küvetteydi. Yeşil suya batmıştı. Bu, otelin hediyeelik eşya bölümünden aldığı, Japon banyo tuzlarından elde edilen yağlı bir üründü. Ve ayrıca oradan bir de; AM/FM bantlı otomatik bir radyo aldık. Çok yüksek sesli. Üç Köpek Gecesi diye adlandırılan abuk sabuk bir şey ve ayrıca dünyaya eğlence isteyen Jeremiah adında bir kurbağa...

Şimdi bu ilk olan Lennon'du, diye düşündüm. Daha sonra Glenn Campbell'in 'Bütün Çiçekler Nereye Gitti?'sine sahip olacaktık. Nereye hakikaten? Bu şehirde hiç çiçek yoktu. Sadece etçil bitkiler... Müziği kıstım ve radyonun yanında duran çiğnenmiş, beyaz bir kağıt fark ettim. Avukatım, müziğin sesinin değiştiğini fark etmemiş gibi görünüyordu. O, yeşil buharın içinde kaybolmuştu. Yalnızca kafasının yarısı su seviyesinin üstünden görünüyordu. 'Beyaz kağıdı elime alıp ona sordum. 'Bunu yedin mi?' Beni umursamadı ama ben biliyordum. Önümüzdeki 6 saat ona ulaşmak imkansız olacaktı. Bütün kurutucuyu yeyip bitirmişti. 'Seni orospu çocuğu!' dedim. 'Dua et de bu çantada biraz terazin olsun. Çünkü eğer yoksa, yarın başın büyük belada demektir!' 'Müzik!' diye bağırdı. 'Aç şunu! Teybi çalıştır.' 'Ne müziği?' 'Yeni olanı. Tam orada,' dedi. Radyoyu elime alınca, onun aynı zamanda bir teyp olduğunu da fark ettim. Hani şu içinde kaset ünitesi de olanlardan. 'Beyaz Tavşan,' dedi. 'Yükselen bir ses istiyorum.' 'Sen kafayı yemişsin,' dedim. 'İki saat içinde ben buradan gidiyorum. 'Sonra Onlar buraya gelecekler ve senin ölmüş boktan cesedini tam o küvetin içinde bulacaklar!' 'Ben kendi mezarımı kendim kazarım,' dedi. 'Yeşil su ve Beyaz Tavşan... Aç şu teybi. Beni bunu kullanmak zorunda bırakma,' Kolunu sudan çıkardı. Elinde bir av bıçağı vardı. 'Tanrım,' dedim. O anda onun yardım edilemez durumda olduğunu fark ettim. Orada küvette asit dolu bir kafayla ve şimdiye dek gördüğüm en keskin bı-

çakla uzanıyordu. Nedensiz bir şekilde Beyaz Tavşan şarkısını istiyordu. İşte bu, diye düşündüm. Bu su kafadan mümkün olduğunca uzaklaştım. Bu bir intihar girişimiydi. Bu kez bunu istiyordu. Buna hazırdı... 'Tamam' dedim. 'Çalıştır,' tuşuna basarak teybi açtım. 'Ama...' dedim. 'Bana son bir iyilik yap, tamam mı? Bana iki saat ver. Tek istediğim bu. Yarın olmadan iki saat uyumak istiyorum. Çok zor bir gün olacak gibime geliyor...' 'Elbette. Ben senin avukatım. Sana istediğin kadar zaman veririm. Normal fiyatım saatte 45 Dolar. Ama sen bir iyilik istiyorsun. Öyleyse neden şu radyonun yanına bir 100 Dolar koyup def olmuyorsun?' dedi. 'Çeke ne dersin?' dedim. 'Sawtooth Ulusal Bankası'nda. Nakite çevirmek için orada kimlik kartına ihtiyacın yok. Beni tanıyorlar.' 'Nasıl uygunsa,' dedi ve müzikle sarsılmaya başladı. Banyo sanki dev bir hoparlör gibiydi. Korkunç titreşimler ve üstesinden gilinemez bir ses. Yer, su doluydu. Radyoyu küvetten uzağa bırakıp oradan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Ama birkaç saniye sonra bana bağırırmaya başladı. 'Yardım et, pislik herif! Yardımına ihtiyacım var.' Kazayla kulağını kesmiş olabileceğini düşünerek içeriye fırladım. Ama hayır... Banyodaki beyaz formika raftaki radyoya ulaşmaya çalışıyordu. 'Şu boktan radyoyu istiyorum!' diye gürledi. Onu, elinden çekip aldım. 'Seni salak!' dedim. 'Hemen o küvete geri dön! O boktan radyodan uzak dur.' Onu, elinden kaptım. Eğer Sürrealistik Yastığı satır satır bilmiyorsanız, sesin yüksekliğinden ne çaldığını asla anlayamazsınız. Ve böylece anladım ki 'Beyaz Tavşan' bitmişti ve zirve gelip gitmişti. Ama görünen oydu ki; avukatım bunun farkında değildi ve daha fazlasını istiyordu. 'Teybi geri al,' dedi. 'Onu tekrar istiyorum!' Şimdi gözleri delilik doluydu ve hiçbir şeye odaklanamıyordu. Korkunç fiziksel bir orgazmın doruğunda gibi görünüyordu.

'Haydi yuvarlanalım,' dedi. Bir pisliğin gidebileceği en son yere kadar! Ve o fantastik bölüme geldiğinde, hani şu tavşanın ken-

di kafasını ısırıldığı yere, senden o teybi küvetin içine atmanı istiyorum.'

Ona dik dik baktım. 'Ben yapamam,' dedim. 'Seni 440 voltluk bir küvette görmek isterim ama bu radyoyu değil. Seni duvara yapıştırır. 10 saniye içinde taş kafa olursun,' diyerek güldüm. 'Ve her şeyi benim açıklamamı isterler. Beni çürük bir yerde sorgulayıp detayları vermemi isterler. Buna hiç ihtiyacım yok.' 'Bok!' diye bağırdı. 'Onlara yalnızca biraz daha yükselmek istediğimi söyle!' Biraz düşündüm ve 'Tamam' dedim. 'Haklısın. Belki de tek çözüm bu.' Prize takılı radyoyu elime aldım ve onu küvetin içine doğru kaldırdım. 'Sadece bana doğru mu anladığımı söyle,' dedim. 'Beyaz Tavşan şarkısı çalarken bu teybi küvete atmamı mı istiyorsun? Küvette arkasına yaslandı ve memnun bir şekilde, 'Oh evet,' dedi. 'Dışarıdan bir hizmetçi çağırıp ona yaptırmak zorunda kalacağımı düşünüyordum,' dedi. 'Üzülme' dedim. 'Hazır mısınız?' Tekrar 'çalıştır' tuşuna bastım ve Beyaz Tavşan çalmaya başladı. Avukatım da hemen uluyup bağırmaya başladı. O, dağa başka bir hızlı çıkış denedi ama bu kez en sonunda zirveye varabileceğini düşündü. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve yalnızca kafası ve diz kapakları yağlı yeşil suyun üstünden görünüyordu. Lavabonun yanında duran büyük greyfurta uzanırken şarkının sesini açtım. En büyük olan greyfurttu bu. Yaklaşık bir kilo kadardı. Ve Beyaz Tavşan şarkısı doruktayken onu bir top güllesi gibi küvete fırlattım. Avukatım deli gibi bağırdı. Küvetten et peşindeki bir köpek balığı gibi sıçradı ve bir şey yakalayabilmek için her yeri ıslattı. AC kablosunu, teybin arkasından çabucak çıkardım ve derhal banyoyu terk ettim... Teyp hala çalışıyordu ama kendi zararsız piliyle... Odaya koşturup çantamdan bayıltıcı sprey kutusunu alırken hala müziği duyabiliyordum. Tam bu sırada avukatım banyonun kapısını açıp dışarıya çıktı. Gözleri hala odaklanamıyordu ama elindeki bıçağı bir şeyler kesmek isteyen bir adam gibi

önünde sallayıp duruyordu.

'Bayılıcı sprey?' diye bağırdım. Sulu gözlerinin önünde göz yaşartan sprey bombasını sallayarak 'Bunu mu istiyorsun?' diye bağırdım. Durdu ve sonra tıslayarak, 'Seni aşağılık herif! Bunu yapacaktın, değil mi?' dedi. Bombayı ona doğru sallamaya devam ederek güldüm. 'Niye üzülüyorsun? Onu seveceksin. Bok. Dünyada hiçbir şey bir bayılıcı sprey kadar seni uçuramaz. 45 dakika boyunca dizlerinin üstüne çöküp nefes almak için uğraşacaktın. Bu da seni tamamen sakinleştirecekti.' Bulunduğum yere odaklanmaya çalışarak bana dik dik baktı. 'Seni ucuz orospu çocuğu' diye inledi. 'yapacaktın, değil mi?' 'Neden olmasın?' dedim. 'Biraz önce seni öldürmemi istiyordun. Ve şimdi de sen beni öldürmek istiyorsun. Ne yapmalıyım? Polis çağıracağımı!' 'Polis mi?' dedi. Başımı salladım. 'Başka çaresi yok. Bu haldeyken, kafan asit doluyken, seninle aynı yerde uyuyamam. O lanet bıçakla beni doğrayabilirsin çünkü,' dedim. Gözlerini bir süre döndürdü ve gülümsemeye çalışarak 'Seni keseceğimi de nereden çıkardın?' dedi. 'Sadece kafana küçük bir Z harfi yapmak istiyordum, ciddi bir şey yok.' Omuzlarını silkti ve TV'nin üstündeki sigara paketine uzandı. Onu tekrar sprey bombayla tehdit ederek, 'Gir şu küvete!' dedim. 'Biraz kırmızı haplardan ye ve kendine gelmeye çalış. Biraz ot iç, gemilere ateş et, ne istiyorsan onu yap ama lütfen biraz dinlenmeme izin ver.' Deli gibi gülümsedi ve söylediğim her şey, onu iyi etkilemiş gibi çok dürüst bir şekilde, 'Kahretsin, evet!' dedi. 'Gerçekten biraz uykuya ihtiyacın var. Yarın çalışman lazım!' Başını üzgün bir şekilde iki yana sallayarak banyoya geri döndü. 'Şu serseriye bak.' diyerek elini salladı. 'Dinlenmeye çalış. Seni oyalamama izin verme!' Başımla onu onayladım ve banyoya geri gidişini izledim. Elinde hala bıçak vardı ama o bundan habersiz gibi görünüyordu. Asit onu çok değiştirmişti. Herhalde bir sonraki aşama, şu kahrolası yoğun kabuslar olacaktı. Dört saat boyunca derin

bir çöküntü yaşayacaktı. Ama fiziksel ve tehlikeli hiçbir şey değil. Kapıyı arkasından kapatmasını izledim ve sonra banyonun kapısına ağır, üçgen bir sandalyeyi dayadım ve spreyci kutusunu da çalar saatin yanına koydum. Oda çok sessizdi. Televizyona doğru yürüdüm ve bozuk bir kanal açtım. En yüksek desibelde beyaz ses. Uyumak için güzel bir ses... Tuhaf olan her şeyin üstünde, sürekli güçlü bir ses...

B.

“DÜNYA GENELİNDEKİ DAHİLER BİRLİKTEDİRLER VE BİRİNİN TANINMIŞ OLMASININ ŞOKU TAMAMINI ETKİLER”

-Art Linkletter

Ben, geceleri herhangi bir sesin, bir şey olacağı anlamına geldiği sessiz bir yerde yaşıyorum. Önce hemen uyanıp sonra da ‘Bu ne demek şimdi?’ diye düşünürsünüz orada.

Genellikle hiçbir şey olmaz. Ama bazen... Hemen hepsi rutin olan bir çok sesle dolan gecede şehre uyum sağlamak zor olabiliyor. Arabalar, kornalar, ayak sesleri... Gevşeyip rahatlamamanın hiçbir yolu yok. Bu yüzden de tüm bunları beyaz ekranlı bir televizyonla geride bırak. Kanallar arasında boktan parazitlerin karşısında güzelce uyuklamak... Banyoda gördüğün kabuslara aldırma! Sadece Aşk Nesli’nden yeni bir sığınmacı daha... Basınçla baş edemeyen birkaç ahmak... Avukatım; eski müptelaların hep savunduğu, bir şey çekmeden en az çekmiş kadar uçabileceği düşüncesini hiçbir zaman kabul etmemişti. Ve aslında bu sebepten dolayı ben de. Bir zamanlar ben de Dr..... Caddesi’nin Sokağı’ndaki* tepenin eteklerinde yaşamıştım. Eski bir asit gurusu, sonradan kendinin kimyasal bir çılgınlıktan anormal bir bilince uzun bir sıçrama yaptığını itiraf etmişti. Kısa sürede San Fransisco, Büyük Asit Dalgası

* İsimler, yayıncı avukatının isteğiyle silinmiştir.

haline gelen olay güzel bir öğleden sonra başlamıştı. Ben İyi Doktorun evinin yanında ona şu soruyu sorma fikriyle kalakalmıştım. (O, iyi tanınan bir uyuşturucu otoritesiydi.) LSD'ye merakı olan bir komşuya ne öğüt verebilirdi? Arabamı yola park ettim ve çakıllı yola doğru yürüdüm. Karısına zevkle el sallamak için durdum. Kadın bahçede kocaman kenarları olan bir şapkaıyla çalışıyordu. 'Güzel manzara,' diye düşündüm. Yaşlı adam içeride en muhteşem uyuşturucularından birini kaynatıyordu. Buradan biz, onun, bahçedeki havuçları ve başka şeyleri budadığını görebiliyorduk. Çalışırken vızıldıyordu ve ben bu sesi anlayamamıştım. Vızıldıyordu. Evet... Ama bu neredeyse 10 yıl önceydi. Bu sesin ne için olduğunu anlayacaktım. O bahçede yaşlı bir kadın yoktu, o iyi doktorun ta kendisiydi. Ve onun bu vızıltısı, benim onun yüksek bilincini anlamamı durdurmak için teşebbüstü.

Kendimi ifade edebilmek için bir çok girişimde bulundum. Yalnızca tepenin aşağısında yaşayan doktorun LSD hakkındaki öğütlerini sormaya gelen bir komşuydum. Bunu yaptım. Sonunda, silahlıyken. Ve onlara ateş etmeyi sevdim. Özellikle geceleri. Bütün o gürültüyle birlikte büyük mavi alevle sıçrarken... Evet, kurşunlar da. Bunu yadsıyamazdık. Her saniyede vadi boyunca 3700 fit yüksekliğe çıkan büyük toplar. Ama ben, her zaman en yakındaki tepeye ateş ettim veya başarısız bir şekilde karanlığa... Zarar vermek istemiyordum. Ben yalnızca patlamalardan hoşlanıyordum. Ve asla yiyebileceğimden daha fazlasını öldürmemek konusunda dikkatliydim. 'Öldürmek mi?' Bu kelimeyi burada bahçesinde çok çalışan yaratığa asla açıklayamayacağımı fark ettim. O hiç et yemiş miydi? 'Av' kelimesinin anlamını biliyor muydu? Açlığın ne olduğunu anlamış mıydı? Ve o yıl benim haftalık kazancımın 32 Dolar civarında olduğu gerçeğini biliyor muydu? Hayır... Burada iletişim kurabilmek için hiç ümit yoktu. Bunu anlamıştım. Ama bu ilaç doktorunun, be-

ni onun evinin yolundan çıkıp arabama binip oradan da dağ yoluna gitmem için serbest bırakması yeterince kısa bir süre değildi. LSD'yi unut, diye düşündüm. Onun, şu zavallı piçe neler yaptığına bir bak. Ve sonraki altı ayı; haşhaş ve biraz da romla geçirdim. Ta ki San Francisco'ya taşınıp kendimi bir gece Fazlasını Yükle Konferansı'nda bulana dek. Ve olan olmuştu. Bir gri şeker topanı ve BUM! Kafamda tam orada, doktorun bahçesindeydim. Yüzeyde değil, dipte idim. Mutant bir mantar gibi bu işlenmiş toprağa dikilmiştim. Uyuşturucu Patlamasının kurbanı. Bir şeyler yiyen bir sokak serse-risi yanıma geldi. Matrix denilen bir yerde olduğumu hatırlıyorum. Sırtında büyük bir torba taşıyan bir sokak adamı geldi, 'L....S....D.... isteyen var mı?' diye bağırdı. Her şey tam orada oldu. 'İstediğim tek şey, pişirecek bir yer!' diye bağınyordu. Hemen müdür geldi ve ona 'Soğut onu, soğut onu. Arka taraftaki odama gel,' dedi. O geceden sonra onu bir daha görmedim. Ama o götürülmeden önce, sokakta yaşayan insanlar onun örnek mallarını dağıtmışlardı. Kocaman beyaz parçalar. Ben benimkini yemek için erkekler tuvaletine girdim. Ama önce yarısını, diye düşündüm. Güzel bir düşünce ama olaylar karşısında uygulaması zor. Önce yarısını yedim ama diğer yarısını da kırmızı yün gömleğimin koluna döktüm. Onu ne yapacağımı düşünürken müzisyenlerden birinin içeriye girdiğini gördüm. 'Sorun nedir?' diye sordu. 'Kolumdaki bu beyaz şey, LSD' dedim. Hiç bir şey demedi. Mutlu bir şekilde koluma yapıştı ve onu emmeye başladı. Çok büyük bir tabloydu. Bir Kingston Üçlüsü'nden genç bir brokerin içeriye gelip de bizi bu şekilde yakaladığında ne olacağını çok merak ediyordum. 'Boşver' diye düşündüm. Biraz da şansla hayatını mahveder. Sevdiği dar kapılı barların ardında düşündüğü tek şey, kırmızı yün gömlekli erkeklerin, bilmedikleri şeylerden inanılmaz tekmeler yedikleri. O, bir gömlek kolunu emer miydi? Sanmıyorum. Güvenli bir şekilde rol yapardı ve görmemezlikten gelirdi.

Las Vegas'ta, bu gergin gecede, garip hatıralar geliyor aklıma. Beş yıl mı oldu? Yoksa altı mı? Sanki bir ömür gibi... Böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağını düşünür insan. San Francisco ve 60'lı yılların ortası, ait olmak için çok özel bir yer ve zamandı. Belki bir anlamı vardı veya belki de uzun bir dönemde yoktu. Ama hiçbir açıklama, hiçbir kelime, müzik ve hatıraların karışımı; zamanın o köşesinde hala hayatta olduğunuzu bilmenin verdiği duyguyu veremez. Her ne demek istediye... Tarih, bilinmesi zor bir şeydir. Kiralanan bütün pislikler nedeniyle ama bunların 'tarih' olduklarından bile emin olmayarak şimdi ve sonra her yeni neslin enerjisi uzun, güzel bir şekilde akla gelir. Bunun nedenleri bulunduğu dönem içinde anlaşılamaz ve gerçekte ne olduğu hiçbir zaman açıklanamaz. O dönemdeki hafızam erken sabahlara takılı kalmıştı. Fazlasını Yükle partisini yarı çılgın bir şekilde bıraktığımda ve eve gitmek yerine Bay Köprüsü'ne çıkan yola saatte yüzlerce mil hızla L.L. Bean Şortu ve Butte kuzu yününden bir ceket giyerek Oakland, Berkeley ve Richmond ışıklarındaki Hazine Adası tüneline kadar patlayarak gittim. Diğer köşeye gittiğimde hangi dönemeçten döneceğime emin olamıyordum. Ama şundan kesinlikle emindim ki ne yöne gidersem gideyim insanların benim kadar vahşi ve kafasının yüksek olduğu bir yere gelecektim. Bundan hiç kuşum yoktu...

Her yönde ve her saatte delilik vardı. Eğer Körfez'de yoksa, Golden Gate'e çık veya Los Altos veya La Honda'ya doğru in... Her yerde bir kıvılcıma çarpabilirsin. Harika bir uluslararası duygu vardı. Yaptığımız her şey doğruymuş ve biz kazanıyormuşuz gibiydi. Bence her şey burada bitiyor. Eski ve kötünün karşısında kaçınılmaz zafer hissi. Hiçbir şekilde askeri bir his değil ama. Buna ihtiyacımız yoktu ki. Enerjimiz kazanıyordu. Kavgaya gerek yoktu -ne bizim ne de onların tarafından- gücümüz vardı. Yüksek ve güzel bir dalganın tepesindeydik. Oysa şimdi aradan sadece beş yıl geçti ve Las Ve-

63 LAS VEGASTA KORKU VE NEFRET

gas'ta yüksek bir tepeye çıkıp Batı'ya bakınca, üstelik de doğru gözlerle bakınca; yüksek dalganın en sonunda nerede patladığını ve geri sürüklendiğini görebilirsiniz!

9.

ŞEYTANA ASLA ACIMA... GAZETECİ İŞKENCE Mİ GÖRDÜ?... ÇILGINLIĞA UÇUŞ

Sıvışma fikri aklıma aniden geldi. Belki de başka zaman. Veya belki de en başından beri, bilinç altımda uygun zamanın gelmesini bekleyerek bunu planlıyordu. Fatura önemli bir etkendi. Çünkü onu ödeyecek hiç param yoktu. Artık bu şeytan kredi kartının da karşılığı yoktu. Sidney Zion'la tartıştıktan sonra. Bundan sonra Amerikan Ekspres kartıma el koydular ve şimdi de piçler beni Diner's Club ve IRS için dava ediyorlar. Bununla birlikte dergi de yasal olarak bundan sorumlu. Avukatım bunu anladı.

Hiçbir şey imzalamadık. Şu oda servisi kağıtları hariç... Yalnızca onları. Toplam ücreti bilmiyorduk ama ayrılmadan biraz önce avukatım saati 29 ve 36 Dolar arasında değişen ve toplam 48 saat tutan şeylerden bahsediyordu. 'İnanılmaz!' dedim. 'Bu nasıl olur?' Tam bu soruyu sorduğumda etrafta cevap verecek hiç kimse kalmamıştı. Avukatım gitmişti. Belanın kokusunu almış olmalıydı. Pazartesi akşamı, oda servisine iyi sığır derisinden yapılmış bir bavul seti ısmarlamıştı ve bana da bir sonraki Los Angeles uçağına rezervasyon yaptırdığını söylemişti. Havaalanına giderken de benden uçak bileti için 25 Dolar borç aldı. Gidişini gördüm. Ve ben tekrar havaalanının hediyelik eşya bölümüne dönüp geriye kalan bütün nakit paramı, beş para etmez, değersiz, bombok Las Vegas hatıralarına, plastik taklit Zippo çakmıklara, her biri 5 Dolar olan yarım Dolarlık olan JFK para penslerine, 7.50 Dolara zar atan teneke may-

munlara harcadım. Tüm bunları yüklenip taşıdım ve Büyük Kırmızı Köpekbalığı'nın arka koltuğuna hepsini attım. Sonra da sürücü koltuğuna çok şatafatlı bir şekilde yürüdüm. Beyaz tavan her zamanki gibi açıktı, oturup müziği açtım ve düşünmeye başladım. Acaba Horatio Alger bu durumla nasıl baş ederdi? (Bir jeton daha, tatlı İsa... Çizginin ötesine bir jeton daha.)

Panik. Bu bana, asidin belkemiğine ilk defa çarpması gibi çarpmıştı. Bütün bu korkunç gerçekleri anlamaya başlamıştım. İşte burada, Las Vegas'da tek başıma, uyuşturucuların etkisi altında kalakalmıştım. Avukatım yoktu, param yoktu. Dergi için haber yoktu. Hepsinden kötüsü halletmem gereken korkunç bir otel hesabı vardı. Bir insan elinin taşıyabileceği her şeyi o odaya getirtmiştik. Buna altı yüz kalıp şeffaf Neutrogena sabunu da dahil. Bütün araba, onlarla doluydu. Yerler, koltuklar ve kompartıman. Avukatım bir çeşit düzenlemeler yapmak için mestizo kızlarıyla çalışmıştı ve bu sabunlar bize dağıtılmıştı. Bu boktan, şeffaf altı yüz kalıp sabun... Şimdi hepsi benim olmuştu. Hemen yanımdaki koltukta duran plastik evrak çantasını fark ettim. Hemen onu aldım çünkü içinde ne olduğunu biliyordum. Tabii ki bir Samoalı avukat 357'lik bir siyah kalın Magnum'la hava alanı metal dedektör kapılarından geçemeyeceğini biliyordu... Bu yüzden onu bana bıraktı. Eğer Los Angeles'a dönersen diye. Yoksa... kendimi Kaliforniya Otoban Devriyesi'ne açıklama yaparken duyabilirdim. Ne? Bu silah mı? Bu dolu, ruhsatsız ve belkide sıcak 357'lik Magnum? Bununla ben ne yapıyorum? Şey anlarsınız ya Memur Bey. Mescal Springs'in yakınındaki yoldan gidiyordum. Kuşkuyla bir şekilde ortadan kaybolan avukatımın önerisiyle ve aniden nedensizce bir su çukurunun etrafında kendi kendime yürüyorken, küçük bir bıyıklı adam yanıma geldi, nereden geldiği belli değildi. Bir elinde korkunç bir naylon bıçak ve öbür elinde de bu kocaman, siyah tabancayı tutuyordu... Bana, alnıma büyük bir X

harfi kazımayı teklif etti. Teğmen Calley'in anısına... Ama ona bir gazetecilik doktoru olduğumu söyleyince bütün davranışları değişti. Evet, belki buna inanmayacaksınız Memur Bey, ama aniden o, bıçağı ayaklarımızın dibindeki pis su birikintisine fırlattı ve bana da bu tabancayı verdi. Doğruca onu ellerime bıraktı. İlk önce biraz durakladı, ve sonra karanlığa doğru kaçtı. Bu yüzden bu silah bende Memur Bey. Buna inanabiliyor musunuz? Hayır. Ama o pislik silahı atmaya hiç niyetim yoktu. Bugünlerde iyi bir 357 almak pek kolay değildi. Ve karar verdim bu şeyi Malibu'ya geri götürecektim. Çünkü o benimdi. Benim riskim, benim silahım, harika hissettiriyordu. Eğer şu Samoalı domuz tartışmak isterse, eğer evin yakınlarına gelip bağırarak isterse, uyluk kemiğinin tam ortasına sıkıp bunun tadını ona hissettiririm. Gerçekten. Neden olmasın?

Delilik, delilik... Bu arada Büyük Kırmızı Köpekbalığı'yla Las Vegas hava alanı park yerinde yapayalnızdım. Bu kahrolası panikle önümüzdeki 24 saat boyunca kişisel kontrol problemim kırıktı. Bu boktan çölün ortasında, burada yapayalnız oturuyordum. Bu silahlı kaçıkların yuvasında çok tehlikeli araba dolusu kazalar, gerilimler ve sorumluluklar Los Angeles'a geri dönmek zorunda olduğumu gösteriyordu. Çünkü eğer beni buraya çivilerlerse mahkum oldum demektir. Tamamen düzdüm. Buna hiç şüphe yok. Haftalık Eyalet Hapishanesi gazetesini yayımlayan bir gazetecilik doktoru için iyi bir gelecek yoktu. En iyisi bu atalara ait eyaletten son sürat defolup gitmekti. Doğru. Ama önce Mint Otel'e geri dönüp 50 Dolarlık çeki bozdurmak ve sonra da odaya çıkıp iki büyük sandviç, iki kutu süt, bir paket kahve ve 50'lik Bacardi Anejo-ısmarlamalıydım. Rom bu geceyi atlatmak için kesinlikle çok gerekli olacaktır. Bu notları ve bu utanç dolu günlüğü cılamak için... Teybi bütün gece son sesine kadar açık tut. 'Kendimi tanıtmama izin verin... Ben varlık ve zevk adamıyım.' Sempati? Benim için değil. Las Vegas'taki

suçlu bir serseri için af yok. Burası ordu gibi: Etik hükümler gibi, yaralananı ye. Herkesin suçlu olduğu kapalı bir toplumda tek suç yakalanmaktır. Hırsızların dünyasında en son günah aptallıktır.

Sabahın dördünde Las Vegas'ta bir otelde kalmak tuhaf bir histi. Bir defter ve bir teyple ve günlüğü 75 Dolar olan bir süit oda ve ayrıca fantastik bir oda servisi faturası 48 saatlik bir tam çılgınlığa sebepti. Biliyordum ki şafak söker sökmez bir kuruş bile vermeden buradan sıvışacaksın... Lobiye gidip kırmızı üstü açık arabayı garajdan çağırıp, onu orada bir bavul dolusu Marihuana ve yasal olmayan silahlarla bekleyeceksin... Normal görünmeye çalışarak ve Las Vegas Sun Gazetesi'nin sabah ki ilk baskısına göz atarak. Bu son adımdı. Bütün greyfurtları ve diğer bagajımı birkaç saat önce arabaya yüklemiştim. Evet tamamen sıradan davranış. Vahşi gözler Saygon aynalı güneş gözlüklerinin arkasına saklanmıştı... kaçmak için Köpekbalığını bekleyerek. Nerde kalmıştı? Bu boktan pezevenk çocuğa onu hemen getirmesi için 5 Dolar vermiştim. Sakin ol. Gazeteyi okumaya devam et. Ana hikaye sayfanın en üstünde mavi harflerle bağınıyordu:

KIZIN ÖLÜMÜNDEN SORUMLU OLAN ÜÇLÜ TEKRAR YAKALANDI

19 yaşındaki tatlı Diāne Hamby'nin ölümüne; aşırı dozda eroinin sebep olduğu belirtildi. Kızın cesedi geçen hafta bir buzdolabının içinde bulunmuştu. Şerifin ekibinin şüphelileri yakalamak için yaptıkları araştırmalar sonucunda, 24 yaşındaki bir kadın, görevliler tarafından durdurulmadan önce kendini cam kapılardan atmak istedi. Memurların dedigine göre o; bariz bir şekilde histerikti ve 'Beni asla canlı yakalayamayacaksınız?' diye bağırdı. Ama polisler, onu hiç yaralamadan kelepçelemeyi başardı.

19 yaşındaki tatlı Diane Hamby'nin ölümüne; aşırı dozda eroinin sebep olduğu belirtildi. Kızın cesedi geçen hafta bir buzdolabının içinde bulunmuştu. Şerifin ekibinin şüphelileri yakalamak için yaptıkları araştırmalar:

UYUŞTURUCUNUN NEDEN OLDUĞU ASKER ÖLÜMLERİ AÇIKLANDI

WASHINGTON (AP),

Küçük heyetin raporu, geçen yıl 160 Amerikan askerinin, 40 tanesi Vietnam'da olmak üzere yasal olmayan uyuşturucular yüzünden öldüklerini açıkladı. Asya ve Pasifik Birliği'ndeki diğer 56 askerin ölümlerindeki ilaçlar kuşkuluydu. Vietnam'daki ciddi bir şekilde artan eroin probleminin temel nedeni: Laos, Tayland ve Honkong'daki laboratuvarlardır. 'Vietnam'daki uyuşturucunun örtbas edilmesi tamamen etkisizdir.' Rapora göre, bunun sebebi 'kısmen etkisiz olan yerel polis gücü ve bir kısmı da uyuşturucu trafiğinde rol alan kişilerin, kamu ofislerinde memur olarak çalışıyor olmasıydı.'

Bu yazının sol tarafına doğru, başkent Washington'ın büyük bir resmi vardı. Bu resimde polisler, genç, savaş karşıtı oturma eylemi yapan ve karargahın girişini kapatan göstericilerle çatışıyorlardı. Ve fotoğrafın yanında kocaman siyah bir başlık vardı: 'SAVAŞ SÖYLENTİLERİ ARASINDA İŞKENCE HİKAYELERİ ANLATILDI.'

WASHINGTON - Gönüllü tanık, dün resmi olmayan bir panelde askeri hizmetini yaparken, genellikle elektrikli telefon kabloları ve helikopterden atışların, Vietnamlı esirlere işkence yapıp, onları öldürmek için kullandıkları metotlar olduğunu söyledi. Ordu Zeka Uzmanı'nın söylediğine göre kendisi için 'O yalnızca bir Asyalı' diyen bir rütbeli onu koruyordu. Bu hikayenin hemen altındaki başlık şöyle diyordu: 'NEWYORK ŞEHİRİ YAKINLARINDAKİ İŞGAL

EDİLEN BİR APARTMANDA BEŞ YARALI...' Kimliği tespit edilemeyen silahlı bir adam hiçbir neden yokken binanın çatısından ateş etmeye başladı. Bu yazı şu başlığın hemen üstündeydi:

'ECZACI SONDAJDA YAKALANDI...' 'Sonuç' diye makale açıkladı. 'Basitçe yapılan araştırmalar (Las Vegas eczaneleri) gösteriyor ki 100.000'den fazla hap tehlikeli uyuşturuculardır.'

Ön sayfayı okumak kendimi iyi hissettirdi. Bu korkunç olaylara bakınca, benim suçlarım sade ve anlamsızdılar. Ben gerçekten saygın bir vatandaştım. Basit bir suçluydum belki ama kesinlikle tehlikeli değildim. Büyük Skorcu adımı yazmaya geldiğinde bu bir fark yaratacaktı. Yoksa yaratmış mıydı? Spor sayfasına döndüm ve Muhammet Ali hakkında küçük bir yazı gördüm. Düşmanları öldürmeyi reddettiği için; 5 yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. 'Benim Vietnamlılarla hiçbir sorunum yok' demişti. 5 yıl yemişti.

10. BATI SENDİKASININ MÜDAHALESİ: BAY HEEM'DEN BİR UYARI... SPOR MASASINDAN YENİ BİR GÖREV VE POLİSTEN TUHAF BİR DAVET

Aniden kendimi tekrar suçlu hissettim. Köpekbalığı. Neredeydi o? Gazeteyi katlayıp dolaşmaya başladım. Kontrolümü kaybettim. Ve sonra arabayı gördüm. Yandaki garajın rampasından aşağıya doğru geliyordu. Dağıtım! Deri çantamı kapıp direksiyonumla buluşmak için öne doğru çıktım. 'BAY DUKE!' Ses omzumun üstünden geliyordu. 'Bay Duke! Biz de sizi arıyorduk!' Neredeyse tutulmuştum. Beynimdeki ve vücudumdaki her bir hücre sarkmıştı. Hayır, diye düşündüm. Halusinasyon görüyor olmalıydım. Arkamda kimse yoktu. Kimse seslenmiyordu... Bu paranoyakçaydı, amfetamin psikoslarıydı... Gülümseyerek arabaya doğru yürümeye devam ettim... 'BAY DUKE! Bekleyin!'

Şeyyy... Neden olmasın? Birçok güzel kitap hapishanede yazılmıştı. Ve ben orada Carson şehir hapishanesinde tam bir yabancı olmayacaktım zaten. Müdür beni tanıyacaktı. Ve muhafazakar patron da -ki, onlarla Newyork Times için bir zamanlar röportaj yapmışım; onların bir çoğu ile gardiyanlarla, polislerle- hikayelerinin anlatılmasını istiyorlardı. Ve bunu açıklaması çok zordu. O dönemlerde bana anlattıkları her şey çöp sepetine gitmişti veya ölü dosya-

lara; çünkü bu makale için benim yazdığım ana paragraflar 3.000 mil uzaktaki editörü tatmin etmemişti. Gri bir formika masanın arkasındaki, sinirli bir tembel adamın, gazetecilik bürokrasisinin bağırsaklarında, Nevada'da olanları anlaması mümkün değildi. Sonunda bu hikaye olması gerektiği gibi yok oldu gitti; çünkü tekrar yazmayı reddettim. Kendimce sebeplerim nedeniyle... Hiçbiri ses getirmeyecekti ama olay neydi? Neden detaylara kafayı takıyorduk? Kafamı çevirdim yüzünde kocaman bir gülümseme ve elinde sarı bir zarf tutan küçük genç bir memurla karşılaştım. 'Odanızı arıyordum' dedi. 'Sonra sizin dışarıda durduğunuzu gördüm.' Başımla onayladım. Karşı koyamayacak kadar yorgundum. Ama şimdi Köpekbalığı tam yanımdaydı. Çantamı içine atamayacak durumdaydım. Oyun bitmişti. Beni yakaladılar.

Memur hala gülümsüyordu. 'Bu telgraf size geldi,' dedi. 'Aslında size de değil, Thompson adında birine geldi ama 'Bay Duke'un dikkatine' yazıyor. 'Size bir şey ifade ediyor mu?

Başım dönüyordu. Özgürlükten hapis haneye ve sonra tekrar özgürlüğe hepsi 30 sn. içinde. Geriye doğru kaydım. Kanvas tavanın beyaz tuşları titreyen ellerimin altındaydı. Memur hala gülümsüyor ve telgrafı bana uzatıyordu. Başımı salladım ve konuşmaya çalışarak 'Evet' dedim. 'Bir şey ifade ediyor.' Zarfı aldım ve parçalayarak açtım.

- ÇOK ACIL MEKTUP -

HUNTER S. THOMPSON
RAOUL DUKE'ÜN DİKKATİNE
1850 NOLU SES GEÇİRMEZ SÜİT ODA
MINT OTELİ
LAS VEGAS

HEMEN BENİ ARA HEMEN CEVAP VER STOP. YARIN BAŞLA-
YAN YENİ BİR ANLAŞMAMIZ VAR VEGASTA STOP. ORADAN
AYRILMA STOP. ULUSAL KONFERANSI-BÖLGE SAVCILARI SI-
Zİ NARKOTİKLER VE TEHLİKELİ UYUŞTURUCULAR İÇİN DU-
NES OTEL'DE 4 GÜNLÜK BİR SEMİNERE DAVET EDİYOR
STOP. ROLLING STONE ARADI STOP. 50.000 KELİMELİK BÜ-
TÜN ÖRNEKLERİ İÇEREN TOPLAM GİDERLERİ İSTİYORLAR
STOP. FLAMİNGO OTEL'DE REZERVASYONUMUZ VE BEYAZ
ÜSTÜ AÇIK BİR ARABAMIZ VAR STOP. HERŞEY AYARLANDI
STOP. DETAYLAR İÇİN HEMEN ARA ACIL CEVAP ACIL STOP.

DR. GONZO

'Bok' dedim. 'Bu gerçek olamaz!' 'Yani, bu size değil miymiş?' diye memur sinirle sordu. 'Kayıtlarda bu Thompson adını kontrol ettim ama böyle biri yoktu. Ve sizin ekibinizden biri olabileceğini düşündüm,' dedi. 'Öyle' dedim. 'Üzülme, bunu ona veririm,' diyerek Kırmızı Köpekbalığı'nın ön koltuğuna çantamı attım. Oradan bir an önce gitmek istiyordum. Ama memur ısrarlıydı.

'Doktor Gonzo'dan na'ber?' dedi. Ona dik dik baktım. 'İyi' dedim. 'Ama o çok sinirli biridir. Doktor bizim parasal işlerimizi ve bizim bütün düzenlemelerimizi yapar.' Sürücü koltuğuna kaydım. Gitmeye hazırdım. Memur arabanın önüne geldi. 'Bizi şaşırtan...' dedi. 'Los Angeles' tan gelen bu telgrafta Dr. Gonzo'nun imzası oldu. Çünkü burada olduğunu biliyorduk,' dedi. 'Bizde kayıtlı olmayan bir misafire telgraf gönderiyordu... Bu yüzden bu gecikme kaçınılmazdı. Anlarsınız, umarım...' Sıvışmak için sabırsızlanırken başımı salladım ve 'Sen doğru olanı yaptın,' dedim. 'Asla basın mesajlarını anlamaya çalışma. Yarisında şifre kullanınız. Özellikle Dr. Gonzo'nunkiler...' dedim Tekrar gülümsedi. Ama bu kez garip görünerek 'Bana söyleyin,' dedi. 'Doktor ne zaman uyanacak?' Direksiyonda gerildim. 'Uyanmak mı? Ne demek istiyorsun?' dedim. Rahatsız görünüyordu. 'Şey, Otel Müdürü Bay Heem onunla tanışmak istiyor.' Şimdi kötü niyetle sırtıyordu. 'Bu sıra dışı bir şey değil. Bay Heem çok masraf eden bütün misafirlerle tanışmak ister. Kişisel bir dostluk geliştirmek için biraz sohbet ve bir el sıkışma... Anlarsınız işte.' 'Elbette' dedim. 'Anlıyorum ama sizin yerinizde olsam, kahvaltısını edene dek doktoru rahatsız etmezdim. O çok kaba biridir.' Memur başını salladı. 'Ama o, bu sabahtan sonra müsait olacak' ne elde etmek istediğini görüyordum.

'Bak, telgraf karışmış. O, Thompson'dan geliyor; Thompson'a değil.' Batı Birliği isimleri yanlış almış olmalı. Okuduğunu bildiğim halde telgrafı elinden kaptım. 'Bu, bu yukarıdaki Doktor

Gonzo'ya hızlı bir mesaj. Thompson'un Los Angeles'tan yeni bir iş anlaşmasıyla buraya doğru geldiğini belirtiyor' Ona el salladım. 'Sonra görüşürüz' diye bağırdım. 'Yarışa yetişmek zorundayım'. Ben arabayı düşük viteste çalıştırırken geriye doğru gitti. 'Acele etme!' diye arkamdan bağırdı. 'Yarış bitti,' dedi. 'Benim için bitmedi,' dedim. Ona küçük parmağımla arkadaşıca bir 'hoşçakal' işareti yaparak... 'Yemek yiyelim?' diye bağırdı. Ben caddeyi dönerken 'Tamamdır,' diye bağırdım. Sonra trafiğe karıştım. Main Caddesi'nde birkaç blok kadar yanlış yönde gittikten sonra, tekrar geriye dönüp güneyi hedefleyerek Los Angeles'a doğru yöneldim. Ama tamamen makul bir hızla. Sakin ve yavaş ol, diye düşündüm. Yalnızca hız limitine göre git... İhtiyacım olan şey, yolun kenarında, gözlerden uzak güvenli bir yerdi. Ve avukatımdan gelen bu inanılmaz telgrafı düşünmekti. O gerçektir. Bundan emindim. Mesajda kesin bir geçerli aciliyet vardı. Ama Las Vegas'ta bir hafta daha geçirecek ne havam ne de durumum vardı. Şimdi olmaz. Ve şimdi sansarlar yaklaşıyordu, kötü şeylerin kokusunu alabiliyordum. Evet, kesinlikle gitme vakti gelmişti. Benim kârım hiçbir şeydi.

Las Vegas Bulvarı'nda, saatte 30 mil hızla aylak aylak dolaşırken, dinlenecek bir yer ve rotamı belirlemek istiyordum. Tabi ki hazırды. Bir ya da üç tane bira istiyordum. Sinirlerimi yatıştırıp titreşimleri negatife çevirmek için.

Bununla başa çıkılmak zorundaydı. Çünkü bir tartışma vardı. Çeşitlilik ve kalış sebebiyle. Her yönden o hain, aptal ve çılgıncaydı. Ama bu baskılanmış mizahtan kaçılmazdı. Bu da Gonzo gazetecisinin potansiyel merkezi uyuşturucu bölümünü hazırlamak için Ulusal Bölge Savcıları Narkotik ve Tehlikeli Uyuşturucular Konferansı'na davet edilmişti. Las Vegas'taki bir otelde vahşi bir yangından kaçmak için oluşan düşüncede aynı zamanda kesin bir eğilim vardı. Los Angeles'a giden bir otobanda kaçak bir mahkum

olmak yerine şehirden aşağıya sürerek kırmızı, üstü açık Chevrolette'i beyaz bir Cadillac'la değiştirip Vegas'ta başka bir otele rezervasyonu basın kartıyla yaptırıp Amerika'nın her yanından gelen ve Uyuşturucu Problemi'yle ilgilenen binlerce polisle aynı yerde olmak.

Bu çok tehlikeli bir delilikti; ayrıca üzerinde tartışılabilircek gerçek bir kenar işiydi. Mesela Las Vegas polisi için uyuşturucu bağımlısı bir kaçağı aramak şehir merkezindeki bir otel için bakılacak en son yeri.

Doğru. Caddedeki seçkin bir oteldeki Ulusal Bölge Avukatları'nın Uyuşturucu Konferansı'nın tam ortasında... Sezar Sarayına, Tom Jones akşam yemeği şovu için parlak bir beyaz Coupe de Ville'e, Dunes Otel'inde kalan narkotik ajanları ve onların eşlerinin olduğu bir kokteyle geldik.

Aslında saklanmak için ne kadar iyi bir yerdi. Bazı insanlar için. Ama benim için değil. Ve tabii ki çok seçkin bir insan olan avukatım için de değil. Aynı ayrı bunu başarabilirdik ama birlikte hayır, onu üflerdik. Bu karışmada çok fazla kızgın kimyasal vardı, bu da bizi bitirirdi, hiç merhamet göstermezdi. İçlerine sızmak için sızmak isteyenler, bütün casusların kaderini kabul edeceklerdi. 'Her zaman olduğu gibi sen ve senin organizasyonundan herhangi biri eğer düşman tarafından yakalanırsa sekreter bu konuda bildiklerini inkar edecektir vs...'

Hayır, bu çok fazlaydı. Delilik ve mazoşizm arasındaki çizgi zaten bulanıktı. Geri dönüp emekli olmak, yerinde saymak zamanı gelmişti. Neden olmasın? Bunun gibi her olayda senin kayıplarını ya da kazançlarını belirten uygun bir zaman gelir.

Yavaşça arabayı sürdüm. Erken bir sabah birası ve kafamı toplamak için oturabileceğim uygun bir yer arıyordum... Bu doğal olmayan durumdan geri çekilmek için.

11.

AH, ANNE, BU GERÇEKTEN SON OLABİLİR Mİ?... YİNE BİR AMFETAMİN PSİKOZUYLA VEGAS'TA KENDİNDEN GEÇME...

Salı sabahı saat 9.00. Las Vegas eteklerinde Vahşi Bill'in kafesinde otururken onu net bir şekilde görebiliyordum. Los Angeles'a yalnızca tek bir yol vardı. 15. Amerikan eyalet yolu hiç geriye dönüşleri veya alternatif rotaları olamayan, dümdüz giden bir yol, tıpkı bir tepsi gibi yüksek hızda Baker ve Barstow ve Berdoo'nun içinden geçen ve sonra Hollywood çevre yoluna çıkan güvenli, kapalı, Garip İnsanlar Krallığı'nda bulunan başka bir hilkat garibesiydi. Fakat bu arada önümüzdeki beş ya da altı saat içinde bu boktan şeytan yoldaki en göze çarpan kişi ben olacaktım. Butte ve Tijuana arasında tek ateş elma kırmızısı; üstü açık araba da benimki olacaktı. Bu çöl otobanında, yarı çıplak orman adamları ile direksiyondaki akli durumum parlayacaktı. Acaba benim mor ve yeşil olan Akapulko gömleğimi giymem iyi olacak mıydı?

Bu canavardan saklanacak hiçbir yer yoktu. Bu mutlu bir koşu olmayacaktı. Güneş tanrısı bile izlemek istemeyecekti. Üç gündür ilk defa o bulutların arkasına saklanmıştı. Hiç güneş yoktu. Gökyüzü gri ve çirkindi. Ben Vahşi Bill'in arkasındaki caddede yarı saklanmış park yerine geldiğimde başımın üstünde bir gürültü duydum ve gümüş duman renkli bir DC-8 uçağının havalandığını gör-

düm. Aşağı yukarı otobandan 2.000 fit yüksekteydi. Lacerda orada mıydı? Life Dergisi'nden olan adam? İhtiyaçları olan bütün fotoğrafları çekmişler miydi? Bütün gerçekleri? Sorumluluklarını yerine getirmişler miydi? Yarışı kimin kazandığını bile bilmiyordum. Belki hiç kimse. Bütün bildiğim seyircilerin korkunç bir ayaklanma ile dağıldığı, duygusuz bir vahşetle kurallara uymayı reddeden sarhoşların tekmelendiğidir.

Bunu en yakın fırsat için kendi belleğime kaydetmeyi istiyordum. Bir tane Los Angeles Times alıp Mint 400 hikayesi için spor bölümüne bakmalıyım. Detayları almak için. Kendim için. Yarışta bile ciddi bir korku duyduğum için.

Tepemden geçen uçak New York'a gidiyordu ve Lacerda da o uçaktaydı biliyordum. Dün gece bana ilk uçağı yakalamak istediğini söylemişti.

İşte o gidiyordu... Ben buradaydım. Avukatım yanımda yoktu. Vahşi Bill'in Tavernası'nda kırmızı bir plastik taburede otuyordum. Sinirli bir şekilde bara gelen erkenci pezevenkler ve işini becerenlerin ayakta bir tek attığı bir yerdeyim... Tam kapının dışında duran, içinde bakmaya bile korktuğum ağır suçlarla dolu olan Kırmızı Köpekbalığı ile birlikteydim. Fakat o pislikten vazgeçemem. Tek umudum, burası ve Sanctuary arasındaki 300 millik açık yolu bir şekilde geçmekti. Ulu Tanrım, yorgunum! Korkuyorum. Deliyim. Bu kültür beni yedi bitirdi. Ben burada ne bok arıyorum? Bu, benim üzerinde çalışmamı istedikleri hikaye olamaz. Acentam beni, ona karşı uyarmıştı. Bütün işaretler negatifti. Özellikle de Polo Lounge'daki pembe telefonlu şeytan cüce. Orada kalmalıydim. Yapmalıydım ama yapmadım. Hiçbir şeyi değil sadece bunu. Aaah... Anne bu gerçekten son olabilir mi? Hayır!

Bu şarkıyı kim çaldı. Müzik kutusunda şimdi çalan boktan şarkıyı gerçekten duydum mu? Saat 09.19'da bu Vahşi Bill'in Taver-

nası'ndaki gri bir sabahta? Hayır. Bu sadece beynimdeydi. Toronto'daki ağırlı bir şafak vaktinde uzun süren bir ekoydu. Uzun zaman önce yarı deli başka bir dünya da... Ama farklı değildi.

IMDAT!

Gece boyu sabaha kadar süren bu korkunç bokluk daha ne kadar sürecek. Vücut ve beyin daha ne kadar bu mahkum olmuş çılgınlığı tolere edebilir? Bu dış gıcırdatması, bu ter dökme, şakaklardaki bu kanama... Küçük mavi damarlar, kulakların önüne gitmişti. 60 veya 70 saattir uyku yoktu...

Şimdi bu müzik kutusu, evet hiç şüphe yoktu ve niye olundu ki? Çok popüler bir şarkı: 'Problemlı suyun üzerindeki köprü gibi... Kendimi yere sereceğim'

BOM! Paranoia patlaması. Ne çeşit bir piç fare bu şarkıyı çalabilirdi. Tam şimdi bu saatte. Biri beni burada takip mi etmişti? Bardaki kadın kim olduğumu biliyor muydu? Bu aynaların arkasından beni görebilir mi? Bütün barmenler haindir. Ama bu orta yaşlı ve Iron Boy tulumları giyen şişman kadın muhtemelen Vahşi Bill'in kadınıydı.

Tanrım! Kötü paranoya dalgaları, çılgınlık, korku ve iğrenme. Burada dayanılmaz titreşimler var. Kaç... Sıvış... Aniden bana karanlık basmadan önce. Akılcı patlamalar belirliyordu. Benim yasal otelden çıkış saatim öğlene kadar değildi... Bu da bana en azından iki saatlik yüksek hızda araba sürerek bu boktan eyaletten gitme şansı veriyordu. Kanunlar önünde suçlu durumuna düşmeden önce.

Harika şans alarm çaldığı sırada Needles ve Death Valley arasında tamamen sıkılmış bir şekilde koşuyordum. Efrem Zimbalist Jr.'a yumruğumu kaldırdım. Beni, FBI'ın Çılgık Atan Kartal Helikopter'ine doğru sürüklüyordu.

KAÇABİLİRSİN AMA SAKLANAMAZSIN

Siktir git! Bu akıl her iki yolu da keser. Senin ve Mint insanlarının bildiği gibi ben hala 1850 nolu odada yasal ve ruhsal olarak kalıyorum. Ve rahatsız edilmeye karşı kapı kolunda asılı 'Rahatsız etmeyin' kartıyla. Hizmetçiler bu odaya kapı kolunda o yazı olduğu sürece giremezler. Avukatım bunu gördü. Hala Malibu'ya dağıtmak zorunda olduğum 600 kalıp Neutrogena sabunu ile birlikteyim. Hepsi yasal. Bu sabunları bize hizmetçiler verdi. Buna yemin edebilirler... Ederler mi?

Elbette hayır. Bu pislik hain hizmetçiler iki tane ağır silahlı çılgının onları bir Kara Gölge Vincent ile tehdit edip bütün sabunları onlara vermeye zorlandıklarına dair yemin edeceklerdir.

Sevgili Tanrım! Bu tavernada bir rahip var mı? Günah çıkartmak istiyorum. Ben boktan bir günahkarım. Rüşvetçi, ölümlü, şehvani, major, minör her nasıl adlandırmak istersen tanrım... Ben söylüyorum.

Ama bana son bir iyilik yap ve bana sadece çekicini indirmeden önce 5 hızlı saat ver. Bu boktan arabadan ve korkunç çölden kurtulmam için. Tanrım birçok sorunun sorulduğu gerçek bir cehennem olmayan bir yer; çünkü inanılmaz son gerçek benim suçlu olmadığımıdır. Benim yaptığım tek şey senin abuk sabuk şeylerini ciddiye almak oldu... Onun beni nerede yakaladığını biliyor musun? Benim ilkel Hristiyan iç güdülerim beni bir suçlu yaptı.

Sabahın alısında greyfurt ve 'Mint 400' tişörtleriyle dolu olan valizi gazineye doğru sürüklerken kendime defalarca 'sen değilsin' dediğimi hatırlıyorum. Bu berbat bir manzaradan kaçınmak için gerekli olan bir tedbirdi. Bütün bunlardan sonra zoraki anlaşmalar yapmadım; bu müesseseye ait bir bölümdü. Kişisel bir şey de-

gildi. Bu korkunç kabusların hepsi bu pis kokan, sorumsuz derginin hatasıydı. New York'taki bazı aptallar bunu bana yapmıştı. Bu onun fikriydi Tanrının benim değil.

Ve şimdi bana bir bak. Korkudan yarı çılgın bir halde, ölüm vadisinde hiç istemediğim bir arabayı saatte 120 mil hızla sürüyorum. 'Seni adi piç. Bu senin işin,' dedim. 'Bana göz kulak ol Tanrım!' 'Yoksa beni ellerinde bulacaksınız!'

12.

CEHENNEM HIZI...

KALİFORNİYA OTOBAN

DEVRİYESİNİN TAKİBİ...

61. OTOBANDA SICAK TAKİP

Salı, öğlen saat 12.30... Baker, Kaliforniya... Şu anda oldukça içki-li ve sinirli bir şekilde Balantine Ale'ye doğru gidiyorum. Bu duygu-yu tanıyorum. İçki, uyuşturucu, güneş, uykusuzluk ve adrenalininle yanmış bir şekilde biraz yükselmişken yani çarpışma yakinken... Fiziksel ve beyinsel tutulma olasılığı şimdi oldukça gerçek...

...ama tutulma sorunun dışındaydı. Bir çözüm veya ucuz bir alternatif olarak, bu kabul edilemez bir şeydi. Gerçekten. Bu gerçeğin dakikasıydı. Kontrol ve felaket arasındaki güzel ve kaderci çizgiydi. Ve bu da aynı zamanda gevşeklikle caddelerdeki tuhaflik arasında kalmak veya önümüzdeki beş yaz sabahını Carson Şehir Hapishanesi'nin bahçesinde basketbol oynayarak geçirmek gibiydi.

Şeytana asla sempati yok, bunu aklında tut. Bileti al ve yola çık... Eğer o senin aklında sahip olduğundan biraz daha ağırlaşır-sa, belki de onu zorunlu olarak bilinç büyümesine dahil etmelisin. Hepsi Kesey'in Incil'inde var. Gerçeğin Uzak Köşesi.

Yaptığım bir sürü kötü saçmalıktan sonra şimdi bana Kesey bile yardım edemez. İki tane çok kötü duygusal deneyim yaşadım. Bir tanesi Kaliforniya Otopan Devriyesi ile ve diğeri de kim olup olmadığını anlayamadığım bir otostopçuydu. Ve şimdi kendimi kötü bir psikotik halde hissederken teybimle birlikte bir bira barında -ki bu aslında büyük Hardware Barn'ın arka odasıydı- ve ben orada

oturuyordum.

Beş mil kadar geride KOD'lu bir fırçam vardı. Durdurulmamıştı. Rutin değildi. Çünkü hep uygun şekilde araba kullanırım. Belki biraz hızlı ama yol için ancak polislerin anlayabileceği türden tamamlanmış bir yetenek ya da doğal bir hisle...

Çok az kişi otoban polisinin psikolojisini anlar. Hız ihlali yapan sıradan bir kişi arkasında büyük kırmızı ışığı görünce korkarak hemen kenara çeker ve sonra da özür dileyip merhamet dilenmeye başlar.

Bu yanıltır. Sizi kendi içinde küçük görmesine sebep olur. Sizi takip edecektir. Ama sağ sinyalinizin yanması konusunda ne düşüneceğini bilemez. Bu, kenara çekmek ve konuşmak için uygun bir yer aradığınızı gösterir. Aşağı yukarı sizinle aynı zamanda frenlerini kilitleyecektir. Ama hızla giderken 180 derece dönüş yapacağını anlaması biraz zaman alacaktır. Buna kendinizi hazırlayın. Hızlı bir ayak-topuk çalışması ve şansla dönüşün en tepesinde artık sonlamanız gerekir. Ve sizi yakaladığında otomobilinizin yanında ayakta durmalısınız. İlk başta pek makul olmayacaktır. Ama sorun değil. Sakinleşmesine izin verin. İlk kelimeyi o isteyecektir. Ona izin verin. Belki de silahını bile çekecektir. Gülümsemeye devam ederek çözülmesine izin verin. Ona göstermek istediğiniz fikir kendinizi ve aracınızı daima kontrol altında tutabildiğinizdir o her şeyin kontrolünü kaybederken üstelik. O, sizin ehliyetinizi sorduğunda, cüzdanınızda polis/basın rozetine sahip olmak işinize yarayacaktır. Bende bunlardan bir tane var. Ama aynı zamanda bir elimde kutu bira var. O ana dek onu tuttuğumdan habersizdim. Kendimi duruma oldukça hakim hissediyordum. Ama aşağıya bakıp kırmızı gümüş delil bombayı elimde görünce işimin bittiğini biliyordum. Hız yapmak bir şeydi ama içkili araba kullanmak başka bir şey. Polis bunu yakalamış görünüyordu. Kendi performansımı elimdeki bira kutusunu

unutarak yok etmiştim. Yüzü gevşedi, gerçekten güldü, ben de. Çünkü o anda ikimiz de anladık ki benim Şimşek Yolum, ay ışığı bombacısı davranışım tamamen boşa gitmişti. Hiçbir şey yokken birbirimizden korkmuştuk. Çünkü bu elimdeki bira kutusu gerçeği bu konunun yanında hız sebebiyle bir tartışmaya yol açabilirdi. Benim açık cüzdanımı sol eliyle kabul etti ve sonra da sağ elini bira kutusuna doğru uzattı. 'Onu alabilir miyim?' diye sordu. 'Neden olmasın?' dedim. Onu aldı ve aramızda tutarak birayı yere döktü. Daha fazla umursamayarak gülümsedim. 'Hava gitgide ısınıyor,' dedim. Hemen arkamda, Köpekbalığı'nın arka koltuğunda 10 kutu sıcak birayı ve bir düzine greyfurttu görebiliyordum. Onları tamamen unutmuştum ama şimdi ikimizden birinin fark etmesi için oldukça açıktılar. Suçum çok büyüktü ve bu patlamalarla uğraşmak gereksizdi. Polis bunu anlamıştı. 'Biliyorsun' dedi. 'Bu bir suç...' 'Evet' dedim. 'Biliyorum, suçluyum. Bunu anlıyorum. Yaptığının suç olduğunu biliyorum ama gene de yaptım,' diyerek omuzlarımı silktilim. 'Niye tartışıyoruz? Ben bôktan bir suçluyum.' 'Bu garip bir davranış,' dedi. 'Biliyor musun? Bence senin uykuya ihtiyacın var. Biraz ileride dinlenmek için bir yer var. Niçin orada kenara çekip biraz uymuyorsun?' Bana ne söylediğini elbette anlamıştım. Ama kişisel bir nedenle başımı salladım ve 'Uykunun bana faydası olmaz,' dedim. Çok uzun süre uyanık kaldım. 3 veya 4 gece, hatırlamıyorum bile. Eğer şimdi uyursam 20 saat boyunca uyanamam.'

Yüce Tanrım, diye düşündüm. Ben ne dedim? Bu piç, bir insan olmaya çalışıyor. Beni doğruca hapse atabilirdi ama o bana uykuyu çekmemi söylüyor. İsa'nın hatırına, onunla aynı fikirde ol: Evet Memur Bey, bu dinlenme bölgesinin avantajından faydalanacağım. Ve bana sunduğunuz bu mola için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Ama hayır... Eğer beni geri döndürmek konusunda ısrar ederse gerçekten doğru Los Angeles'a fırlayacaktım. Ama bunu

niye söyleyeyim? Onu niye iteyim? Bu şov yapmak için doğru bir zaman değildi. Burası Ölüm Vadisi... Kendine tutun. Elbette. 'Bak' dedim. 'Mint 400 için Las Vegas'tayım. Silecekteki 'VIP park' etiketini gösterdim. 'İnanılmaz' dedim. 'Bütün o motorlar ve araçlar iki gün boyunca çölde dolaştılar. O'nu gördün mü?' Gülümsedi. Melankolik bir anlayışla başını iki yana salladı. Düşündüğünü görebiliyordum. Ben tehlikeli miydim? Eğer beni tutuklarsa oluşacak vahşi manzaraya hazır mıydı? Adliyede bana karşı ifade verirken ne kadar boş zaman harcayacaktı? Ve onun üzerine ne kadar canavar bir avukat salacaktım? Ben biliyordum ama o nasıl bilebilirdi ki? 'Tamam' dedi. 'İşte böyle... Eğer kitaba bakacak olursam seni aşırı hız yapmaktan tutuklamam lazım. Ve sana bu yazılı uyarıyla öneriyorum ki...' -onu bana uzatarak- 'dinlenme alanına git, tamam mı? Yani uzun bir uyku çekmeyi planladığın yere.' Ceza kağıdını tekrar beline koydu ve 'Yeterince anlatabildim mi?' diye sordu. Omuzlarımı silkerek 'Baker ne kadar uzaklıkta?' diye sordum. Orada öğle yemeği için durmayı umuyordum. 'Orası benim bölgem değil!' dedi. 'İl sınırı dinlenme bölgesinden 5 km. sonra bitiyor. Oraya kadar gidebilir misin?' derken sırtıyordu. 'Denerim' dedim. 'Uzun zamandır Baker'a gitmek istiyordum. Orası hakkında çok şey duydum.' 'Mükemmel deniz yemekleri,' dedi. 'Bence senin kafanda biri kara yengcini denemek ister. Majestic Diner dene.' Kafamı sallayıp arabama bindim. Tecavüze uğramış hissediyordum. Domuz herif beni her cepheden yapmıştı. Ve şimdi de kasabanın batı kenarına bu konuyla ilgili sırtıtmaya gidiyordu. Los Angeles'a kaçmamı bekliyordu.

Tekrar çevre yoluna döndüm. Baker'a gitmek için sağa döneceğim kesişme noktasına doğru arabayı sürdüm. Gördüğüm dönemece yaklaşırken... Ulu Tanrım, bu o, şu Vegas'a giderken yolda aldığımız ve sonra korkuttuğumuz otostopçu çocuk, köşeye yaklaşmak için yavaşladığında göz göze geldik. El sallamak istedim ama

baş parmağını aşağıya indirince bunun şimdilik doğru zaman olmadığını düşündüm. Şehre gidince bu çocuğun bizimle ilgili neler anlattığını yalnızca Tanrı bilir.

Hızlan. O manzarayı hemen terk et. Beni tanıdığından nasıl emin olabilirdim? Ama arabayı unutmak zordu. Ve neden yoldan uzaktaydı? Aniden bu Tanrı'nın bile unuttuğu şehirde iki kişisel düşmanım olmuştu. CHP polisi ve bu boktan çürük otostopçu oğlan; eğer burada kalırsam beni bir hayvan gibi avlatacaktı. (Tanrım, Sam! İşte orada. Çocuğun bize anlattığı adam. Geri dönmüş.)

Hangi yol olursa olsun, korkunçtu. Ve eğer bu geride kalan kişiler hikayelerini birleştirirlerse bu küçük şehirde kalmak... Çekimi her yerde bozdurabilirdim. Şehri canlı terk edersem, şanslıyım demektir. Olan buydu. Kriz. Şehre doğru fırladım ve kuzey yama-cındaki Sinclasir İstasyonu ve... Evet... Majestic Diner arasında bir telefon kulübesi buldum. Malibu'daki avukatımı acil ödemeli olarak aradım. Hemen cevap verdi. 'Beni çivilediler!' diye bağırdım. 'Baker diye adlandırılan çölde bir yerde sıkışıp kaldım. Çok fazla vaktim yok. Piçler yaklaşıyorlar.' 'Kim?' diye sordu. 'Sesin biraz paranoyak geliyor.' 'Seni piç,' diye bağırdım. 'Önce Otoban Polisi tarafından kovalandım sonra da çocuk beni fark etti. Derhal bir avukata ihtiyacım var!'

'Baker'da ne yapıyorsun?' dedi avukatım. 'Telgrafımı almadın mı?' 'Ne Telgrafı? Boşver, başım belada,' dedim. 'Senin Vegas'ta olman gerekiyordu,' dedi. 'Flamingo Otel'de bir süit odamız var. Ben de havaalanından ayrılmak üzereyim...' Telefon kulübesine yığıldım. Çok korkunçtu. Ben burada berbat bir kriz anında avukatımı arıyorum ve onun kafası güzel. Pislik sebze. 'Seni değersiz pislik!' diye kükredim. 'Bunun için senin kışına sokacağım. Arabadaki bütün bu boklar senin. Bunu anlıyorsun değil mi?' 'Beyinsiz herif!' diye bağırdı. 'Sana bir telgraf yolladım. Ulusal Savcılar Konferansı'nı

takip edecektin! Bütün rezervasyonları yaptım. Beyaz üstü açık bir Cadillac kiraladım. Her şey ayarlandı. Şimdi o boktan çölün ortasında ne işin var senin?' Birden hatırladım. Evet telgraf. Her şey netleşmişti. Kafam açıldı. Her şeyi bir ışık gibi gördüm. 'Boşver' dedim. 'Hepsi şakaydı. Aslında Flamingo'da havuz kenarında oturuyorum. Bir cücenin kumarhaneden getirdiği telsiz telefonla konuşuyorum. Evet her şey yolunda. Anladın mı?' derken zor nefes alıyordum ve telefonun ucunda çılgına dönmüştüm. 'Buraya yaklaşma bile adi herif!' diye bağırdım. 'Burada yabancıları sevmiyorlar.' Telefonu kapattım ve arabaya koştum. Hımm diye düşündüm. Dünya böyle dönüyor. Bütün enerji Büyük Mıknatıs'a göre akıyor. Ona meydan okumak ne büyük bir ahmaklıktı. O biliyordu. Her şeyi biliyordu. Beni Baker'a götüren O'ydu. Çok hızlı kaçtım ama o beni bütün kaçış yollarımı kapatarak ve önce beni, otoban polisi ve sonra da o boktan otostopçu çocukla karşılaştırarak çiviledi. Beni korku ve şaşkınlığa itti. Asla Büyük Mıknatıs'ı geçme. Bunu şimdi anlıyorum... Evet tekrar Vegas'a dönecektim. Çocuğu ve otoban polisini Batı'ya değil de Doğu'ya giderek atlat. Bu hayatımın en önemli hareketi olacak. Tekrar Vegas'a dönüp Uyuşturucu ve Narkotik Konferansı'na katılacağım. Ben ve bin tane domuz. Neden olmasın? Onların ortamına güvenli bir şekilde gir. Flamingo'ya kayıt yaptır ve Beyaz Cadillac'ı al hemen şimdi yap. Horatio Alger'i hatırla...

Yola baktım ve üzerinde BIRA yazan kocaman kırmızı bir işaret gördüm. Harika. Arabayı telefon kulübesinin yanına bıraktım ve Hardware Barn'a doğru caddeyi geçtim. Bir Yahudi arka taraftan geldi ve ne istediğimi sordu. 'Ballantine Ale,' dedim. Newark ve San Francisco arasında pek bilinmeyen mistik uzun bir içki. Onu buzlu servis yaptı. Gevşedim. Aniden her şey düzelmeye başladı. Barmen gülümseyerek yanıma geldi. 'Nereye gidiyorsun genç adam?' 'Las Vegas,' dedim. Gülümsedi. 'Şu Vegas, büyük bir şehir. Orada şansın

bol olacak. Sen doğru tipsin.’ ‘Biliyorum’ dedim. ‘Ben tam bir Akrebim.’ Sevinmiş görünüyordu. ‘Bu güzel bir kombinasyon’ dedi. ‘Kaybetmezsin.’ Güldüm. ‘Üzülme’ dedim. ‘Ben aslında Ignoto’dan gelen bir bölge savcısıyım. Senin gibi başka bir iyi niyetli Amerikalı yani. Gülümsemesi kayboldu. Anladı mı? Emin değildim. Ama şimdi Vegas’a geri dönüyordum. Başka çarem yoktu.

ikinci bölüm

Uyuşturucu çantamı kontrol etmek için Baker'ın 20 mil kadar doğusunda durdum. Güneş çok sıcaktı ve sanki birini öldürüyordum gibi hissediyordum. Hiçbir şey yoktu. Büyük bir kertenkele bile. 357'lik Magnumu bagajdan aldım ve silindiri bücktüm. Bütün yol boyunca doluydu. Pis, uzun, küçük kurşunlar -güzel, düzgün bir yörüngede 158 tane, uçları aztek sarısına boyanmış kurşunlar- Bir kaç kez korna çaldım, bir iguana görmeyi umarak. Onlar buralarda bir yerlerdeydi, biliyordum, bu boktan kaktüs denizindeydiler. -Yere yuvarlanmış ve zor nefes alan küçük piçlerin her biri ölümcül zehirle doldurulmuşlardı.

Üç hızlı patlama, dengemi bozdu. Sağ elimdeki 357'den gelen üç tane sağır eden, çift aksiyonlu patlama. Tanrım! Hiç bir sebebim olmadığından hiçbir şeye ateş etmiyordum. Kötü çılgınlık. Silahlı Köpekbالیğının ön koltuğuna bıraktım ve sinirli bir şekilde otobana dik dik baktım. Hiçbir yönde araba yoktu. Yol iki veya üç mil boyunca her iki tarafta da boştu. Güzel şans. Çölde bu şartlar altında bulunmamak iyiydi. Uyuşturucu dolu bir arabadan vahşice bir kaktüse ateş ederken yani. Ve özellikle şimdi değil. Otoban devriyesinden kaçarken yani. Garip sorular yükseliyordu. 'Ve şimdi, Bay... Aaa evet, Bay Duke, anlarsınız işte tabi ki bir federale yolda asla ne çeşit olursa olsun ateş edemezsiniz.' 'Ne? Kendimi savunmak için bile mi? Bu boktan silahın istinatlı bir tetiği var, Memur Bey. Gerçek şu ki, ben sadece küçük piçleri korkutmak için ateş ediyordum.'

Uzun bir bakış ve sonra yavaş bir konuşma: 'Burada saldırıya uğradığınızı mı söylüyorsunuz Bay Duke?' 'Şey, hayır. Tam bir saldırı değil ama ciddi anlamda bir korku. İşemek için durdum ve arabadan inmek için adımımı atar atmaz bu küçük zehir dolu torbalar her tarafımdaydı. Şimşek gibi hareket ediyorlardı.' Bu hikaye tutar mı? Hayır. Beni tutuklarlar ve sonra da rutin bir şekilde arabayı ararlar ve bu olduğunda bütün vahşilik ortaya çıkar. Bu ilaçların benim işim için gerekli olduğuna asla inanmazlar. Profesyonel bir gazetecilik doktoru olup Las Vegas'a Narkotik ve Tehlikeli Uyuşturucular için Ulusal Bölge Savcıları Konferansı'na gidip yazı yazacağım gerçeğine? 'Sadece örnek bunlar Memur Bey. Barstow'un arkasında Yeni Amerikan Kilisesi için çalışan bir sokak adamından aldım tüm bunları. Komik davranmaya başlamıştı bu yüzden onunla çalıştım.' Bunu satın alırlar mıydı? Hayır. Beni hapishanede bir cehennem deliğine kilitleyip büyük sopalarla böbreklerime vururlardı bu da yıllarca kan işlememe sebep olurdu. Şans eseri alet çantasına hızlı bir bakış atarken kimse beni rahatsız etmedi. Meskalin tabletlerinin bir bölümü kıvılcık-kahve pudrayla karışmıştı ama 35 veya 40 tane düzgün kalan tablet saydım. Avukatım bütün kırmızılarını yemişti ama hala hızlandırıcı vardı. Ot bitmişti, kola şişesi boştu, bir kurutucu asit bir parça güzel, kahverengi afyon haşhaşı ve altı tane amil... Ciddi anlamda yetersizdiler ama dikkatli bir ayarlamayla meskalin bizi dört günlük konferans boyunca idare ederdi.

Vegas'ın yamaçları'ndaki komşu bir eczanede durdum ve iki galon Gold Tekila, 30'luk bir Chivas Regal ve biraz eter aldım. Biraz amil sormaya teşebbüs ettim. Çünkü Angina Pectorisim azmak üzereydi. Ama ilacının gözleri aptal ve histerik bir Baptist gibiydi. Bacaklarımdaki sargıları çözmek için etere ihtiyacım olduğunu söyledim ama o bu arada zaten malı hazırlayıp paketlemişti. Eter hakkında hiçbir bok yapmadı.

Eğer ondan 22 Dolar değerinde Romılar ve bir şişe nitrok-sit istersem ne diyeceğini çok merak ediyordum. Belki de onu bana satardı. Neden olmasın? Serbest teşebbüs... Halka ihtiyacı olan her şeyi ver -özellikle bu kötü terleyen, bütün bacaklarında bandaj olan ve 'angina pectoris' sebebiyle kötü öksüren ve güneşe her çıkışında gözleri yanan, sinirli konuşan bu adama. *Bu adamın kötü durumunda olduğunu söylüyorum Memur Bey, arabasına gidip bu ilaçları içmeye başlayacağını nerden bilebilirdim ki?*

Nasıl gerçekten? Gülme gazıyla tamamen çıldırıp Bölge Savcıları Uyuşturucu Konferansı'nın ortasında kesin tanınan biri olma fikri... Ama ilk günden olmaz, diye düşündüm. Bunu sonraya sakla. Konferans başlamadan önce iflas edip teslim olmaya hiç gerek yok. Park yerinden bir gazete çaldım ve ilk sayfadaki hikayeyi okuduktan sonra onu attım.

GÖZLER SÖKÜLDÜKTEN SONRA BELİRSİZ AMELİYAT

BALTIMORE (UPI) - Doktorlar Cuma günü yaptıkları göz ameliyatının işe yarayıp yaramayacağından emin olmadıklarını söylediler. Ameliyat, bir hapisane hücrelerinde aşırı dozdan muzdarip olan genç bir adamın kendi gözünü oyması sebebiyle bu genç adama yapılmıştı. Charles Innes, Jr. 25 Perşembe gecesi Maryland General Hastanesi'nde ameliyata alındı; ama doktorlar sonucu, haftalar sonra belirleyebileceklerini söylediler.

Hastane tarafından belirtilen raporda, 'Her iki gözde de ameliyata dek ışık seçimi yoktu ve tekrar olma olasılığı da çok zayıf,' denildi. Massachusetts'li bir Cumhuriyetçi'nin oğlu olan Innes, geçen Perşembe bir hapisane hücrelerinde kendi gözlerini oyduğunu söyleyen bir zindancı tarafından bulundu. Innes, Çarşamba ge-

cesi, yaşıdığı yerin yakınlarında bir yerde garip bir şekilde yürürken tutuklandı. Mercy Hastanesi'nde kontrolden geçirildikten sonra hücreye konuldu. Polis ve Innes'in arkadaşlarından biri onun aşırı dozda hayvan sakinleştiricisi aldığını söylediler. Polis ilacın 1963'ten beri insanlar için satılmayan Parke-Davis yapımı bir PCP olduğunu rapor etti. Parke-Davis adına konuşan bir kişi ilacın marketlerde satıldığını düşündüğünü söyledi. Ve PCP'nin etkilerinin 12 veya 14 saatten fazla sürmeyeceğini ama LSD gibi başka bir maddeyle alındığında etkisinin ne olacağını bilinmediğini söyledi.

Innes, geçen Pazar bir komşusuna, ilacı ilk alışından sonraki gün gözlerinin onu rahatsız ettiğini ve okuyamadığını söyledi. Polis, Çarşamba gecesi Innes'in oldukça depresyonda olduğunu ve acıya çok dayanıklı olduğunu, gözlerini oyarken hiç çılgın atmadığını söyledi.

2.

BAŞKA BİR GÜN, BAŞKA BİR ÜSTÜ AÇIK ARABA... VE POLİSLERLE DOLU BAŞKA BİR OTEL

İş gereği ilk emir, Kırmızı Köpekbalığı'ndan kurtulmaktır. Bu çok açıktır. Bir çok insan onu hatırlayabilirdi, özellikle de Vegas polisi; çünkü bildikleri kadıyla o şey, Los Angeles'a, evine dönmüştü. En son 15. eyalet yolunda, Death Valley'e doğru son gaz giderken görülmüştü. Baker'da otoban polisi tarafından durdurulmuş ve uyarılmıştı... Sonra aniden ortadan kaybolmuştu.

Onu aradıkları son yer, sanırım havaalanındaki araba kiralama yeri idi. Oraya zaten gitmek zorundaydım, avukatımı karşılamaya. Öğleden sonra Los Angeles'tan gelecekti. Çevre yolunda çok yavaş gittim. Benim normal gördüğüm, içgüdüsel, ani şerit değişikliklerimi yapmadan. Ve oraya ulaştığımda Köpekbalığı'nı terminalden yarım mil uzaklıktaki 2 tane eski Hava Kuvvetleri'ne ait otobüsün arasına parkettim. Çok uzun otobüsler. Piçler tarafından bulunmasını oldukça zorlaştırdım. Biraz yürüyüş kimseyi üzmez.

Terminale geldiğimde ter döküyordum. Ama hiçbir şey anormal değildi. Sıcak iklimlerde terlemeye meyilliyim ben. Giysilerim sınırlı olmuştur. Bu, beni önce biraz üzdü ama doktora gittiğimde ona günlük aldığım içki, uyuşturucu ve zehiri tarif ettiğimde, bana terlemem durunca gelmemi söyledi. Bu tehlikeli bir noktaymış. Benim bedenimin umutsuzca fazla çalıştığı için dolaşım sisteminin tamamen bozulduğunu söyledi. 'Doğal şeyler hakkında be-

nim çok büyük inancım var,' dedi. 'Ama sizin durumunuzda biri için... Bir çözüm bulamam. Sadece bekleyip görmek zorundayız. Sonra da geriye kalanla çalışmak...'

Yaklaşık 2 saatimi barda Bloody Mary içip Los Angeles'tan gelen uçakları izleyerek geçirdim. 20 saat boyunca greyfurttan başka şey yemedim. Ve başım onun yüzünden bataklık gibi oldu. Kendine baksan iyi olur, diye düşündüm. Bir insan vücudunun da baş edebileceği bir sınırı vardır. Bozulup burada, tam bu terminalde kulaklarının kanamaya başlamasını istemezsin. Bu şehirde olmaz. Las Vegas'ta zayıf ve güçsüz olanı öldürürler.

Bunu fark ettim ve merkezi kanlı terlemenin başlayacağını belirttilerini hissedince, sessiz kaldım. Ama bu geçti. Kokteyl garsonunun sinirlenmeye başladığını gördüm ve bu yüzden kendimi kalıp bardan dışarıya doğru yürümeye zorladım. Avukatımdan hiç iz yoktu.

Kırmızı Köpekbalığı'nı bırakıp beyaz üstü açık Cadillac'ı alacağım VIP araba kiralama noktasına doğru gittim. 'Bu boktan Chevrolette başıma bir sürü dert açtı,' dedim. 'İnsanların beni aşağıladıkları hissine kapıldım, -özellikle de benzin istasyonlarında- orada arabadan dışarıya çıkıp benzin deposunun kapağını elle açmak zorunda kalıyordum çünkü.' Masanın arkasındaki adam 'Elbette' dedi. 'Neye ihtiyacınız var? Sanırım bizim klimalı Mercedes 600 Towne-Cruiser'larımızdan birine. İsterseniz kendi benzininizi yanınızda taşıyabilirsiniz. Buna imkan tanıyor.' 'Ben boktan bir Nazi gibi mi görünüyorum?' dedim. 'Doğal bir Amerikan arabası alacağım. Başka hiçbir şey değil!' Hemen Coupe de Ville'yi getirdiler. Her şey otomatikti. Kırmızı deri sürücü koltuğunda oturup arabayı gerekli tuşlara basarak zıplatabilirdim. Harika bir makineydi. Pahalı, yüksek bir donanımına sahipti. Elektronik camlar bir dokunuşla dinamik yemiş kurbağalar gibi açılıyordu. Beyaz tavan bir aşağıya bir yukarı-

ya pa .n gibi kayıyordu. Ön panel anlayamadığım bir çok ışık ve işaretle doluydu. Ama kafamda olağanüstü bir araba olduğundan hiç kuşku yoktu. Bu araba Kırmızı Köpekbalığı gibi hızlı bir şekilde yola koyulmayacaktı ama bir kere 80 mil hıza ulaştı mı her şey yumuşayacaktı... Bütün bu seçkin, dayalı döşeli şey çölü kamçılarken gecenin içinden akıp eski Kaliforniya sabah rüzgarına doğru kayıyordu.

Bütün muameleleri sonradan 'iptal' edildiğini öğrendiğim kredi kartımla yaptım, -tamamen sahteydi.- Ama Büyük Bilgisayar henüz beni kaydetmemişti ve bu yüzden hala yüklü miktarda bir kredi riskiydim. Sonra, tüm bu muamelelere dönüp bakınca kesinlikle meydana gelecek konuşmayı biliyordum. 'Merhaba. Burası Las Vegas'ta seçkinlere araba kiralayan merkez. 875-045-616-b numaralı kredi kartını kontrol etmek için arıyoruz. Yalnızca rutin bir kredi kontrolü. Acil bir şey yok...' (Karşı tarafta uzun bir bekleyiş. Sonra;) 'Kahretsin!' 'Ne?' 'Af edersiniz... Evet bu numara bizde var ve acil kırmızı çizgi konumunda. Hemen polisi arayın ve onun uzaklaşmasına izin vermeyin!' (Başka bir uzun bekleyiş...) 'Şey evet... Bu numara bizim geçerli olan kırmızı listemizde değil, ve... Ah evet... 875-045-616-B yalnızca yeni bir üstü açık Cadillac için bizim payımızı bırakın.' 'Hayır!' 'Evet. Uzun yola çıkmış ve tamamen sigortalı.' 'Nereye peki?' 'Sanırım St.Louis'e doğru demiş. Evet kartta böyle diyor. Raoul Duke. St. Louis Browns'ın top tutucusu ve kriket şampiyonu. Her biri 25 Dolardan beş gün, artı her mil başına 25 sent. Kartı geçerliydi bu yüzden seçeneğimiz yoktu...' Bu doğrudu. Araba kiralama şirketinin beni reddetmek için yasal hiçbir sebebi yoktu. Çünkü kartım teknik olarak geçerliydi. Önümüzdek dört gün boyunca bu arabayı Vegas'ın her tarafında sürdürdüm ve hatta Cennet Bulvarı'ndaki VIP acentasının merkez ofisinin önünden defalarca geçtim. Hiç birinde de kaba bir davranışla karşılaşmadım.

Bu, Vegas misafirperverliğinin resmi damgalarından biriydi. Tek köklü kurala, 'Yerlileri yakmayın'dı. Bunun dışında hiçkimse hiçbir şeye aldırımıyordu. Bilmeyi bile tercih etmiyorlardı. Eğer yarın sabah Charlie Manson Sahara'ya giriş yapacaksa çok bahşış bıraktığı sürece kimse onu rahatsız etmeyecektir.

Arabayı kiraladıktan sonra doğruca otele gittim. Avukatımdan hala bir iz yoktu. Bu yüzden kendi kendime giriş yapmaya karar verdim. Balınayı VIP otoparkına bıraktım ve kendime oldukça güvenli bir şekilde lobiye doğru küçük bir deri çantayla Boulder'da bir derici arkadaş tarafından benim için yapılan bir el yapımı, ısmarlama omuz çantası ile -şapşal şapşal- yürüdüm.

Odamız Flamingo'daydı ve caddedeki sinir merkezine bakıyordu. Sezar'ın Sarayı ve Uyuşturucu Konferansı'nın yapılacağı Dunes'in tam karşı caddesindeydi. Konferans görevlileri Dunes'de kalıyorlardı. Ama modaya göre geç rezervasyon yaptıran bizler, Flamingo'ya gönderilmiştik.

Mekan polis doluydu. Bunu bir bakışta anlamıştım. Bir çoğu, etrafta dolaşıp sıradan görünmeye çalışıyorlardı. Hepsi kesinlikle benzer bir şekilde Vegas'a uygun bir şekilde giyinmişlerdi: 'Bermuda kumaş şort, Arnie Palmer golf gömlekleri ve kılsız beyaz bacaklar ve inceltilmiş kauçuk plaj sandaletleri.' İçine girilmesi çok korkutucu olan bir manzaraydı bu. Eğer konferans hakkında bir şeyler bilmiyor olsaydım, aklım karışabilirdi. Burada birinin her an silahını ateşleyebileceği fikrine kapılıyordunuz. Belki de bütün Manson Ailesi.

Oraya ulaşmam çok kötü bir zamanlamaydı. Ulusal Bölge Savcılarının bir çoğu ve diğer polisler zaten otele giriş yapmışlardı. Bunlar şu anda lobide oturup yeni gelenlere süzerek bakanlardı. Fina manzarası 200 kadar tatil yapan ve yapacak daha iyi bir şeyi olmayan polisti. Birbirlerini bile fark etmemişlerdi.

Araya girerek masaya yaklaştım ve sıraya girdim. Önümde duran adam, Michigan'da bulunan küçük bir şehirde Polis Şefi'ydi. Karısı da o masada duran görevliyle tartışırken, onun 3 fit kadar sağında ayakta duruyordu.

'Bak ahbap, bu otelde rezervasyonum olduğunu gösteren bir kartpostal aldığımı sana söyledim. Bölge Savcıları Konferansı'yla birlikteyim. Odamın parasını zaten ödedim,' dedi. 'Çok üzgünüm efendim. Ama siz, 'Geç Kalanlar' listesindesiniz. Sizin rezervasyonlarınız Moonlight Motel'e transfer edildi. Cennet Bulvarı'nın hemen dışında, çok iyi konumlandırılmış bir yerdedir ve buradan yalnızca 16 blok ötede. Kendi havuzu da var.' 'Seni ahlaksız pislik! Müdürünü çağır. Bu boktan şeyleri dinlemekten bıktım.' Müdür geldi ve taksi çağırmanı teklif etti. Bu açıkça zalim bir dramada oynanan 2. ve hatta 3. sahneydi. Ve ben izlemeye başladıktan çok önce olay başlamıştı. Polis Şefi'nin eşi ağlıyordu. Destek için topladığı kaz sürüsü gibi arkadaşları ona arka çıkmaktan sıkılmış görünüyorlardı. Şimdi bile bu küçük kızgın polisle olan masadaki bu gösteride, o en iyi şekilde silahını ateşleyip final atışını yapmak zorundaydı. onun yenildiğini biliyorlardı; KURALLARA karşı geliyordu ve bu kuralları yürütmek için kiralanan insanlar için bunun anlamı; 'boşluk yok.' demekti.

Bu küçük, gürültücü delik götlü herifin ve arkadaşlarının arkasında 10 dakika kadar kuyrukta bekledikten sonra, sinirimim yükseldiğini fark ettim. Bu aynasız ve bütün bu insanlar bu dönemde herhangi biriyle tartışacak bu siniri nerden elde ediyorlar? Orada, bu küçük bok kafalarla bulunuyordum ve masadaki görevliyi anlayabiliyordum. Buralarda, onun zamanında oldukça ortalama, alçak karakterli, kural manyağı aynasızlar tarafından düzülmüş bir adamın havasına sahipti...

Bu yüzden şimdi o sadece bu tartışmayı onlara iade ediyor-

du: Kimin haklı ya da haksız olduğu önemli değil adamım... Kimin faturasını ödeyip kimin ödemediği? Şu anda önemli olan tek şey, hayatımda ilk defa bir domuzun üstünde çalışıyorum. 'Canın cehenneme Memur Bey! Burada yetkili benim ve sana verilecek bir odamızın olmadığını söylüyorum.' Bu taşlamadan eğleniyordum ama bir süre sonra başım döndü, fena sinirlendim ve sabırsızlığım eğlencemin önüne geçti. Bu yüzden Domuzun etrafından dolanıp direkt masadaki memurla konuşmaya başladım... 'Selam' dedim. 'Araya girmekten nefret ederim ama rezervasyonum var ve belki de şuradan kayıp sizin yolunuzdan çekilebilirim.' Gülümsedim. O'nun şu anda burada oynanan yılan pislği oyununu kazıyordum. Psikolojik olarak dengesizce bana masaya tırmanmaya çalışan bir su faresiymişim gibi bakıyordu.

Oldukça kötü görünüyordum. Eski bir Levi's kot ve beyaz Chuck Taylor All-Star basketbol ayakkabıları giyiyordum. Ve 10 peso'luk Akapulko gömleğim bütün o yoldaki rüzgardan dolayı omzundan sökülmüştü. Sakalım neredeyse 3 günlüktü ve Sandy Bull'un Saygon aynalı gözlüklerinin arkasında tamamen saklanmıştı. Ama sesimin tonu, rezervasyonu olduğunu bilen bir adamınki gibiydi. Avukatımın öngörüsüyle kumar oynuyordum... Ama bir polise boynuz takma şansını yakalayamamıştım:... Ben haklıydım. Rezervasyon avukatımın adınaydı. Masa memuru valiz taşıyıcı çocuğu çağırmak için zile bastı. 'Şu anda yanımda olan tek şey bu,' dedim. 'Gerisi şu dışarıdaki Beyaz üstü açık Cadillac'ta.' Ve ön kapıdan görebildiğimiz, dışarıda duran arabayı işaret ettim. 'Onları yukarıya, odaya taşımak için birini gönderebilir misiniz lütfen?' Masadaki memur oldukça arkadaşçaydı. 'Hiçbir şeyi merak etmeyin, bayım. Sadece burada geçireceğiniz zamanın tadını çıkarın. Ve eğer herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa hemen burayı arayın.' Başımı salladım ve gülümsedim. Tam yanımda duran polis kalabalığına yarı gözle bak-

tım. Onlar şokla birlikte aptallaşmışlardı. Emir verebilecekleri en küçük şeyle bile tartışmak için buradaydılar. Parasını ödedikleri oda için... Aniden bütün davranışları Yukarı Michigan'ın balta girmemiş ormanlarından gelen birisi gibi avare olmaya dönüşmüştü. Ve o, bir avuç dolusu kredi kartıyla giriş yapar! Tanrım! Bu dünyada neler oluyor?

3.

VAHŞİ LUCY...

**“BEYZBOL TOPLARI GİBİ
DİŞLER, PELTELEŞMİŞ
GÖZLER”**

Çantamı çocuğa verdim ve ona biraz Vahşi Hindi ve buzla birlikte iki ellilik Bacardi Anejo getirmesini söyledim. Odamız Flamingo'nun en uzak kanatlarından birindeydi. Yer, otelden çok daha fazla bir şeydi: Sanki çölün ortasında bir finans altında çok büyük bir Playboy Kulübü gibiydi. Sanki dokuz ayrı kanadı olan bir şeydi ve geçitlerle havuzları birbirine bağlıyordu, büyük araba rampaları ve yollarını ayıran büyük bir komplekti. Benim rezervasyon yaptığım masadan yer ayırtığımız, kanadın en sonundaki odaya ulaşmam 20 dakikamı aldı.

Benim düşüncem, odaya gidip içki ve bagajı kabul edip Walter Cronkite'ı izleyip avukatımı beklerken benim büyük Singapur otumu içmekti. Biz bu Uyuşturucu Konferansı'nı yapmadan önce bu barış ve sığınmacı anında bu molaya ihtiyacım vardı. Mint 400'den oldukça farklı bir şey olacağı benziyordu. O gözlem üzerine bir olaydı ama bu katılımcı bir olay olacaktı ve çok özel bir duruştu. Mint 400'de biz gerçekten sempatik bir kalabalıkla baş ediyorduk ve bizim davranışımız hantal ve gaddardı... Bu yalnızca derece sorunuydu.

Fakat bu kez bizim hazır duruşumuz gaddarlık olacaktı. Bu konferansa başlangıcından bu yana yanlış iddialar ve mücadeleler altında katılacaktık. Buraya resmen davet edilen bu kalabalığın ama-

cı,bizim gibi insanları hapse atmaktı. Bizler tehdittik. Sadece farklı bir kıyafet için de değil, aynı zamanda uyuşturucuyu gevşek bir laçkalıkla, oldukça belirgin bir şekilde kötüye kullananlar da bütün her şeyi sınıra dayamakta ısrarlı olduğumuzu bilirlerdi. Hiçbir sonu ispatlamaya gerek yoktu, işin ne sosyolojik noktasını ne de şuurlu bir alaycılığını. O tam olarak bir yaşam tarzı meselesi, bir zorunluluk hissi ve hatta belki de bir görevdi. Eğer Domuzlar Vegas'ta en üst düzeyde bir Uyuşturucu Konferansı için toplanıyorlarsa biz de uyuşturucu kültürü'nün sunulması gerektiğini düşünüyoruz.

Bunun da ötesinde çok uzun bir zamandır kafam yerinde değildi ve böyle bir saçmalık bana çok mantıklı görünüyordu. Olayları göz önüne alırsak, kendimi kaderimle tamamen örülmüş hissediyordum.

En azından Uzak Kanat'taki 1150 no'lu Mini Süite açılan büyük gri kapının önüne gelene dek bu şekilde hissediyordum. Anahtarımı kapıya takıp kapıyı açarken 'Sonunda bir evi!' diye düşünüyordum. Kapı bir insan şekli olduğunu fark ettiğim bir şeye çarptı. Yaşı belli olmayan ve bir Pit Bull'un yüzüne ve şekline benzeyen bir kızdı bu. O, şekilsiz bir köylü elbisesi giyyordu ve gözleri çok kızgındı.

Bir şekilde doğru odada olduğumu biliyordum. Başka türlü düşünmek istiyordum ama belirtiler umutsuzca doğruydu. Ve o da bunu biliyor gibi görünüyordu; çünkü onun önünden odaya doğru geçerken beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Deri çantamı yataklardan birinin üstüne bıraktım ve bildiğim bir şeyi görmek için çevreme bakındım... Avukatım... Banyo kapısının önünde, yüzünde uyuşturucu almış bir sırtmayla, tamamen çıplak. 'Seni dejenere domuz,' diye söylendim. 'Yardım edilemez,' dedi. Başını köpek kıza doğru sallayarak.: 'Bu Lucy,' gülerek, 'Bu bilirsin işte, Gökteki elmaslı Lucy,' dedi. Bana oldukça kindar bakan Lucy'ye ba-

şımı salladım. Ben, onun kafasında, kesinlikle bir çeşit düşman, bir çeşit çirkin tecavüzcüydüm... Odanın içinde dolaşmasından, ayaklarının üzerinde çok aceleci ve gergin hareketler yapmasından beni tarttığı belliydi. Vahşete hazırdı. Buna hiç şüphe yoktu. Avukatım bile bunu anlamıştı. 'Lucy!' diye bağırdı. 'Lütfen sakın ol. Havaalanında ne olduğunu unutma. Bunu yine yapma, tamam mı?' Ona sınırlı bir şekilde gülümsedi. Talaş çukuruna düşmüş ve hayatı için savaşmak zorunda olan bir hayvan gibi bakıyordu. 'Lucy... Bu benim müvekkilim, bu da Bay Duke. Ünlü bir gazeteci. Bu odanın parasını o ödüyor. Lucy, o bizden.' Kız hiçbir şey söylemedi. Kızın kendini tam olarak kontrol edemediğini görebiliyordum. Kızda büyük omuzlar vardı. Oscar Bonavena gibi çene. Yatağa oturdum ve spreyl kutusunun bulunduğu çantama doğru uzandım... Baş parmağımın tetikte olduğunu fark edince bu şeyi dışarıya çıkarıp kızı genel prensiplerle, osnu ıslatmaya niyetlendim, barışa, dinlenmeye, sığınmaya ihtiyacım vardı. Yapmak istediğim en son şey, bir çeşit uyuşturucu hormonu canavarıyla kendi otel odamda kavga etmekte. Avukatım bunu anlamış gibi görünüyordu; elimin niçin çantada olduğunu biliyordu. 'Hayır!' diye bağırdı. 'Burada olmaz! Dışarıya çıkmak zorundayız!'

Omuzlarımı silktim. Bükülmüştü. Bunu görebiliyordum. Lucy de öyle. Gözleri telaşlı ve çılgındı. Bana, sanki hayat; onun normal diye düşündüğü her şeyi geri getirirken yardım edilemez biriymişim gibi dik dik bakıyordu. Avukatım öne çıktı ve kolunu onun omzuna attı. 'Bay Duke benim arkadaşımıdır,' dedi nazikçe. 'Sanatçıları sever. Haydi ona senin tablolarını gösterelim.' İlk defa farkettim ki oda tablo doluydu. Belki 40 veya 50 portre vardı. Bazıları yağlı boya ve bazıları da karakalemli. Ama hemen hemen hepsi aynı büyüklükteydi. Ve hepsindeki surat aynıydı. Yüz oldukça tanıdıktı ama yine de tam çıkartamadım. Bu, geniş ağızlı, büyük bu-

runlu ve oldukça ışıltılı gözlü bir kızdı; ancak at üzerinde giden resim öğrencisi genç kızların yatak odalarında bulabileceğiniz şeytani şehvetli bir yüz; bir çeşit abartılı, sıkıcı dramatik yorumlardı. 'Lucy, Barbara Streisand portreleri yapıyor,' diye açıkladı avukatım. 'O, Montana'da bir ressamdır.' Kıza dönüp sordu: 'Hangi şehirde yaşıyorsun?' diye sordu. Lucy, önce ona, sonra bana ve sonra tekrar avukatıma dik dik baktı. En sonunda 'Kalispel'de,' dedi. 'Kuzeye doğru. Bunları da televizyondan çizdim.' Avukatım istekli bir şekilde başını salladı. 'Fantastik!' dedi. 'Bütün bu yolu bu portreleri Barbara'ya vermek için gelmiş. Ve bu gece Barbara'yla sahne arkasında görüşmek için Americana Otel'e gideceğiz.'

Lucy utangaç bir şekilde gülümsedi. Artık hiç düşmanlığı kalmamıştı. Göz yaşartıcı sprey kutusunu düşürdüm ve ayağa kalktım. Elimizde hakikaten ciddi bir sorun vardı. Buna katlanamazdım. Avukatımı, asit çekmiş ve kendini anormal bir mahkemede mahsur kalmış olarak bulacağımı hiç düşünmemiştim. 'Şeyyy' dedim. 'Arabayı birazdan getirirler. Haydi gidip eşyaları getirelim.' Başıyla onayladı. 'Kesinlikle gidip eşyaları getirelim,' dedi. Lucy'e dönüp gülümsedi. 'Hemen döneceğiz. Telefon çalarsa cevap verme,' dedi. Lucy sırtı ve bir parmağıyla Tanrı işareti yaparak, 'Tanrı korusun!' dedi. Avukatım, bir çeşit fil bacaklı şort ve siyah bir gömlek alıp odadan hızla çıktı. Doğululaşarak başını belaya sokuyordu ama onunla dalga geçmedim. 'Ee' dedim. 'Planın nedir?' 'Plan mı?' dedi avukatım. Asansörü bekliyorduk. 'Lucy' dedim. Soruya odaklanmaya çalışarak başını salladı. 'Bok' dedi sonunda. 'Onunla uçakta tanıştığımda bütün asidi içmiştim,' dedi omuzlarını silkerek. 'Bilirsin. Bu mavi variller. Oo Tanrım. Dindar bir ucube işte. Bir sebepten dolayı 6 ayda 5 kez evden kaçmış. Korkunç bir şey bu. Onu taksime aldıktan sonra hayatında hiç içki içmediğini fark ettim.' 'Öyleyse' dedim. 'Bu işe yarayabilir. Kızı iyice yükleyip sonra da uyuşturucu konferansına

götürürüz artık.' Öylece bana baktı. 'Kız bu gösteri için mükemmel biri,' dedim. 'Polisler onu alıp tecavüz etmek için adam başı 50 Dolar verecektir. Onu mahalle arkasındaki motellerden birine götürürüz. Sonra her yere İsa'nın resimlerini asıp bu domuzları onun üzerine salarsınız. Ama o güçlü bir kız. Buna dayanır.' Yüzü kötü seyiriyordu. Şimdi asansördeydik ve lobiye doğru iniyorduk. 'Aman Tanrım!' dedi. 'Hasta biri olduğunu biliyordum ama bu kadarını da senden beklemiyordum.' Afallamış görünüyordu. Güldüm. 'Gerçek iktisatçı. Bu kızı Tanrı gönderdi.'

"Hayır!" diye bağırdı. 'Böyle konuşmayı kes artık! Asansörün kapısı açıldı ve biz de park yerine doğru yürümeye başladık. 'Eminim kız bir seferde dört tane alabilir.'dedim. 'Tanrım eğer onu sürekli asitle doldurursak kârnımız iki katına çıkar belki de üç.'

'Seni manyak piç,' dedi. 'Senin o boktan kafanı oyacağım.' Gözlerini güneşten kaçırarak bana şaşkınlıkla bakıyordu. Kapıdan 50 fit uzaklıktaki Balina'yı gösterdim. 'İşte orada,' dedim. 'Bir pezevenk için hiç de fena görünmeyen bir araba...' Kükredti. Yüzü; onun beyininde ara sıra olan asit ataklarından dolayı yaşadığını bildiğim mücadeleyi yansıtıyordu: Yoğun ağrıların kötü dalgalarını tam bir serserilik izliyordu. Çantaları almak için Balina'nın bagajını açtığımda, o sinirlendi. 'Sen ne yapıyorsun?' diye bağırdı. 'Bu Lucy'nin arabası değil.' 'Biliyorum' dedim. 'Benim arabam. Ve bu da benim bagajım.' 'Bok senin!' diye bağırdı. 'Benim boktan bir avukat olmam senin benim gözümün önünde hırsızlık yapman anlamına gelmiyor!' Geriye doğru gitti. 'Senin neyin var? Biz hiç böyle şey yapmıyoruz.'

Epey bir zorluktan sonra, odamıza döndük ve Lucy ile ciddi bir konuşma yapmaya çalıştık. Kendimi bir Nazi gibi hissettim ama bu yapılmak zorundaydı. O bizim için doğru değildi. Hele de bu hassas durumda hiç değildi. Görüldüğü gibi biri olması yeterin-

ce kötüydü. Berbat bir ruhsal olayın ıstırapı içindeki tuhaf bir genç kız ama beni bundan daha fazla üzen şey, yeterince akli başında gibi görünüyor olmasıydı. Birkaç saat sonra her tarafı İsa resimleriyle dolu bir yerde kendine gelerek zalim bir Samoalı tarafından baştan çıkarıldığını, ilaçlandığını ve Vegas'ta bir otel odasında küçük vücudunun bütün kutsal yerlerine girildiğini anlayacaktır.

Lucy'nin Barbra Streisand'ın Americana Oteli'ndeki soyunma odasına hızla girerek, kendini yere atıp bu zalim hikayeyi ona anlattığı korkunç bir sahne belirdi kafamda. Bu bizi bitirirdi. Bizi yakalayıp muhtemelen ikimizi de suçlu defterine yazmadan önce hadım ederlerdi...

Bunu şu anda Lucy'yi gönderme fikri nedeniyle gözyaşları içinde kalan avukatıma açıkladım. O hala güçlü bir şekilde duruyordu ve onu, hemen nerede olduğunu ve ona ne olduğunu hatırlamaya başlamadan önce Flamingo'dan mümkün olduğunca uzağa göndermemizin tek çözüm olduğunu hissediyordum. Biz tartışırken Lucy, taraçada uzanmış Barbara Streisand'ın karakalem taslak resmini yapıyordu. Bu kez hafızadan. Tam bir yüz resmiydi ve dişleri beyzbol topları, gözleri de pelteleşmişti.

Bu yoğunluk beni sinirlendirmişti. Kız yürüyen bir bombaydı. Eğer bu taslak çalışması olmasaydı bu enerjiyle burada bu kızın ne yapıyor olacağını yalnızca Tanrı biliyor. Eğer şimdi aldığım Vegas Ziyaretçisi gazetesini okuyup Streisand'ın önümüzdeki üç hafta boyunca Americana'da olmayacağını okusaydı ne yapardı? Sonunda avukatım Lucy'nin gitmesi konusunda hem fikir oldu. Erkekçe bir şekilde buna inanmasının olasılığı, barodan kovulma ve geçim kaynağını tamamen kaybetme gibi ana faktörlerdi. Kötü bir federal suç. Özellikle de Güney Kaliforniya'da orta sınıf beyaz bir jürinin karşısına canavar bir Samoalı olarak çıkmak. 'Buna çocuk kaçırma bile diyebilirler,' dedim. 'Bu yüzden aynı Chessman gibi, doğ-

ru gaz odasına gidersin. Bunu atlatsan bile, gene de Nevada'da teca-vüz ve sapıklıktan ceza yersin.' 'Hayır' diye bağırdı. 'Ben kıza acıdım ve ona yardım etmek istedim!' Gülümsedim ve ekledim. 'Fatty Arbuckle da öyle demişti ama ona ne yaptıklarını biliyorsun, değil mi?' 'Kim?' diye sordu. 'Boşver' dedim. 'Kendini jüriye, bu küçük zavallı kıza yardım etmek için LSD verdiğini ve sonra da onu Vegas'a getirip çırlıçıplak özel temasa geçtiğini anlattığın sahnede bir düşün.' Başını üzgün bir şekilde salladı. 'Haklısın' dedi. 'Muhtemelen beni boktan bir yerde yakarlar. Orada beni ateşe verirler. Ne boktan bir durum. Bu günlerde de kimseye yardım etmeye gelmiyor.' Lucy'yi arabaya doğru indirirken, ona Barbara'yla tanışma vaktinin neredeyse geldiğini söyledik. Bütün sanat çalışmalarını yanına alması gerektiğiyle ilgili bir sorun yaşamadık ama kız avukatımın neden tüm valizini de yanına alması gerektiğini istediğini bir türlü anlayamadı. 'Barbara'yı üzmem istemiyorum.' diye buna karşı çıktı. 'Ona taşındığımı veya buna benzer bir şey sanacak,' dedi. 'Hayır, sanmaz,' dedim hemen... Ama bu söylemek için düşünemediğim tek şeydi. Kendimi; Martin Bormann gibi hissettim. Onunla ilişkimizi kestiğimizde bu küçük biçare kıza ne olacaktı? Hapishane? Beyaz esir ticareti? Doktor Darwin bu koşullar altında ne yapardı? LSD gibi bir şey için hiç teori odası olmuş muydu?

Tüm bunlar elbette akademikti. Lucy; bizim her ikimizin de ensesinde potansiyel bir öldürücü değirmen taşıydı. Onunla ilişkimizi kesip hafızasının çökmesini beklemekten başka bir şansımız kesinlikle yoktu. Ama bazı asit kurbanlarının -özellikle sinirli olanlarının- yalnızca gereksiz detayları hatırlayıp diğer her şeyi unutmak gibi tuhaf bir idiotça kapasiteleri var. Lucy'nin de böyle 2 gün daha tam bir hafıza kaybı yaşayıp sonra her şeyi unutması ama bizim Flamingo'daki oda numaramızı hatırlaması gibi bir şeyi olabilirdi. Bunu düşündüm...ama tek alternatif onu çöle götürüp beyniyle ker-

tenkeleleri beslemektir. Buna hazır değildim: Korumak istediğimiz şey için biraz ağır gibi görünüyordular. O da avukatım. Bu yüzden problem, denge için çalışmaktı. Lucy'nin aklını çalıştırmayacak ve felaket geriye dönüşler hatırlatmayacaktı.

Parası vardı. Avukatım bunu tahkik etmişti. 'En az 200 Dolar,' dedi. 'Ve her zaman Montana'daki aynasızları arayıp nerde olduğunu söyleyebiliriz. Böylece onu geri alırlar.'

Bunu yapmakta isteksizdim. Onu Vegas'ta kaybetmekten daha kötü olan şey, onu 'otoritelere' teslim etmektir... Bu açıkça sorunun dışındaydı. Şimdi olmazdı. 'Sen ne çeşit pislik bir canavar-sın?' dedim. 'Önce kızı kaçırdın, sonra ona tecavüz ettin ve şimdi de onu kilit altında tutmak istiyorsun!'

Omuzlarını silkti. 'Bu kendiliğinden oldu,' dedi. 'Hiç şahidi yok. Bizim hakkımızda söyleyeceği her şey değersiz.' 'Bizim mi?' dedim. Bana dik dik baktı. Kafasının açıldığını anlayabiliyordum. Asit neredeyse tamamen gitmişti. Bu Lucy'nin de muhtemelen normale döneceğini gösteriyordu. Kabloyu kesmenin tam zamanıydı.

Lucy bizi yüzünde gülümsemeyle radyo dinleyerek arabada bekliyordu. Aşağı yukarı 10 adım kadar uzakta duruyorduk. Bizi uzaktan izleyen biri olsa, bu kızın üzerinde kimin hak sahibi olacağına dair vahşi bir tartışma yapıyoruz diye düşünür. Bu Vegas'ta bir otoparkta standart bir manzaraydı.

En sonunda ona Americana'da rezervasyon yaptırmaya karar verdik. Avukatım arabaya yaklaşıp onun soyadını öğrendi ve sonra ben içeriye koşup oteli aradım. Onlar'a kızın amcası olduğunu ve ona 'çok nazik' davranılmasını istediğimi çünkü onun bir sanatçı olduğunu ve çok hassas görünebileceğini söyledim. Oda görevlisi bana gerekli tüm nezaketi göstereceklerini söyledi. Sonra onu alıp havaalanına gittik ve bu Beyaz Balina'yı bir Mercedes 600 ile değiştireceğimizi söyledik. Sonra avukatım onu tüm gayretiyle lobiye

götürdü. Avukatım, ona yolu gösterirken o hala saçma sapan konuşuyordu. Köşeye doğru arabayı sürdürdüm ve onu bekledim.

On dakika sonra arabaya yaklaştı ve bindi. 'Yavaş git,' dedi. 'Hiç dikkat çekme.' Las Vegas Bulvarı'na geldiğimizde havaalanı taksicilerinden birine onun 'sarhoş' kız arkadaşının rezervasyon yaptırdığı Americana'ya girdiğini görmesi için 10 Dolar verdiğini açıkladı. Adama, 'oraya girdiğinden emin ol dedim,' dedi. 'Sence girecek mi?' Başını salladı. Adam, ona ekstradan verdiğim 5 papelle ücreti ödeyeceğini ve arabacıya onu eğlendirmesini söyleyeceğini söyledi. Ona yapmam gereken bazı işler olduğunu ama bir saate kadar orada olacağımı ve kıza hala otele girişi yaptırılmamış olursa tekrar geri dönüp onun ciğerlerini sökeceğimi söyledim,' dedi. 'Bu iyi,' dedim. 'Bu şehirde sen ince olamazsın.' Sırttı. 'Avukatın olarak bana şu boktan meskalini nereye koyduğunu söylemeni istiyorum.' Kenara çektim. Alet çantası bagajdaydı. İki tane hap aldı ve her ikimiz de birer tanesini yedik. Güneş, kentin kuzeybatısı üzerindeki tepelerden batmak üzereydi. Radyodan güzel bir Kristofferson nağmesi yükseliyordu. Ilık akşam loşluğu içinde tekrar şehre döndük ve elektronik beyaz Coupe de Ville'mizin kırmızı deri koltuklarında gevşedik. 'Belki de bu gece biraz eğlenmeliyiz,' dedim Tropicana'nın önünden geçerken. 'Tamam' dedi. 'Haydi güzel bir deniz restoranı bulup kırmızı somon balığı yiyelim. Canım çekti.' Onayladım. 'Ama önce otele dönüp biraz hazırlanalım. Belki azıcık yüzeriz ve biraz da rom içeriz,' dedim. Oturduğu koltukta geriye kayıp gökyüzünü seyrederken, onayladı. Yavaş yavaş akşam oluyordu.

4. SOYSUZLAR İÇİN SİĞİNMA YOK... TOPLUM DIŞI SERSERİYE DAİR YANSIMALAR

Flamingo'nun park yerine doğru arabamızı sürdük ve arka tarafta bizim kanadımızın oradaki labirente yanaştık. Parkla ve asansörle ilgili herhangi bir sorun yoktu. İçeriye girdiğimizde süit odamız, ölüm sessizliği içindeydi; yarı karanlık ve barış içinde bir seçkinlik.

Odadaki hareket eden tek şey, telefonda kırmızı yanıp sönen mesaj ışığıydı. 'Belki de oda servisidir,' dedim. 'Biraz içki ve buz ısmarlamıştım. Sanırım biz yokken getirdiler.' Avukatım omuzlarını silkerek 'Bizde çok var,' dedi. 'Ama daha fazlasını almalıyız. Kahretsin, evet onlara yukarı göndermelerini söyle.' Ahizeyi aldım ve danışmayı aradım. 'Mesaj nedir?' diye sordum. 'Işığım yanıyor.' Memur çekingen görünüyordu. Kağıt seslerini duyabiliyordum. 'Aa evet' dedi sonunda. 'Bay Duke? Evet, iki tane mesajınız var. Biri 'Ulusal Bölge Savcıları Derneği'nden; Las Vegas'a hoş geldiniz,' diyor.' 'Harika' dedim. '...ve diğeri de,' diye devam etti. 'Americana Oteli'nde Lucy'yi ara. Oda numarası 1600.' 'Ne?' Mesajı tekrar etti. Hata yoktu. 'Bok!' diye homurdandım. 'Pardon?' dedi görevli. Telefonu kapattım. Avukatım yine banyoda kusuyordu. Balkona çıktım ve havuza dikkatlice baktım. Bu böbrek şeklindeki parlak su torbası bizim süitimize doğru parlıyordu. Kendim Othello gibi hissettim. Bu şehirde sadece birkaç saattir olmama rağmen, klasik bir trajedinin temelini zaten atmıştık. Kahraman yakalanmıştı. O kendi çökü-

şünün tohumunu çoktan ekmışti...

Ama bu pislik dramının kahramanı kimdi? Havuzdan geri döndüm ve avukatımı fark ettim. Banyodaydı, sakinleşmişti ve bir havluyla ağzını siliyordu. Gözleri cilalı ve berraktı. 'Şu pislik meskalin.' diye söylendi. 'Neden onu biraz daha az saf yapmıyorlar? Belki de Rollaid veya başka bir şeyle karıştırmalılar.' 'Othello Dramamin kullanmış,' dedim. Başıyla onaylarken havlusunu boynuna dolayıp TV setine uzandı. 'Evet, şu tedavi yöntemlerini duymuştum. Senin adamın Şişko Arbuckle zeytin yağı kullanmıştı,' dedi. 'Lucy aradı,' dedim. 'Ne?' diye belirgin bir şekilde kurşun yemiş bir hayvan gibi sarktı. 'Danışmadan şimdi aldım mesajı. O, Amerikana'da, 1600 numaralı odada... Onu aramamızı istiyor.' Bana dik dik baktı. Hemen arkasından telefon çaldı. Omuzlarımı silkip ahizeyi aldım. Saklanmaya çalışmaya hiç gerek yoktu. Bizi bulmuştu. Bu kadarı yeterliydi. 'Alo' dedim. Tekrar danışma görevlisiydi. 'Bay Duke?' 'Evet.' 'Merhaba Bay Duke. Biraz önce bağlantımız kesildi... Ama tekrar aramam gerektiğini düşündüm. Çünkü merak ediyordum...' 'Neyi? Başımıza kötü bir şeyler gelecek gibiydi. Bu pislik üzerime bir şey atacak gibiydi. Acaba şu çatlak orospu ona ne demişti? Sakin olmaya çalıştım. 'Boktan haberleri seyrediyorduk!' diye çılgılık attım. 'Beni ne bok yemeye rahatsız ediyorsun?' Sessizlik. 'Ne istiyorsun? Ismarladığım boklu buz nerede? İçki nerede? Savaş var bayım. İnsanlar öldürülüyorlar.' 'Öldürülüyorlar mı?' Neredeyse kelimeyi fısıldadı. 'Vietnam'da' dedim. 'Bu boktan televizyonda.' 'O evet... Evet...' dedi. 'Şu korkunç savaş. Ne zaman bitecek peki?' 'Söyle bana,' dedim sessizce. 'Ne istiyorsun?' 'Elbette' dedi, tekrar danışma görevlisi ses tonuna dönerek. 'Düşündüm de, size söylemeliyim... Çünkü burada Polis Topluluğu'yla birliktesiniz, biliyorum. Size o mesajı bırakan bayanın sesi rahatsız olmuş gibiydi.' O çekindi ama ben hiçbir şey demedim. 'Sanırım bunu bilmelisiniz,' dedi en

sonunda. 'Sen ona ne dedin peki?' diye sordum. 'Hiçbir şey. Gerçekten hiçbir şey, Bay Duke. 'Ben yalnızca mesajı aldım.' Biraz duraksadı. 'Ama o bayanla konuşmak pek kolay değildi. O... Şey, oldukça sinirliydi. Sanırım ağlıyordu.' 'Ağlıyor muydu?' Beynim kilitlendi. Düşünemiyordum. İlaç etkilemişti. 'Neden ağlıyordu?' 'Şey, söylemedi Bay Duke. Sizin işiniz gereği diye düşündüm.' 'Biliyorum' dedim hemen. 'Bak bu bayan tekrar ararsa ona karşı kibar olmalısın. O bizim çalışmamız. Biz onu çok dikkatli izliyoruz.' Şimdi de beynimi durduramıyordum. Kelimeler çabucak geliyordu: 'O tamamen zararsızdır, tabi ki... Sorun çıkmayacaktır... Bu kontrollü bir deney. Ama sanırım bu iş bitene kadar sizin işbirliğinize ihtiyacımız var.' 'Şey, elbette,' dedi. 'Biz polislere yardım etmekten daima mutluluk duyarız... Yalnızca herhangi bir sorun çıkmayacaksa... Bizim için, demek istiyorum.' 'Üzülme' dedim. 'Sen korunuyorsun. Yalnızca başı belada olan herhangi birine nasıl davranıyorsan bu kıza da öyle davran.' 'Ne?' dedi. 'A evet... Evet... Ne demek istediğinizi anlıyorum... Evet... Öyleyse siz sorumlu olacaksınız?' 'Elbette' dedim. 'Ve şimdi tekrar haberlere dönmeliyim.' 'Teşekkür ederim,' dedi. 'Buzu yolla' diyerek telefonu kapattım. Avukatım barışçı bir şekilde gülümseyerek televizyona bakıyordu. 'İyi işti,' dedi. 'Artık bize boktan cüzzamlılar gibi davranırlar.' Uzun bir bardağı Chivas Regal'le doldururken onu onayladım.

'Üç saattir doğru düzgün haber yok,' dedi. 'Bu zavallı sersem belki de bizim polis kanalına bağlandığımızı düşünüyordur. Onu tekrar ara ve buzla birlikte 3000 watt'lık kondansatör de yollamasını söyle. Ona söyle, bizimkiler kaynadı...' 'Lucy' i unuttun,' dedim. 'Seni arıyordu.' Güldü. 'Hayır. Seni arıyor,' dedi. 'Beni mi?' 'Evet. Ondan kurtulmamın tek yolu, havaalanından sonra ona senin, beni bir güç denemesi için çöle götüreceğini söylemekti. Benim yolundan çekilmemi ve böylece ona tamamen sahip olmak istediği-

ni söyledim,' dedi. 'Bok. Ona bir şey söylemek zorundaydım. Ona Americana'ya gidip hangimizin geri geleceğini görmek için beklemesini söyledim.' Tekrar güldü. 'Ama sanırım senin kazanmanı istiyordu. O telefon mesajı benim için değildi, değil mi?' Onayladım. Bana bir şey ifade etmiyordu ama doğru olduğunu biliyordum. Uyuşturucu sebebiyle ritimler zalimce netti ve bu ona çok şey ifade ediyordu. Sandalyede kaykıldı ve Görevimiz Tehlike'ye konsantre oldu. Bir süre düşündüm, sonra ayağa kalkıp eşyaları valizime doldurmaya başladım. 'Ne yapıyorsun?' diye sordu. 'Takma kafana,' dedim. Hemen fermuarımı çektim ve ayakkabılarımı giydim. 'Bir dakika bekle,' dedi. 'Tanrım, gitmiyorsun, değil mi?' Başımı salladım. 'Çok haklısın, gidiyorum. Ama aldırma. Lobide durup konuşurum sana iyi bakarlar.' İçkisini devirerek ayağa kalktı. 'Tamam baş belası. Bu çok ciddi! Benim 357 silahım nerede?' Ona bakmadan omuzlarımı silktim ve Chivas Regal şişelerimi el çantama koydum. 'Onu Baker'da sattım ve sana 35 papel borçluyum,' dedim. 'Aman Tanrım!' diye bağırdı. 'O şey bana 190 boktan Dolar'a mal olmuştu.' Gülümsedim. 'Bana o silahı nereden bulduğunu söylemiştin,' dedim. 'Hatırlıyor musun?' Biraz çekinip düşünüyor gibi yaptı. 'Hımm evet,' dedi en sonunda. 'Pasadena'dan... Sonra yeniden alevlendi. 'Bu yüzden bana epey pahalıya patladı. O, götü delik bir narkotikçi vurdu. O; Life'a bakıyordu... Bok, adliyede üç hafta ve elime geçen tek şey bu siktir boktan altı ateşleyicili silah.' 'Sen bir aptalsın,' dedim. 'Seni şu serserilerle uğraşmaman konusunda uyarmıştım. Özellikle suçluysalar. O piç karnına bir delik açmadığı için şanslısın.' Avukatım cevap verdi. 'O benim kuzenimdi ve jüri onu masum buldu.' 'Bok' dedim. 'Onu tanıdığımızdan beri kaç kişi o piç tarafından vuruldu? Altı mı? Sekiz mi? Bu küçük şeytan pislik oldukça suçlu ve genel doğrular için onu ben bile öldürebilirim. O narkotikçiyi de şu Holiday Inn'deki kızı öldürdüğü gibi kesinlikle o öldür-

dü... Şu Ventura'daki adamı!

Bana soğuk bir şekilde baktı. 'Dikkatli olsan iyi olur adamım. Çok fazla iftira atıyorsun.' Valizimi yatağın ayağının altına koyup içkimi içmek için otururken güldüm. Gerçekten gitme niyetindeydim. Aslında gerçekten istemiyordum ama bu pislikle, Lucy için riske girmeye değmezdi... Güzel bir insan olduğuna hiç şüphe yoktu, gerçekten çok hassastı. Pit Bull görüntüsünün altında gizli ve iyi bir kader birikimi vardı. İyi içgüdülerle büyük bir yetenek... 18. yaş gününden sonra epeyce çıldırmış yalnızca küçük bir kız.

Ona karşı kişisel bir şeyim yoktu. Ama bu koşullar altında dehşet hikayelerle bizi en az 20 yıl hapse göndermeye oldukça müsaitti. Mahkemede: 'Evet efendim. Tanık sandalyesindeki şu iki adam bana LSD verdi ve sonra beni otele götürdüler.' 'Peki sonra sana ne yaptılar, Lucy?' 'Tam olarak hatırlayamıyorum efendim!' 'Gerçekten mi? Belki de Bölge Savcılığı'ndan alınan dosyalar senin hafızanı tazeler, Lucy. Bu, Mead Gölü yakınındaki çölde çıplak gezerken bulunduğunda Memur Solvare'ye verdiğin ifadedir.' 'Tam olarak bana ne yaptıklarını hatırlamıyorum ama korkunçtu. Bir adam beni Los Angeles Havaalanı'ndan aldı. Bana hapı veren de oydu. Diğerleri de bizimle otelde buluştu. Gerçekten çok kötü terliyordu ve o kadar hızlı konuşuyordu ki, ne istediğini anlayamıyordum. Hayır bayım! Bana tam olarak ne yaptıklarını hatırlayamıyorum. Çünkü hala uyuşturucunun etkisi altındayım. Evet efendim. Bana verdikleri LSD idi. Ve sanırım uzun süre çıplaktım. Belki de beni oraya getirdiklerinden beri. Sanırım akşamdı. Çünkü televizyonda haberlerin açık olduğunu hatırlıyorum. Evet efendim. Walter Cronkite haber spikeriydi, yüzünü hatırlıyorum!'

Hayır, buna hazır değildim. Hiçbir jüri onun tanıklığından şüphe duymazdı. Ve özellikle de göz yaşlarına boğulup asidin etkisiyle geriye dönüşler yaşarsa. Ve kıza yaptığımız şeyler gerçekten de

inkar edilmesi mümkün olmayan şeylerdi. Jüri ne yaptığımızı bilecekti. İnsanlar 2.95 Dolar'a gazetelerin arka sayfalarında bizi okuyacaklardı. Tamamen ve sadece derin bir ten... 5 Dolar'a tipimizi atış yapılan tablolarda görecektlerdi.

Ve elbette kendi savunmamızı yapma riskini göze alamazdık. Hele onlar Balina'nın bagajını temizledikten sonra. 'Belirtmek isterim ki Efendim, Ceza Takibi'miz A'dan Y'ye kadar jüriye hazırdır. Evet bu inanılmaz illegal uyuşturucu koleksiyonu tutuklanmaları esnasında onların zimmeti altındaydı ve dokuz tane polis memuruna direnmişler ve bunların altısı hastanelik olmuştur. Ve Z delili de Ulusal Bölge Savcılar Konferansı Başkanı'nın seçtiği üç tane profesyonel narkotik ajanının tanıklığıdır. Bu adamların davranışları onların yıllık toplantılarını rahatsız edici şekildeydi. Bu uzmanlar belirtmişlerdir ki, bu adamların tutuklanmaları sırasında ele geçen uyuşturucu miktarı bir Birleşik Devletler Deniz Kuvvetleri'nin Müfrezesini öldürecek miktardadır... Baylar, bu öldürme kelimesini hissettiğim korku ve nefret nedeniyle kullanıyorum. Ve eminim ki bu kelime her birinizi, bu dejenere pisliklerin bir galaksi dolusu uyuşturucuyu masum bir genç kızın beynini ve ahlaki değerlerini yok etmek için kullandıklarını bilmek kıskırtacaktır. Şimdi sizin önünüzde utanç içinde oturan bu yıkılmış genç kızın... Evet, bu kızın beynini çok korkunç bir şekilde yeterince ilaçla beslediler ve o şimdi yapmaya zorlandığı şeyleri hatırlamakta güçlük çekiyor... Sonra onu kullandılar. Jürideki bayanlar ve baylar, onların konuşamayacakları sonları için!'

5. ÇOK TEHLİKELİ UYUŞTURUCULARLA KORKUNÇ BİR DENEYİM

Onunla başa çıkmanın hiç yolu yoktu. Ayağa kalktım ve valizimi aldım. Bu önemliydi. Şehirden derhal gitmem gerektiğini hissediyordum. Avukatım en sonunda buna müdahale etti.

'Bekle' dedi. 'Bu yılan deliğinde beni yalnız bırakamazsın! Bu oda benim adıma ayrıldı. Omuzlarımı silktim. 'Tamam pislik,' dedi telefona yürüyerek... 'Bak, onu arayacağım. O benim sorunun, tamam mı?' Kafamı salladım. 'Bu çok ileri gitti. Sen de beni zavallı bir avukat yaptın,' dedi. Americana Otel'i'ni aradı ve 1600 no'lu odayı bağlamalarını istedi. 'Merhaba Lucy,' dedi. 'Evet benim. Mesajını aldım. Ne? Hayır. O pislige hiç unutamayacağı bir ders verdim... Ne? Hayır, ölmedi. Ama bir süre hiç kimseye zarar veremeyecek. Evet, onu orada bıraktım. Onu yere devirdim ve sonra da bütün dişlerini söktüm.' Tanrım, diye düşündüm. İnsanın kafasının asitle dolu olması berbat bir şey! 'İşte sorun da bu!' diyordu avukatım. 'Buradan hemen gitmek zorundayım. O pislik karşılıksız çek verip referans olarak da seni göstermiş. İkimizi de arayacaklar. Evet, biliyorum ama bir kitabı, kabına bakarak yargılayamazsın Lucy. Bazı insanlar ahlaksızdır. Neyse... Dünyada yapmak isteyeceğin son şey bu oteli bir daha aramak olmalı. Yerini saptayıp seni demir parmaklıkların arkasına atarlar. Hayır, ben hemen Tropicana Otel'i'ne taşınıyorum. Oda numaramı öğrenir öğrenmez seni ararım. Evet, belki iki saat sonra. Normal davranmak zorundayım yoksa beni de

yakalarlar. Farklı bir isim kullanacağım. Ne olduğunu sana sonra söylerim... Giriş yapar yapmaz elbette... Ne? Tabi ki Circus Circus'a gidip kutup ayısının gösterisini izleriz. Bu seni rahatlatır.' Sınırlı bir şekilde ahizeyi bir kulağından öbürüne götürüyordu konuşurken. 'Hayır... Dinle! Kapatmam lazım. Büyük olasılıkla bu telefonu dinliyorlardır. Korkunç olduğunu biliyorum ama hepsi geçti. TANRIM! KAPIYI TEKMELİYORLAR!' Ahizeyi kenara fırlatıp bağır-maya başladı. 'Hayır, gidin. Benden uzak durun! Ben masumum. Duke yaptı, yemin ederim!' Telefonu tekmeyle duvara doğru fırlat-tı. Sonra yakalayıp tekrar bağırmaya başladı. 'Kızın nerede olduğunu bilmiyorum. Sanırım Montana'ya geri döndü. Onu asla yakalayamazsınız! O gitti...' Ahizeye tekrar tekme attı ve sonra onu yakala-yıp ağzından uzak bir şekilde tutup tekrar bağırarak konuşmaya başladı. 'Hayır, hayır! O şeyi bana takmayın!' Ve sonra telefonu kapattı. 'Evet' dedi sessizce. 'İşte bu kadar! Herhalde şu anda kendini fırına atıyordur.' Gülümsedi. 'Sanırım bu, Lucy'den son haber alışımızdı,' dedi. Yatağa uzandım. Onun performansı beni kötü sarsmış-tı. Bir ara kafasının yok olduğunu düşündüm; çünkü gerçekten olmayan düşmanların ona saldırdığını düşünüyordu. Ama oda tekrar sessizleşmişti. Şimdi tekrar sandalyesinde tembel tembel haşhaşı piposunu içip Görevimiz Tehlike'yi izliyordu. Piposu bitmişti. 'Af-yon nerede?' dedi. Ona alet çantasını uzattım. 'Dikkatli ol. Çok fazla kalmadı.'

Hafifçe gülümseyerek, 'Avukatın olarak...' dedi. 'Sana üzül-memeni öneriyorum.' Banyoyu işaret etti ve 'Tıraş çantamda ki kah-verengi şişeden bir yudum almalısın,' dedi. 'Nedir o?' diye sordum. 'Adrenokrom' dedi. 'Fazlasına ihtiyacın yok. Sadece biraz tat.' Şişeyi aldım ve bir parça kağıda onu döktüm. 'Tamam, doğru' dedi. 'Onun yanında saf meskalin gazoz gibi kalır. Eğer çok fazla alırsan, tama-men çıldırırsın!' Kalanı içtim. 'Bunu nereden buldun?' diye sordum.

'Satın alamazsın çünkü.' 'Boşver' dedi. 'Yüzde yüz saf!' Başımı üzümlere salladım. 'Tanrım! Bu sefer nasıl bir canavar müvekkil buldun? Bu şeyin bence tek bir kaynağı var.' Beni onayladı. 'Bir insandan alınan gerçek adrenalin bezi,' dedim. 'Eğer bunu bir kadavradan alırsan hiç iyi olmaz.' 'Biliyorum' dedi. 'Ama adamın üzerinde nakit para yoktu. O, şu satanizm manyaklarından biriydi ve bana insan kanı teklif etti. Bugüne kadar hiç uçmadığım kadar uçarmışım.' diyerek güldü. 'Dalga geçtiğini sandım. Ben de ona varsa, bir parça adrenokrom alacağımı söyledim. Veya çiğnemek için taze adrenalin bezi.' Uyuşturucunun beni etkilediğini hissedebiliyordum. İlk dalga, meskalin ve metedrinin birleşimi gibiydi. Belki de yüzmeliyim, diye düşündüm. 'Evet' diyordu avukatım. 'Bu adamı bir çocuğa tecavüz etmekten yakaladılar. Yapmadığına yemin etti. 'Niye çocukları becereyim?' dedi. 'Onlarınki çok küçük!' Tanrım! Ne diyebilirdim ki? Kurt adamların bile hukuk danışmanları var. Geri çevirmeye cüret edemedim. Bir mektup açacağı kapıp bana saldırabilirdi!' 'Neden olmasın?' dedim. 'Bundan biraz almalıyız,' dedim en sonunda. 'Kocaman bir parça alıp sonra ne olacağına bakalım.' 'Biraz neyden?' 'Kozalaktan bir parça.' Bana dik dik baktı. 'Tabii' dedi. 'Bu iyi bir fikir. O şeyden bir nefes almak, adamı tıp ansiklopedisine çevirir! Kafan karpuz gibi şişer. İki saatte 90 kilo filan alırsın. Her yerinde sigil çıkar. Sonra sırtında altı tane kıllı meme başı fark edersin.' Başını üzgünce salladı. 'Adamım ben her şeyi deneyebilirim. Ama ona asla dokunmam.'

'Geçen Noel'de bana birisi bütün Jimson otundan verdi. Kökü bir kilo kadardı. Bir yıl boyunca yeterdi. Ama ben o koca şeyi 20 dakikada yedim!' Sözlerini dikkatlice dinlemek için ona doğru eğildim. Onun ağır konuşması boğazını sıkıp daha hızlı konuşurma isteği yarattı bende. 'Doğru' dedim isteklice. 'Jimson otu. Sonra ne oldu?' 'Şans eseri büyük bir çoğunluğunu kustum,' dedi. 'Ama

sonrasında üç gün kör oldum. Tanrım, yürüyemiyordum bile. Bütün vücudum ağdaya dönmüştü. Beni eve bir el arabasıyla götürmüşler. Konuşmaya çalışıyormuşum ama sesim çıkmıyormuş.' 'Fantastik' dedim. Ama onu çok zor duyuyordum. Çok elektriklenmiştim ve ellerim kontrolsüz bir şekilde yatağın kenarına yapışmıştı. Topuklarım yatağı kazıyorlardı, her iki dizim de kilitlenmişti. Göz bebeklerimin döndüğünü hissedebiliyordum. 'Şu boktan hikayeyi bitir artık!' diye hırladım. 'Ne oldu? Bezler ne oldu?' Odada geriye doğru gitti. Gözü üzerimdeydi ve odanın kenarında ayakta duruyordu. Sinirli bir şekilde, 'Belki de başka bir şey içmelisin,' dedi. 'Tanrım! Hepsini kafana diktin, değil mi?' Gülmeye çalıştım. 'Kötü değil... Hayır hayır, çok kötü.' Çenemi hareket ettirmek çok zor oluyordu. Dilim, yanık magnezyum tadı alıyor gibiydi. 'Hayır, üzülecek bir şey yok,' diye tısladım. 'Belki de sen, havuzda bana saldırırsın. Veya,' 'Kahretsin!' dedi. 'Çok içtin. Patlamak üzeresin. Tanrım, şu suratına bak.' Kıpırdayamadım. Şimdi tamamen felçtim. Vücudumdaki bütün kaslar büzülmüştü. Ne gözlerimi çevirebiliyordum ne de kafamı döndürüp konuşabiliyordum. 'Çok uzun sürmez,' dedi. 'İlk atak en kötüsüdür. İnsanı sürer. Şimdi seni havuza soksam bir taş gibi dibe batarsın.' Ölüm. Bundan emindim. Akciğerlerim bile çalışıyor gibi görünmüyorlardı. Suni solunuma ihtiyacım vardı ama ağzımı açıp bunu söyleyemiyordum. Ölüyordum. Salt orda oturup kılmıdayamayacak durumdaydım... Ama en azından hiç acı yoktu. Belki de birkaç saniye sonra moraracaktım ve bu sorun olmayacaktı. Avukatım televizyon izlemeye geri dönmüştü. Yine haberler vardı. Nixon'ın suratı ekranı kaplıyordu ama konuşması çok bozuktuk. Anlayabildiğim tek kelime, 'kurban'dı. Tekrar tekrar 'Kurban... Kurban... Kurban...' Zar zor nefes alabildiğimi duyuyordum. Avukatım fark etmiş görünüyordu. 'Sadece gevşe,' dedi omzunun üstünden bana bakmadan. 'Onunla savaşılmaya çalışma yoksa beyin

kabarcıkları, sıçramalar, anorizmalar... Sonra ölürsün.' Eli kanalları değiştirmek için yılan gibi hareket ediyordu.

Kendime gelip konuşmaya ve hareket etmeye başladığımda saat gece yarısını geçmişti... Ama hala ilaçtan tam olarak kurtulamamıştım. Yalnızca voltaj 220'den 110'a düşmüştü. Sinirli bir enkazdım ve odada vahşi bir hayvan gibi koşturuyordum. Sürekli ter döküyor ve hiçbir şeye bir-iki saniyeden fazla konsantre olamıyordum.

Avukatım bir sürü telefon görüşmesi yaptıktan sonra ahizeyi bıraktı. 'Taze somon alabileceğimiz sadece tek bir yer varmış,' dedi. 'Ve o da Pazar günü kapalı.' 'Elbette' dedim. 'Tanrının cezaları. Fareler gibi kaçıyorlar.' Garip bir şekilde bana baktı. 'Burada hiç özel bir yer yok mu? Mezeci veya ona benzer bir yer? Arka tarafta bir iki masası olan? Londra'da mükemmel bir mönüleri var. Bir ke-re orada yemiştin... Olağanüstüydü...' 'Kendine gel. Bu şehirde böyle şeyler isteme,' dedi.

'Haklısın' dedim. 'Müfettiş Bloor'u çağır. O yemeklerden anlar. Sanırım bir listesi vardır.' 'Oda servisini aramak daha iyi,' dedi. '20 papele yengeç ve bir galon Christian Brothers şarabı alabiliriz.' 'Hayır!' dedim. 'Bu yerden çıkmak zorundayız. Temiz havaya ihtiyacım var. Haydi Reno'ya gidelim ve koca bir tabak ton balıklı salata yiyelim. Fazla sürmez. Yalnızca 400 mil. Hem de çölde hiç trafik yok.' 'Unut bunu,' dedi. 'Orası Ordu Bölgesi. Bomba testleri, sinir gazı asla olmaz.'

Şehir merkezine çok da uzak olmayan, Büyük Flip denilen bir yere gittik. Ben 1.88 Dolar'a 'New York bifteği' yedim. Avukatım da 2.09 Dolar'a 'Coyote Bush Sepeti'... Sonra bir çaydanlık dolusu sulu 'Golden West' kahvesi içtik. Arabaya doğru giderken 'Bu kentte hareket hiç bitmez,' dedi avukatım. 'Doğru bağlantıları olan bir adam istediği bütün taze androkromu alabilir, eğer buralarda biraz takılırsa.' Aynı fikirdeydim. Ama artık buna çok da bağlanmıyor-

dum. Seksen saat gibi bir süre uyuyamamıştım ve sonra da o ilaçla başa çıkmak beni çok yıpratmıştı... Yarın ciddi olmalıydık. Uyuşturucu konferansı öğleyin başlayacaktı... Biz hala onunla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyorduk. Bu yüzden de otele geri dönüp gece yarısı gösterisinde bir İngiliz korku filmi seyrettik.

6.

İŞE DALMAK... UYUŞTURUCU KONFERANSININ AÇILIŞ GÜNÜ

“Bu ülkenin savcılar adına size hoş geldiniz, diyorum.”

Dune Otel'i'nin balo salonunda yaklaşık 1500 kişilik kalabalığın arka tarafında, bir kenarda oturuyorduk. Odanın en önünde, kenardan bile belli olan Ulusal Bölge Savcılar Derneği'nin orta yaşlı, iyi görünümlü, başarılı adının Patrick Healy olarak yazılan yöneticisi, Narkotikler ve Tehlikeli Uyuşturucular üzerine olan 3. Ulusal toplantıyı açıyordu. Sözleri, bizim köşemize, bir çelik üzerine monte edilmiş büyük bir hoparlörden geliyordu. Belki de onlardan düzinelerce bu odanın her tarafına yerleştirilmişti. Hepsi de kalabalığa doğru çevrilmiş olarak... Bu yüzden nerde otursan otur ve hatta saklanmaya çalış, daima kocaman hoparlöre bakıyorsun.

Bu gereksiz bir etki yarattı. Balo salonundaki herkes, uzaktaki podyumda, en önde konuşan figürü izlemek yerine, en yakındaki ses kutusuna bakmaya başladı. Bu, 1935 yılı tarzı hoparlör yerleştirilmesi, odanın şahsiyetini tamamen yok etmişti. Bunda uğursuz ve otoriter bir şey vardı. Bu ses sistemini her kim kurduysa Muskogee, Oklahoma'daki bir yol tiyatrosunu terk eden bir şerif teknisyeni olmalıydı. Oradaki yönetim, bireysel araba hoparlörlerinin parasını ödeyemez ve park yerlerindeki telefon direklerine monte ettiği on tane kocaman kornalara bağlar.

Bir yıl veya daha kısa bir süre önce ben Başkent Washington'da Sky River Rock Festivali'nde bulunmuştum. Oraya Seattle Li-

beration Front'tan gelenler bir ses sistemi kurdular ve bir akustik gitarın en küçük notaları bile belirgindi. Ve hatta öksürük veya sahnede yere vuran bir bot sesi bile. Yarım mil uzakta, çalıkların altında oturan yarı sağır asit kurbanları bile duyabiliyordu.

Ama Vegas'taki Ulusal Bölge Savcılarının en iyi teknisyenleri bunu başaramamış. Onların ses sistemi sanki Ulysses S. Grant'ın, Siege of Vicksburg boyunca kendi müfrezelerine ateş etmesi gibi bir şeydi. Üst taraftan gelen ses bulanık bir şekilde kırılıyordu ve konuşmacının sözlerindeki gecikme bundan kaynaklanıyordu.

'Bu ülkedeki Uyuşturucu Kültürü'yle baş etmek zorundayız!... Zorundayız... Zorundayız...' Bu ekolar kenardakiler bile karışık dalgalar halinde geri geliyordu. 'Esrarlı sigaranın satıldığı yere kızıl göz deniyor. Çünkü hamamböceğini çağırıyor... Çağırıyor... Çağırıyor...'

'Bu pislikler ne hakkında konuşuyorlar?' diye fısıldadı ayukatım. 'Bir hamamböceğiyle çağırışım yapabildiğine göre asitten çıldırmış olmalısın,' dedi. Omuzlarımı silktilim. Tarih öncesi bir yolculuğa çıkacağımız belliydi. En yakın hoparlörden çatlak şekilde sesi gelen 'uyuşturucu uzmanının' adı, Bloomquist'ti. '...Bu geriye dönüşler hakkında hasta hiçbir şey bilemez. Her şeyin geçtiğini zanneder ve kendini altı ay kadar düzgün hisseder ve sonra tamir edilir bütün her şey ona geri gelir.'

Şu şeytani LSD Dr. E.R: Bloomsquist, MD, anahtar konuşmacıydı ve konferansın büyük yıldızlarından biriydi. Marihuana adında bir kitabın yazarıydı ve o -eğer kapağa bakılırsa- 'onu olduğu gibi söylüyordu.' (O aynı zamanda hamam böceği teorisinin de mucidiydi.) Kitaptaki bilgiye göre o, Güney Kaliforniya Tıp Fakültesi'nde bir Ameliyat Klinik Profesörüydü. (Anestezi) ... Ayrıca tehlikeli uyuşturucular üzerine çalışmaları olan ünlü bir otoriteydi. Dr. Bloomquist ulusal televizyon panellerinde bulunmuş, hükümet

acentelerine danışmanlık yapmış, Amerikan Tıp Birliği'ne bağlı Nar-kotik ve Alkol Bağımlılığı Komitesi ve Akıl Sağlığı Konseyi'nin de üyesiydi. Yayın evi, eserinin seri şekilde basılıp dağıtıldığını belirt-mişti. Açıkça belliydi ki bu adam, aynasız gruplara ders veren ağır toplardan biriydi ve bu 2. derece akademik dersler için de 500 ve-ya 1000 Dolar'a kadar para alıyordu.

Dr. Bloomquist'in kitabı tam bir boktan devlet mecmuası-ydı. 49. sayfada, esrar camiasında 'Olmanın dört evresini'ni açıklıyor-du. Mesela: 'Sıkı, mükemmel, son moda ve kare.' sıralamasıyla. 'Eğer sıkıysa kare olmak seyrek de olabilir,' diyor doktor. 'Kişi onunla birlikte değildir,' yani, 'neler olduğunu' bilemez. Ama eğer onu kontrol etmeyi başarabilirse, 'son moda' duruma gelir. Ve eğer kendisine neler olduğunu anlayabilecek duruma gelirse, bu kez de mükemmel olur. Ve bundan sonra, şansın ve azmin de yardımıyla, sıkı olma seviyesine çıkabilir.' Bloomquist tıpkı bir kampus koktey-linde Tim Leary'e karşı gelip bütün içkileri ısmarlayan biri gibi ya-zıyordu. Ve ona, güneş gözlüklerinin uyuşturucu kültüründe, 'çay gölgeleri' olarak bilindiğini Leary gibi biri söylemiş olmalı. Bu, bir zamanlar postalanmış olan, bir çeşit tehlikeli abuk sabuk şeyler po-lisinin kilitli odalarındaki bültenler olmalıydı.

GERÇEKTEN UYUŞTURUCU BELASINI TANI. HAYATIN BUNA BAĞLI OLABİLİR!

Gölgelerinden dolayı onun gözlerini hiç göremezsiniz ama eklemleri gerilim nedeniyle beyaz olacaktır. Ve eğer tecavüz edecek bir kurban bulamadıysa pantolonu, donu meni lekeli olacaktır. Sor-gulandığında sersemleyip saçma sapan konuşacaktır. Sizin rozetini-

ze saygı duymayacaktır. Uyuşturucu belası hiçbir şeyden korkmaz. Hiç bir sebep yokken elindeki ve hatta sizdeki herhangi bir silahla aniden saldırabilir. KAÇININ. Marihuana bağımlısı olduğunu düşündüğü birine bir polis memuru elindeki bütün gerekli gücü derhal kullanmalıdır. Vaktinde ona vereceğiniz bir acı, size vereceği dokuz acıyı engeller. Başarılar.

- Şef

Gerçekten. Şans daima önemlidir, özellikle de Las Vegas'ta... Bizimki gitgide kötüleşiyordu. Şöyle bir bakınca açıkça görülyordu ki bu Uyuşturucu Konferansı bizim planımız değildi. Çok açık ve çok karışık. Kalabalığın üçte biri sanki şehrin karşısındaki Las Vegas Toplantı Merkezi'nde Frazier-Ali rövanş maçını izliyor gibi görünüyordu. Veya Liston ve Marshal Ky arasındaki Yaşlı Balık Tüccarları için çıkar çatışmasıydı. Oda tamamen sakallı, bıyıklı ve süper moda giysililerle doluydu. Bu konferans açıkça narkotik ve diğer görevlilerin koruması altında iyi bir şekilde devam ediyordu. Chicago'dan bir Asistan Bölge Savcısı açık sarı, kolsuz örgü bir takım giymişti: Eşi de Dunes kumarhanesinin yıldızıydı; Finch Koleji tekrar sınıf buluşmasındaki Grace Slick gibi parlayarak yerine gitmişti. Onlar klasik bir çiftti. Taş modernliği.

Yalnızca polis olduğun için bu günlerde bu, onsuz olamayacağın anlamına gelmez. Ve bu konferans gerçekten bazı tavuskuşlarını etkilemişti. Ama benim kendi 40 Dolar'lık FBI ayakkabılarım ve Pat Boone marka pamuklu kumaştan spor bir ceketten oluşan kostümüm sürekli medya önünde olan birisi için doğru bir tercihti; şehirde göz önünde olan her bir kişiye karşılık Missisipi eyaletinde futbol koçu gibi görünen bakımsız yirmi çiftçi vardır. Bu insanlar, benim avukatımı kızdıranlardı. Bir çok Kaliforniyalı gibi, kırsaldan gelen bu insanları burada görmek canını sıkıyordu. Burası Orta Ame-

rika'dan ayrılan farklı bir dünya gibiydi. Tanırım! Domuz gibi görünüyor ve onlar gibi konuşuyorlardı. Onu rahatlatmaya çalışarak 'Aslında tanıyınca iyi insanlardır,' dedim. Güldü. 'Tanımak mı? Şaka mı yapıyorsun? Hey bu heriflerin ciğerini bilirim,' dedi. 'Bu kelimeyi burada söyleme,' dedim. 'Onları sinirlendirirsin.' Beni onayladı. 'Haklısın. Bu piçleri Easy Rider'da görmüştüm ama gerçek olduklarına inanmamıştım. Ne bu adamın ne de bunun gibi yüzlercesinin.'

Avukatım, mavi ince çizgili bir kruvaze takım giyiyordu. Benimkinden çok daha moda uyuydu... Ama bu onu çok sinirli biri yapmıştı. Çünkü böyle bir kalabalıkta, böyle tarz bir kıyafet giymek belki de senin de bir gizli polis olduğun anlamına geliyordu. Ve avukatım bu konuda çok hassas olan insanlarla iş yapıyordu. 'Bu boktan bir kabus,' diye söylenmeye devam etti. 'Ben bu boktan domuz konferansın içine sızıyorum ama elbette bu şehirde beni burada tanıyabilecek bazı uyuşturucu işi yapanlar var ve onlar benim burada bin kadar aynasızla parti yaptığımıza dair dedikodu çıkarabilirler.'

Hepimiz, adlarımızın yazılı olduğu kartlardan takmıştık. 100 j'lık bir 'kayıt' parasıyla geldiler ama onlara Los Angeles'tan geleceğini 'özel araştırmacı' olduğumu söyledim. Bir anlamda doğruydu ve avukatımın ismi kartı da onu 'Kriminal Uyuşturucu Analiz' uzmanı olarak tanımlıyordu ki bu da bir anlamda doğruydu.

Ama hiç kimse, kimin ne olduğuna veya niye olduğuna alırmıyordu. Böyle bir paranoya için güvenlik çok gevşekti. Ama biz de aynı zamanda biraz gergindik; çünkü bize kayıt paramızı ödemek için verdikleri kötü bir çekti. Çek, avukatımın yer altı dünyasından bir pezevenk uyuşturucu satıcısı müşterisinin verdiği bir çekti ve uzun bir tecrübeden sonra anladık ki tamamen değersizdi.

7. **BİLMİYORSAN, GEL ÖĞREN... BİLİYORSAN, GEL ÖĞRET**

*Vegas'taki Ulusal Bölge Savcılar Toplantısı'na
davetiyeler için rumuz.
25-29 Nisan 1971*

İlk bölüm açılışı, hemen hemen bütün öğleden sonrayı kapladı. Biz, ilk iki saat boyunca sabırlı bir şekilde oturduk. Oysa daha başından belliydi ki, buradan hiçbir şey öğrenmeyecektik ve aynı şekilde açıktı ki, her hangi bir şey öğretmek için de çılgın olmalıydık. Orada meskalin dolu bir kâfayla oturup saatler boyu süren saçmalığı dinlemek çok daha kolaydı... Kesinlikle hiç risk yoktu. Bu zavallı piçler meskalinin makarnadan ayırt edemiyorlardı.

Her şeyi asit yüzünden yapabilecek olmamızdan kuşkulanıyordum... İnsanların bazıları hariç; bu grubun içinde kesinlikle asitsiz tahammül edilemeyecek bazı yüzler ve vücutlar vardı. Waco, Texas'tan gelen 170 kiloluk polis şefi, ensesi açık bir şekilde 145 kiloluk karısıyla (veya yanındaki ne çeşit bir kadınsa) görünüyordu. Işıklar, yalnızca meskalinle tolere edilebilecek bir Uyuşturucu Filmi için söndürüldüğünde ki, bu temel olarak onu değiştirmek yerine gerçeği abartan yüzeysel bir şeydi. Ama asit dolu bir kafayla, iki tane olağanüstü obez insanın görüntüsü çoktan gitmişti ve 'Marihuana'nın tehlikeleri'ni izleyen bin kadar polisin olduğu bir ortam, duygusal olarak kabul edilemezdi. Beyin bunu reddedecekti. Omurilik, kendini, gelen işaretlerden kapatmaya teşebbüs ediyordu ve bu da ön lob'lardan geliyordu... Arada orta beyin, onu tekrar omu-

rilige gönderip fiziksel bir aksiyon riskinden önce manzaraya umutsuzca farklı bir yorum getirmeye çalışıyordu.

Asit etkilerine göre epey kompleks bir uyuşturucudur, ama meskalin oldukça basit ve düzdür. Ama bunun gibi bir manzarada fark, akademikti. Bu konferansta hiçbir basit çağırma yoktu ama yalnızca kentlilerin yoğun tüketimi vardı: Kırmızılar, ot ve içki. Çünkü bütün program 1964'ten beri sersemlik içinde olan insanlar tarafından hazırlanmıştı.

Burada birbirine 'uyuşturucu kültürüyle baş etmek zorundayız,' diyen ama nereden başlayacağını bilemeyen binden fazla üst düzey aynasız vardı. Onlar, bu boktan şeyi bulamazlardı bile. Bunun arkasında mafyanın olduğu söylentileri bile vardı. Veya belki de Beatles. Seyircilerden biri kalkıp doktora Margeret Mead'in 'tuhaf davranışlarının' marihuana bağımlılığından kaynaklanıp kaynaklanmadığını sordu. 'Gerçekten bilmiyorum,' diye yanıtladı. 'Ama o yaşta Margret Mead hala ot içiyorsa gerçekten sıkı bir yolculuğa çıkıyor demektir.' Kalabalık bu lafa kahkahalarla güldü.

Avukatım ayrılacağını söylemek için öne doğru eğildi. 'Aşagıda kumarhanede olacağım,' dedi. 'Zamanımı boşa harcamak için bu boktan şeyi dinlemektense bildiğim çok daha iyi şeyler var.' Ayağa kalktı, sandalyesinin yanındaki kül tablasını bıraktı ve kapıya doğru gitmek için koridora çıktı.

Koltuklar gelişi güzel bir harekete göre düzenlenmemişlerdi. İnsanlar ona yer açmaya çalıştılar ama kıpırdayacak bir yer yoktu. 'Dikkat et,' dedi biri, onlara doğru sendelerken. 'Siktir' diye söylendi. Bu sırada neredeyse kapıdaydı. 'Buradan gitmek zorundayım,' diye bağırdı. 'Buraya ait değilim!' 'İsabet oldu' dedi bir ses. Biraz durdu, etrafına bakındı ve sonra bu konuyu daha iyi düşünüp tekrar hareket etti. O çıkışa vardığında kenarda oturan herkes gürültü içindeydi. Sahnede, en önde duran Bloomquist bile uzaktaki soru-

nun farkında gözüküyordu. Konuşmasını kesti ve sinirli bir şekilde gürültünün olduğu yöne doğru baktı. Belki de bir kavga çıktığını düşündü, belki de yardım edilemeyen, bir çeşit ırksal bir sorun olabilirdi.

Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Sıvışmak için çok iyi bir zaman gibi görünüyordu. Adımımı attığım ilk bacağa, 'Af edersiniz, kendimi hasta hissediyorum,' dedim. Geriye kaydı ve bir daha söyledim: 'Üzgünüm, hasta olmak üzereyim... Üzgünüm... Hastayım... Afedersiniz...'

Bu kez patika yol çok güzel açılmıştı. Karşı çıkan hiçbir söz yoktu. Hatta elleriyle bana yardım ediyorlardı. Sanırım kusmamdan korkuyorlardı ve bunu kimse istemiyordu - en azından üzerlerine. Kapıya 45 saniyede ulaşmıştım.

Avukatım alt kattaki barda, spor giyimli bir polis gibi görünen biriyle konuşuyordu ve adamın yaka kartında Georgia'da bir yerlerde bölge savcısı olduğu yazıyordu. 'Ben bir whisky adamıyım,' diyordu. 'Benim geldiğim yerde uyuşturucuyla ilgili çok fazla sorumuz yok.' 'Olacak' dedi avukatım. 'Bu gecelerden birinde uyacaksınız ve yatak odanı parçalayan bir serseri bulacaksınız.' 'Hayır' dedi Georgialı adam. 'Benim bölümümde olmaz.' Onlara katıldım ve uzun bir bardak buzlu rom ısmarladım. 'Sen de şu Kaliforniya çocuklarından birisin,' dedi. 'Arkadaşın bana burada uyuşturucu hakkında bir şeyler anlatıyordu.' 'Onlar her yerde!' dedim. 'Hiç kimse güvende değil. Sadece güneyde yok diye düşünme. Onlar sıcak havayı da seviyorlar.' 'Onlar ikiye gruplar halinde çalışıyorlar,' dedi avukatım. Bazen gangesterler gibidirler. Senin yatak odana tırmanır ve kocaman Bowie bıçaklarla göğsüne oturur.' Üzgünce onayladı. 'karının göğsüne de oturabilirler ve bıçağı onun boğazına dayar.' 'Tanrım yardım et,' dedi Güneyli. 'Bu ülkede neler oluyor böyle?' 'Buna asla inanamazsın,' dedi avukatım. 'Los Angeles'ta iş kontrol-

den çıktı. Önce uyuşturucu sorundu ve şimdi de büyücülük.' 'Büyücülük mü? Bok. Bunu kastetmiş olamazsın.' 'Gazeteleri oku,' dedim. 'Adamım bu müptelaların insan kurban etmek için çıldırdıklarını belayla yüz yüze gelinceye kadar anlayamazsın!' 'Hayır!' dedi. 'Bu bilim kurgu saçmalığı!' 'Bizim olduğumuz yerde değil,' dedi avukatım. 'Sadece Malibu'da bu boktan satanistler her gün altı veya sekiz kişiyi öldürüyorlar.' içkisini yudumlamak için durdu. 'Ve istedikleri tek şey, kan,' dedi. 'Eğer mecbur kalırlarsa insanları sokaktan alırlar.' Adam onayladı. 'Ya evet. Daha bir önceki gün McDonalds'ın hamburger standından çıkarıp aldıkları bir kızı inceledik. O bir garsondu. 16 yaşlarında... Bir sürü insan da izliyordu!'" 'Ne oldu?' dedi arkadaşımız. 'Ona ne yaptılar?' Duyduklarından çok rahatsız olmuştu. 'Yapmak mı?' dedi avukatım. 'Tanrım, onun bok kafasını park yerinde sıyrıp kesip attılar. Ve sonra ona her türlü deliği açıp kanını emdiler!' 'Yüce Tanrım!' diye bağırdı Georgialı adam... 'Kimse bir şey yapmadı mı?'

'Ne yapabilirlerdi ki?' dedim. 'Kafasını tutan adam 200 veya 300 kiloydu. Diğerlerinin de elinde bir M-16s vardı. Hepsi eski askerdiler...' 'Baştaki adam Deniz Kuvvetleri'nde yöneticiymiş' dedi avukatım. 'Onun nerde yaşadığını biliyoruz ama eve yaklaşamıyoruz.' 'Hayır!' diye bağırdı arkadaşımız. 'Bir yönetici olamaz.' 'Kozalak istiyordu,' dedim. 'Bu yüzden o kadar şişmandı. Deniz Kuvvetlerini terk ettiğinde O, küçücük bir adamdı.' 'Aman Tanrım!' dedi arkadaşımız. 'Bu korkunç!' 'Bu her gün oluyor,' dedi avukatım. 'Genellikle aileler. Geceleyin. Bir çoğu kafalarının gidiyor olduğunu hissedene kadar uyanmıyor bile. Ve sonra... Tabi ki çok geç.' Barman dinlemeyi kesti. Ben onu izliyordum. Görünüşü sakın değildi.

'Üç rom daha,' dedim. 'Bol buzlu ve bir avuç dolusu ekşi limon.' Onayladı ama kafasının; içinde olmadığı belliydi. Bizim yaka kartlarımızı inceliyordu. Ve en sonunda, 'Siz şu yukarıdaki polis

toplantısından mısınız?’ dedi. ‘Elbette öyleyiz, arkadaşım,’ dedi Georgialı adam büyük bir gülümsemeyle. Barmen başını üzgün bir şekilde iki yana salladı. ‘Ben de öyle düşünmüştüm zaten,’ dedi. ‘Bu barda daha önce hiç sizinki gibi bir muhabbet duymamıştım. Tanrım! Siz böyle bir işe nasıl dayanıyorsunuz?’ Avukatım ona gülümsedi. ‘Biz seviyoruz. Fevkalade,’ dedi. Barmen geriye doğru gitti. Yüzü kötüydü. Senin neyin var?’ dedim. ‘Birinin bu işi yapması lazım.’ Bana bir süre baktı ve sonra arkasını döndü. ‘Haydi, içkileri çabuk getir,’ dedi avukatım. ‘Susadık!’ Barmen ona bakarken avukatım güldü ve gözlerini oynattı. ‘Yalnızca iki rom,’ dedi. ‘Benimkini Bloody Mary yap.’ Barmen sertleşmiş görünüyordu ama Georgialı arkadaşımız bunu fark etmedi. Aklı başka bir yerdeydi. ‘Kahretsin. Bunu duymaktan gerçekten nefret ediyorum,’ dedi sessizce. ‘Çünkü Kaliforniya’da olan her şey eninde sonunda bizim yolumuza çıkıyor gibi. En çok Atlanta, ama boktan piçlerin barışçı olması lazım. Eskiden yaptığımız tek şey bunları denetim altında tutmaktı ve etrafta pek dolaşmazlardı...’ Omuzlarını silkti. ‘Ama şimdi, Tanrım, kimse güvende değil. Her yerde olabilirler.’ ‘Haklısın’ dedi avukatım. ‘Biz bunu Kaliforniya’da öğrendik. Manson’ın ortaya çıkışını hatırlıyorsun, değil mi? Ölüm Vadisi’nin tam ortasında. Ordudan bir sürü seks arkadaşı vardı. Ancak çok az bir kısmını yakalayabildik. Mürettebatın büyük bir çoğunluğu gitti. Kocaman kertenkeleler gibi kum tepeliklerinde kayboldular... Silahların dışında her biri çınlıçplaktı.’ ‘Çok yakında tekrar ortaya çıkarlar,’ dedim. ‘Ve umarım onlara karşı hazır oluruz.’ Georgialı adam yumruğunu bara vurdu. ‘Ama kendimizi eve kilitleyip mahkum gibi yaşayamayız!’ diye vurguladı. ‘Bu insanların kim olduklarını bile bilmiyoruz! Onları nasıl tanıyacaksınız?’ ‘Tanıyamazsın’ dedi avukatım. ‘Bunu yapmanın tek yolu boğayı boynuzlarından tutmaktır.’ ‘Ne demek istiyorsun?’ diye sordu. ‘Ne demek istediğimi biliyorsun,’ dedi avukatım. ‘Onu daha ön-

ce bir kez yapmıştık ve bir kez daha yapabiliriz.' 'Hepsinin kafasını uçurun!' dedim. 'Her birinin. Biz Kaliforniya'da öyle yapıyoruz.' 'Ne?' 'Elbette' dedi avukatım. 'Tanrım! Her şeyin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum,' dedi arkadaşımız. 'Biz sessiz kalıyoruz,' dedim. 'Mesela bu üst katta konuşulacak bir şey değil. Basın etraftayken, asla.' Adamımız aynı fikirdeydi. 'Elbette hayır!' dedi. 'Bu boktan şeyin sonunu asla duyamayacağız.' Dobermanlar konuşmaz,' dedim. 'Ne?' 'Bazen arkadan vurmak daha iyidir,' dedi avukatım. 'Eğer köpekler olmadan kellelerini uçurmaya kalkarsanız, deli gibi savaşırlar.' 'Tanrı korusun!' Onu barda bıraktık. İçkisini karıştırıyordu, ama gülümsemiyordu. Karısına bunu söyleyip söylememekte kararsızdı. 'Asla anlamayacaktır,' diye homurdandı. 'Kadınların nasıl olduğunu bilirsiniz.' Onayladım. Avukatım çoktan gitmişti. Arkadaşımıza hoşçakal dedim ve ona anlattıklarımızı hiç kimseye söylememesini tembihledim.

B. ARKA KAPI GÜZELİ... VE YOLDA CİDDİ BİR YARIŞ

Gece yarısı bir ara avukatım kahve istedi. Biz, yolda ilerlerken, o sürekli kusuyordu. Ve Balina'nın sağ yanı kötü bir şekilde çizilmişti. Biz boş boş gezinirken ışıklara geldiğimizde Oklahoma plakalı, gümüş renkli bir Slipper ve yanında mavi Ford vardı... Arabada iki çift vardı. Belki Muskogee'den Uyuşturucu Konferansı'na katılan aynasızlar karlarına Vegas'ı gezdiriyorlardı. Onlar sanki 33 Dolar'a Sezar'ın Sarayını yeni kazanmış gibi görünüyorlardı ve bunu haykırmak için Circus-Circus'a doğru yol alıyorlardı... Ama aniden kendilerine kusmuğa bulanmış beyaz bir üstü açık Cadillac ve onlara seslenen 150 kiloluk sarı balıkçı tişört giymiş bir Samoalı onlara taşıyordu.

'Merhaba! Hey siz, eroin almak ister misiniz?' Cevap yoktu. Tanıdık hiçbir işaret yoktu. Böyle bir durum için, 'Hemen yok et, kurtul!' diye uyarılmışlardı. 'Lanet Beyazlar!' diye bağırdı avukatım. 'Ben ciddiylim. Size saf mal satmak istiyorum!' diyerek arabadan sarkıyordu. Onlara çok yakındı ama hala hiç kimse cevap vermiyordu. O tarafa dikkatlice baktım ve dört tane orta düzey Amerikalı'nın suratları şoktan donmuş bir şekilde dümdüz karşıya bakıyor olduklarını gördüm. Biz orta şeritteydik. Buradan hızlı bir sola dönüş yasal değildi. Işık değişene kadar düz gitmeliydik ve sonra da bir sonraki köşeden kaçmalıydık. Ayağım frende sinirli bir şekilde bekliyordum... Avukatım kontrolünü iyice kaybetmişti. 'Ucuz eroin!' diye

bağırıyordu. 'Bu gerçek mal. Kazıklanmazsınız. Kahretsin! Burada nasıl bir malım olduğunu biliyorum!' Onlar'ın dikkatini çekebilmek için arabadan dışarıya sarkıyordu. Ama Onlar bizi istemiyorlardı. 'Sizler daha önce hiçbir veterinerle konuştunuz mu?' dedi avukatım. 'Vietnam'dan yeni geldim. Bu eroin baylar, saf eroin!

Aniden ışık değişti ve Ford bir roket gibi fırladı. Avukatım, hala onlara bağırırken ben, onların 200 adım kadar sağındaydım ve aynadan aynasızları izliyordum. 'Ateş! Siktir! Mal! Kan! Eroin! Teca-vüz! Ucuz! Komünist! Bunları o boktan gözbebeklerine sürebilirsin!' Circus-Circus' a çok hızlı bir şekilde giderken ve Oklahoma plakalı araba sola gidip dönüş çizgisine gelmeye çalışıyordu. Ben Balınayı uygun vitese getirdim ve bir süre tampon tampona gittik... Bana çarpmıyordu ama gözlerinde korku vardı. Siyah koltuktaki adam kontrolünü iyice kaybetmişti. Karısının üzerinden abandı ve vahşi-ce bağırды: 'Sizi piçler! Defolun yoksa sizi öldüreceğim! Tanrı'nın belaları! Sizi piçler.' Arabanın camından fırlayıp bizim arabaya atlama-ya hazır görünüyordu, çılgın bir şekilde. Şans eseri Ford iki kapılıydı. Adam dışarıya çıkamadı.

Bir sonraki ışıklara geliyorduk ama Ford hala sola dönme-ye çalışıyordu. Her ikimiz de sıkılmış bir şekilde gidiyorduk. Om-zumdan dönüp baktım trafikteki diğer araçları çok geride bırakmış-tık. Sağa doğru büyük bir açılım vardı. Bu yüzden frene bastım, avu-katımı çamurluğa doğru savurarak, Ford'un kuyruğunu kestim ve cadde kenarına geçtim. Üç şeritli yola çıkan keskin bir sağa dönüş-tü. Ama işe yaradı. Kesişme noktasının ortasında Ford'u terk ettik. Korkunç bir sola dönüşün ortasında kala kaldı. Küçük bir şansla dikkatsiz sürüşten tutuklanacaktı.

Avukatım düşük viteste giderken gülüyordu. Işıklarımız kapalı Desert Inn'in arka sokaklarında arapsaçı gibi olmuştuk. 'Aman Tanrım' dedi avukatım. 'Şu manyaklar çok heyecanlandılar.

Arka koltukta oturan adam beni ısırarak istiyordu! Bok herifin ağzı köpürüyordu.' Onayladı. 'O piçe sprey sıkmalıydım... Suçlu bir hasta, tam bozulma... Ne zaman patlayacaklarını asla bilemezsin.' Balina'yı bir dönüŖe doğru sürdüm ve burası sanki bir labirente çıkıyor gibiydi. Ama kaymak yerine araba yuvarlanıyordu. 'Bok!' diye bağırdı avukatım. 'Ŗu boktan ışıklardan dön!' Ön cama sıkıca tutunuyordu. Ve tekrar Büyük Tükürüşü'nü yapıyordu, dışarıya doğru.

Bizi kimsenin izlemediğinden emin olana dek yavaşlamayı reddettim -özellikle de Ŗu Oklahoma Ford'un- o insanlar kesinlikle çok tehlikeliydi, en azından sakinleşene kadar. Acaba bu hızlı olayı polise anlatırlar mıydı? Muhtemelen hayır. Her Ŗey çok hızlı oldu ve hiç tanık yoktu ve oldukça iyiydiler, o kadar ki onlara kimse inanmazdı. İki tane eroin satıcısının beyaz üstü açık bir Cadillac'la caddede bir aşağıya bir yukarıya dolaşırken ışıklarda yabancıları rahatsız ettikleri fikri ilk bakışta oldukça tuhaf bir durumdu. Sonny Liston bile hiç bu kadar kontrolünü kaybatmemişti.

Başka bir dönüŖ yaptık ama neredeyse yine savruluyorduk. Coupe de Ville yerleşim bölgelerinde yüksek hızda köşeleri dönmek için iyi bir makine değildir. Vitesi Kırmızı Köpekbalığı'nın aksine çok zayıftı... O böyle dört tekerleğe ihtiyaç duyulan durumlara çok iyi cevap veriyordu. Ama Balina, kritik bir anda hızlanmak yerine gömülmeye 'İşte gidiyoruz!' dememeye meyilliydi.

Önce bunun; lastiklerin inik olmasından kaynaklandığını düşündüm ve onu Flamingo'nun yanındaki Texaco istasyonuna götürdüm her birini şişirttim. O kadar ki lastikler alarm verince bunların; 'deneysel' lastikler olduğunu söylemek zorunda kaldım.

Ama bu şişkinlik, hızlı köşe dönüşlerinde işe yaramadı ve birkaç saat sonra tekrar oraya dönüp daha yüksek denemek istedim. Adam kafasını sinirlice salladı. 'Ben yapmam,' dedi hava pompasını bana uzatırken. 'İşte al. Onlar senin lastiklerin. Sen yap.' 'Sorun ne?'

diye sordum. 'Onların bu kadar yüksek havayı kaldıracığını düşünmüyor musun?' Ben sol ön lastiğe başladığımda o kafasını sallayarak uzaklaştı. 'Çok haklısın,' dedi. 'Bu lastikler senin şişirdiğin oranın yarısını kaldırır. İlk yaptığın yanlıştı ama bu çılgınlık.... Patlayacaklar.' Başımı salladım ve sağ önü doldurmaya devam ettim. 'Sana söyledim,' dedim. 'Sandoz laboratuvarları bu lastikleri yeni dizayn etti. Bunlar özel. Onları daha da fazla doldurabilirim. 'Aman Tanrım! Bunu burada yapma.' 'Bugün yapmayacağım,' diye cevap verdim. 'Onların bu şekilde köşeleri nasıl döndüğünü görmek istiyorum.' Şaşırdı. 'Köşeye gelemeyeceksin bile bayım.' 'Göreceğiz' dedim. Ve elimde hava pompasıyla arabanın arkasına geçtim. Aslında sinirliydim. Öndeki iki tane gergin davullardan daha şişkindi. Ama ya patlarlarsa? diye düşündüm. Bir adamın merkezi deneyler yapması için, bakire bir Cadillac'ı ve dört yeni 80 Dolar'lık lastiği kullanma şansına sahip olması çok alışılacalmış bir şey değildi. Bildiğim tek şey, bu alet bir Lotus Elan gibi köşeleri dönebilmeliydi. Eğer dönmezse VIP acentesini arayıp başka bir tane ısmarlayacaktım. Belki de onları dava etmekle tehdit edecektim eğer yoğun trafikte dört lastik de ben de patlarsa. Bir daha ki sefere dört tane Michelin X alacağım.

Hepsi dolduktan sonra Balina, değiştirilen lastik havası nedeniyle çok iyi hareket ediyordu. Sürüş oldukça sıkıydı. Sanki çakıl taşı ocağında patenle kayıyor gibi otobandaki her bir çakıl taşını hissedebiliyordum. Ama bu şey çok kendine has bir tarzda köşeleri dönmeye başlamıştı sanki yoğun yağmur altında son sürat motor kullanmak gibiydi. Bir kayış ve sonra BAM Yüksek bir yerde, kafan ellerinde manzaraya doğru sürmek gibi...

O adamlarla birlikte yarım saat geçirdikten sonra biz Tonopah otobanında, Kuzey Las Vegas diye adlandırılan yerde bir gettonun eteklerinde bulunan ve gece boyunca açık olan bir restorana gittik. Burası Las Vegas şehir sınırlarının oldukça dışındaydı. Kuzey

Vegas, caddede başın belaya girmişse gideceğin bir yerdi. Veya Kumarhane Merkezi'ndeki yerlerden birinde hoş karşılanmıyorsan...

Bu Nevada'nın, Doğu St. Louis'e bir cevabıydı. Bir teneke mahalle ve bir mezarlık Ely veya Winnemucca'dan önceki son sūrgūn yerleriydi. Kuzey Vegas, 40 yaşını devirmiş bir kadın avcısı için, eğer artık işini yapamıyorsa, iyi bir yerdi. Veya sahilde kredisi dolan bir pezevenk için. Veya Vegas'ta dedikleri gibi, 'Boş Kafalar' için. Bu kelime; alkolikten uyuşturucu bağımlısına kadar hepsini kapsıyordu. Ama iş dünyasında bu, tüm doğru yerlerde işin bitmiş demektir.

Büyük oteller ve kumarhaneler, yüksek gelirli insanların istenmeyen şeylerle bir dakika bile rahatsız edilmelerini engellemek için çok çabalıyorlardı. Sezar'ın Sarayı gibi bir yerde güvenlik çok yüksek ve sıkıydı. Kattaki insanların üçte biri herhangi bir saatte gözcü köpeklerle korunuyorlardı. İçkiler ve kumar oyunları sürekli denetleniyordu. Gizli Servis de o şekilde dış masrafının ne kadar tutacağı ve iki tane kırık kolla hayatını sürdürmek üzerine dersler veriyorlardı.

Belki de Vegas'ın yüksek kesimi, Sicilya'nın batısına en çok benzeyen yerdi. Ve günlük yaşam tarzı için bulunduğu yerin hiç önemi yoktu. İster Man at the Top'da ol, istersen Lucky Luciano'da veya Howard Hughes'te. Tom Jones'in Sezar'ın Sarayı'nda bir gecede iki gösteriyle haftada 75.000 Dolar kazandığı bir yerde saray muhafızı vazgeçilmezdir ve çekleri kimin imzaladığının onlar için bir önemi yoktur. Vegas gibi bir altın madeni diğerleri gibi kendi ordusunu yaratır. Ve Vegas'daki büyük para, onu korumak için gerekli olan güçle eş anlamlıdır. Bu yüzden bir kere kara listeye alındın mı, sebebi ne olursa olsun, ya şehirden gitmek zorundasın ya da emekli olup Kuzey Vegas'ta ucuz adı bir pislik kuyusuna gideceksin. Orada silah satıcıları, uyuşturucu kullananlar ve diğer kaybetmiş bütün insanlarla aynı yere... Kuzey Vegas, hiçbir referansa gerek duyma-

dan gece yarısından önce skor yapmak istiyorsan, gideceğin yerdir.

Ama kokain arıyorsan ve bazı faturalar ödemeye hazırsan, işlek caddede kalıp ve iyi bağlantıları olan bir avcıya yaklaşırsın ki onun yeni başlayanlar için mutlaka en az bir faturası vardır. Ve bu çok fazladır. Biz bu kalıba uyamadık. Vegas'ta kendini uyuşturucu dolu beyaz bir Cadillac'la karıştıracak hiçbir şey bulamamanın bir formülü yoktu. 'Daha fazla yüklen' stili burada sökmüyordu. Sinatra ve Dean Martin Vegas'ta hala pek kalender olarak dikkate alınır. Buradaki 'yer altı gazetesi; 'Las Vegas Özgür Basını" The People's World veya National Guardian'ın dikkatli bir ekosu olabilirdi.

Vegas'ta bir hafta sürtmek 50'li yılların sonlarından pişmanlık duymak gibiydi. Buraya Denver ve Dallas'tan gelen zenginleri gördüğün zaman bu tamamen anlaşılabilir bir durumdur. Ulusal Geyikler Grup toplantıları (Zenciler giremez.) ve tüm Batı Gönüllü Çobanları Rallisi. Bu insanlar, eski bir avcının onun böreklerine doğru aşağıya yukarıya koşu yolunda hareketler yapmasından ve sıçramalarından ve 50 yaşındaki bir düzine uyuşturucu bağımlısının; 'Eylül Şarkısı'nı söylemesinden çılgına dönen insanlardı.

Kuzey Vegas'taki lokantanın park yerine geldiğimizde saat neredeyse gecenin 3'üydü. Dış dünyadaki haberleri alabilmek için Los Angeles Times'ın bir kopyasını arıyordum. Ama gazete başlıklarına bir göz atmak bu nosyonda kötü bir şaka yaptı. Kuzey Vegas'ta onların Times Gazetesi'ne ihtiyaçları yoktu. Hiç olmayan haber en iyi haberd.

'Gazeteleri siktir et,' dedi avukatım. 'Burada ihtiyacımız olan şey, kahve.' Aynı fikirdeydim ama yine de Vegas Sun gazetesini çaldım. Dünün gazetesiydi ama umursamadım. Bir kahve dükkanına elimde bir gazete olmadan girme fikri beni sinirlendirmişti. Her zaman Spor Sayfası vardır; beyzbol skorları ve futbol. 'Bart Starr Chicago Tavern'da Thugs'a yenildi. Packers Trade'i arıyor...' Na-

math Quits Jets Alabama'nın valisi oluyor...' sayfa 46'da spekülatif bölüm vardı, Harrison Fire diye kilo veremeyen biri 172 kilo ve hala kilo almaya devam ediyor. 'Bu Fire denilen şahıs söz verdi' diyor koçu. 'Dün pratik yapmadan önce sadece elleriyle Greyhound otobüsünü yok etti ve dün gece önce de bir alt yolu çökertti. O renkli TV için çok doğal biri. Ben favoriye oynayacak biri değilim, ama öyle görünüyor ki ona bir oda yapmak zorunda kalacağız.' Gerçekten 9. kattaki insanlar için daima televizyonda bir oda vardır... Ama bunların bir çoğu yoktu, bu gece, North Star Kafesi'nde hayır. Yeri kendi kendimize bulduk -şans eseri- çünkü yolda iki parça daha meskalin almıştık ve etkileri ortaya çıkmaya başlamıştı.

Avukatım artık kusmuyordu veya kendini hasta hissetmiyordu. Kahveyi, çabuk servis isteyen bir adam edasıyla ısmarladı. Bayan garson hayattaki yerini yeni bulmuş eski bir avcı görünüşüne sahipti. Burada kesinlikle YETKİLİ, oydu. Taburelerimize otururken, bizi beğenmeyen bir şekilde baktı.

Çok dikkat etmiyordum. North Star Kafesi, fırtınalarımızdan kaçıp sığınmak için güzel bir yerdir. Bazen içine girersiniz -işin bu bölümünde -bileceğiniz şey çok ağır gelecektir. Detaylar önemli değil. Emin olman gereken tek şey, beyniniz, ön kapıya yaklaştığınızda hayvanca titreşimlerle vızıldamaya başlar. Vahşi ve şeytani şeyler olmak üzere; ve bu seni sarar. North Star'da beni savunmaya geçirecek hiçbir şey yoktu. Garson pasif bir şekilde düşmancaydı ama ben buna alışmıştım. O büyük bir kadındı. Şişman değil ama her tarafa doğru gelişmiş. Uzun adaleli kollar ve kavgacı çenesi vardı. Jane Russell'ın yanmış bir karikatürü gibiydi: koyu renk saçlı büyük bir kafa, rastgele sürülmüş bir ruj, ve 48 duble E göğüs. Sanırım bu 20 yıl öncesine aitti ve o; Berdoo bölümünde Cehennem Melekleri'nin Annesi olmuş olmalıydı. Ama şimdi terli beyaz suni ipek üniformasını dev bir pembe elastik sutyen baskılıyordu.

Muhtemelen biriyle evliydi ama bunu sorgulamak istemiyordum. Bu gece ondan istediğim tek şey, bir fincan siyah kahve ve 29 Sent'lik turşulu ve soğanlı bir hamburgerdi. Rahatsızlık yok, konuşma yok yalnızca dinlenip tekrar gruplaşmak için bir yer... Aç bile değildim. Avukatımın dikkatini toplamak için ne gazetesi ne de başka bir şeyi vardı. Bu yüzden sıkılmasının dışında O bütün dikkatini, garsona vermişti. Bizim siparişlerimizi bir robot gibi alıyordu. Avukatım onun bu sertliğini; 'iki buzlu su-buzla birlikte' diye sert bir ifadeyle kırdı. 'Boşver, siktir et' diye düşündüm. Mizah dergileri okuyordum. 10 dakika kadar sonra kız hamburgerlerimizi getirdiğinde, avukatımın ona, üzerinde bir şeyler yazılı olan bir peçete verdiğini gördüm. Bu, onu çok sıradan yapmıştı ve yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ama titreşimlerden huzurumuzun bozulmak üzere olduğunu biliyordum! 'O neydi?' diye sordum. Bizden 10 fit kadar ileride tezgahın yanında duran ve bize sırtı dönük şekilde peçeteyi okuyan kıza vahşice bakarak omuzlarını silktilti. Sonunda garson bize dönüp dik dik bakmaya başladı... Sonra öne doğru adım atarak peçeteyi avukatıma fırlattı. 'Bu nedir?' dedi kız. 'Bir peçete,' dedi avukatım. Kötü bir sessizlik vardı ve sonra kız birden bağırmaya başladı. 'Bana maval okuma! Ne olduğunu biliyorum, pezevenk herif!' Avukatım mendili aldı ve ne yazdığına baktı. Sonra da onu tezgaha bıraktı. 'Bir zamanlar sahip olduğum atımın adıydı...' dedi sakince. 'Senin derdin ne?' 'Orospu çocuğu!' diye bağırıyordu kadın. 'Burada pek çok pis şeye katlanabilirim ama emin ol bir pezevenge asla katlanamam!' Tanrım, diye düşündüm. Neler oluyor? Kadının ellerine baktım. Elinde keskin veya ağır bir şey olmamasını umarak peçeteyi aldım ve piç dostumun, kırmızı, okunaklı harflerle ne yazdığını okudum. 'Arka kapı bebek?' Soru işareti vurgulanmıştı. Kadın hala bağırıyordu. 'Hesabınızı ödeyin ve buradan defolup gidin! Yoksa polis çağırmamı mı istiyorsunuz?' Cüzdanımı çıkardım ama avu-

katım zaten ayaktaydı ve gözlerini ayırmadan kadına bakıyordu. Ve sonra elini gömleğinin altına soktu ama cebine değil ve aniden Gerber Mini Magnumla beraber gümüş bir bıçak çıkardı ve garson kız şimdi her şeyi anlıyor gibiydi. Kız donakaldı, gözleri vahşi bir şekilde bıçağa takıldı. Avukatım ona bakarak, koridorda 6 fit kadar yürüdü ve paralı telefonun ahizesini kaldırdı. Onu doğradı ve ahizeyi tekrar yerine koyup kendi de yerine oturdu. Kadın hiç kıpırdamadı. Ben şokun etkisiyle aptallaşmışım ve koşmalı mı yoksa gülmeye mi başlamalıydım, bilemiyordum. ‘Bu limonlu pasta ne kadar?’ diye sordu. Sesi yalnızca içeriye yeni girmiş ve ne ısmarlayacağı konusunda kararsız olan biri kadar sıradandı. ‘35 Sent’ dedi kadın. Gözleri korkudan şişmişti ama beyni hala çalışıyordu. Avukatım güldü. ‘Bütün pastayı kastettim,’ dedi. Tezgaha faturayı koydu ve, ‘Haydi 5 Dolar diyelim, tamam mı?’ dedi. Kadın hala donmuş bir şekilde durarak başıyla onayladı. Avukatım, tezgahın etrafında dolanıp dolap-tan pastayı alırken onu izliyordu. Bense gitmeye hazırlanıyordum. Garson kesinlikle şoktaydı. Tartışma anındaki sıcak bir bıçak, kötü hatıraları canlandırmıştı. Gözlerindeki ifade, boğazının kesildiğini söylüyordu. Biz giderken o hala, yaşadığı felcin etkisindeydi!

9.

CENNET BULVARI'NDA BOZULMA

EDİTÖRÜN NOTU:

Kronoloji'nin bu bölümünde; Dr.Duke, tamamen bozulmuş görünmektedir. Bu bölümü basmakta bir sakınca görmedik ve Dr. Duke burayı okumayı reddetti. Ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Bu bölüme dek sahip olduğumuz tek şey, onun cep telefonuydu ve 61. otobanda bir yerlerdeydi. Ve bu numaradan ona ulaşmak için gösterdiğimiz tüm çabalar boşa çıktı.

Temiz gazeteciliğin gerekleri nedeniyle önümüzdeki bölümü yalnızca teybe kaydedildiği gibi yayımlıyoruz. Buna göre, bu bölüm Duke, avukatı ve Kuzey Vegas'ta hizmet veren bir gece lokantasındaki bayan garsonu kapsamaktadır. Bu aşağıdaki rasyonel bölüm bir duyguya dayanmaktadır ve bu Duke ile avukatı arasında paylaşılan bir şeydir. Bu Amerikan Rüyası dedikleri şey, Bölge Savcılarının Tehlikeli Uyuşturucular ve Narkotik Konferansı'ndan çok uzak bir yerlerde olmalıydı.

Metin, Las Vegas eteklerinde Kuzeydoğu'da bir yerlerde başlıyor ve Beyaz Balina'yla Cennet Yolu'nu turluyorlar...

Avukat: Boulder Kenti sağ tarafta. Burası bir şehir mi?

Duke: Evet.

Av: Haydi gidelim.

Duke: Tamam. Haydi bir yerlerde kahve içelim.

Av: Hemen şurada sağda. Terry'nin Taco Standı, ABD. Tütün için oraya gitmeliyim. Bir papele 5 tane.

Duke: Berbat. Ben tanesi 50 Sent olan bir yeri tercih ederim.

Av: Hayır... Burasından başka bir yer bulma şansımız olmayabilir.

Duke: Kahveye ihtiyacım var.

Av: Ben tako istiyorum.

Duke: Bir papele 5 tane. Bu bir papele 5 hamburger gibi bir şey...

Av: Hayır... Onu parasından dolayı yargılama.

Duke: Bir karşılaştırma yapabileceğini mi söylüyorsun?

Av: Evet. 29 Sent'e de hamburger var ve takolar da 29 Sent. Burası ucuz bir yer, hepsi bu.

Duke: Git ve onlarla iş yap...

(Burada yalnızca elenmiş bir ses çıkıyor - Editör.)

Av: Merhaba...

Bayan Garson: Yardımcı olabilir miyim?

Av: Evet, Burada tako var mı? Onlar Meksika takosu mu yoksa normal tako mu? Yani onların içinde kırmızı biber ve benzeri şeyler var mı, demek istiyorum.

Byn. Garson: Peynir ve marullu var. Sosumuz da var bilirsiniz, üstüne dökmek için.

Av: Yani onların otantik Meksika takoları olduğunu garanti ediyormusunuz?

Garson: ...Bilmiyorum. Hey Lou, bizim otantik Meksika takolarımız var mı?

Mutfaktan gelen bayan sesi: Ne?

Garson: Otantik Meksika takoları.

Lou: Bizde tako var. Ama ne kadar Meksikalı olduklarını bilmiyorum.

Av: Evet, şey ben yalnızca parasını ödediğim şeyin ne olduğunu bilmek isterim. Çünkü onlar bir Dolar'a 5 tane. Beşini de alacağım.

Duke: Tako burger. Nedir bu?

(Dizel motorlu bir kamyon gibi ses çıkararak - Editör.)

Av: Ortasında tako olan bir hamburger.

Garson: Midye yerine.

Duke: Çörek üstünde tako.

Av: İddiaya girerim ki sizin takolarınız çörek yerine içinde midye olan hamburgerlerdir.

Garson: Bilmiyorum...

Av: Burada çalışmaya yeni mi başladın?

Garson: Bugün.

Av: Bence de. Seni burada daha önce hiç görmemiştim. Buralarda bir okula gidiyor musun?

Garson: Hayır, okula gitmiyorum.

Av: Neden? Hasta mısın yoksa?

Duke: Boşver, aldırma. Biz buraya takolar için geldik. *(Bekleme-Ed.)*

Av: Avukatın olarak sana kırmızı biberli hamburger yemeni öneriyorum. O, içinde kırmızı biber olan bir çeşit hamburger.

Duke: Bu benim için çok ağır.

Av: Öyleyse sana bir tako burger öneriyorum. Bir tane dene.

Duke: ...Takoların içinde et var. Bunu deneyeceğim. Şimdi biraz kahve. Hemen şimdi. Böylece beklerken onu içebilirim.

Garson: Bütün istediğin bu mu? Bir tako burger?

Duke: Şey, önce deneyeceğim. İki tane de yiyebilirim.

Av: Senin gözlerin mavi mi yoksa yeşil mi?

Garson: Pardon?

Av: Mavi mi yeşil mi?

Garson: Değişiyorlar.

Av: Kertenkele gibi mi?

Garson: Kedi gibi.

Av: Hımm, kertenkeleler derilerinin rengini değiştirirler.

Garson: İçecek bir şey ister misiniz?

Av: Bira. Arabada da var. Tonlarca. Arka koltuk tamamen bira dolu.

Duke: Ben Hindistan cevizini bira ve hamburgerle karıştırmayı sevmiyorum.

Av: O piçleri boşver. Tam otobanın ortasındakileri. Boulder Şehri bu yakınlarda bir yerlerde mi?

Garson: Boulder Kenti mi? Şeker istiyor musun?

Duke: Evet.

Av: Biz belki de Boulder Kenti'ndeyizdir değil mi? Veya çok yakınınız?

Duke: Bilmiyorum.

Garson: İşte orada. Tabelada Boulder Kenti yazıyor, tamam mı? Siz Nevada'dan değil misiniz?

Av: Burada daha önce hiç bulunmadık. Yalnızca seyahat ediyoruz.

Garson: Yalnızca bu yoldan dümdüz gidin.

Av: Boulder'da hiç hareket var mı?

Garson: Bana sorma. Ben...

Av: Hiç kumar?

Garson: Bilmiyorum. Orası küçük bir kent.

Duke: Kumarhane nerede?

Garson: Bilmiyorum.

Av: Bir dakika. Sen nerelisin?

Garson: New York.

Av: Buraya bugün mü geldin?

Garson: Hayır, bir süredir buradayım.

Av: Buralarda gezmek için nerelere gidersin? Yüzme vb. şeyler için?

Garson: Arka bahçeme.

Av: Adres ne peki?

Garson: Şey, havuz henüz açılmadı.

Av: Sana açıklamama izin ver. Biz Amerikan Rüyası'nı arıyoruz. Bizze buralarda bir yerde olduğu söylendi. Burada onu arıyoruz; çünkü bizi San Fransisko'dan bu kadar yola onu bulmamız için yolladılar. Bu yüzden bize bu beyaz Cadillac'ı verdiler. Bununla onu yaka-

layabileceğimizi düşündüler.

Garson: Hey Lou, sen Amerikan Rüyası'nın nerede olduğunu biliyor musun?

Av (Duke'e): Aşçıya Amerikan Rüyası'nın nerede olduğunu soruyor.

Garson: Beş tako ve bir tako burger. Sen Amerikan Rüyası'nın nerede olduğunu biliyor musun?

Lou: O da ne?

Av: Şey, bilmiyoruz, buraya San Fransisko'dan bir dergi için Amerikan Rüyası'nı bulmak için gönderildik.

Lou: Haa, bir yeri kastediyorsunuz.

Av: Adı Amerikan Rüyası olan bir yeri.

Lou: Bu acaba eski Psikiyatri Kulübü mü?

Garson: Bence de.

Av: Eski Psikiyatri Kulübü mü?

Lou: Evet orası Cennet üzerinde. Siz baylar gerçekten ciddi misiniz?

Av: Yo hayır. Şu arabaya bir bak. Bu arabaya sahip olacak biri gibi görünüyor muyum?

Lou: Şu eski Psikiyatri Kulübü olabilir mi ki? Orası daha önce bir diskotekti...

Av: Belki de odur.

Garson: Cennet üzerindeydi ve...

Lou: Ross Allen bu eski Psikiyatri Kulübü'nün sahibiydi. Acaba halen öyle midir?

Duke: Bilmem.

Av: Bize söylenen tek şey Amerikan Rüyası'nı bulana kadar gidin. Bu beyaz Cadillac'ı alın ve O'nu bulana kadar gidin. Las Vegas bölgesinde bir yerlerde olmalı.

Lou: Bu eski bir hikaye...

Av: ...Bu çılığın bir hikaye ama bunun için bize para ödediler.

Lou: Onun resimlerini mi çekeceksiniz veya..?

Av: Hayır hayır resim yok.

Lou: ...Yoksa birisi sizi yalnızca kaz yarışına mı yolladı?

Av: Bu az veya çok bir çeşit vahşi bir kaz yarışı. Ama kişisel olarak biz oldukça ciddiyiz.

Lou: Eski Psikiyatri Kulübü olmalı. Ama şu anda orada olanlar esrar satıcıları, işportacılar, üsttekiler, alttakiler yani hepsi.

Av: Belki de orasıdır. Orası yalnızca gece mi açık yoksa tam gün mü?

Lou: ... Ama orası bir kumarhane değil.

Duke: Ne çeşit bir yer peki?

Lou: Cennet... Hah, eski Psikiyatri Kulübü, Cennet'te.

Av: Adı bu mu? Eski Psikiyatri Kulübü mü?

Lou: Hayır. Bu eski adı. Ama birisi onu satın aldı... Ama hiç Amerikan Rüyası diye duymadım. O başka bir şeydi sanki. Sanki akli bir şeylerle bağlantılı. Sanki uyuşturucu kullananlarla...

Av: Akli bir şey mi? Akıl hastanesi gibi mi demek istiyorsun?

Lou: Hayır tatlım, şu bütün esrar satıcıların, serserilerin takıldığı bir yer. Çocukların buraya girince düşürüldüğü bir yer ve daha bir çok kötü şey... Ama adı sizin dediğiniz gibi Amerikan Rüyası değil.

Av: Adının ne olabileceği konusunda hiç fikrin var mı? Veya nereye kurulmuş olduğu hakkında?

Lou: Cennet ve Eastern'ın sağında.

Garson: Ama onlar paralel.

Lou: Evet. Ama biliyorum, ben Eastern'dan gelip Cennet'e gideyim...

Garson: Evet, bunu biliyorum ama bu Flamingo civarındaki Cenneti buraya düz mesafeye getirir. Sanırım biri sana...

Av: Biz Flamingo'da kalıyoruz. Sanırım sizin konuştuğunuz ve tarif ettiğiniz şey bizim aradığımız değil.

Lou: Orası turistik bir merkez değil.

Av: Bu yüzden beni yolladılar. O bir yazar ve ben de korumayım.

Lou: Bu adamlar ahmak... Bu çocuklar ahmak.

Av: Tamam.

Garson: Artık yeni kanunları var.

Duke: Günde 24 saat vahşet mi? Bunu mu söylüyoruz?

Lou: Kesinlikle. İşte Flamingo... Size bunu gösteremem; en iyisi size anlatmamak. Buradan yukarıya doğru sağdaki ilk benzinlik Tropicana. Sağdan gidin.

Av: Sağa doğru Tropicana. Sanki.

Lou: İlk benzinlik Tropicana. Onu sağına al ve devam et... Sağda Tropicana, sağda Cennet, siyah büyük bir bina göreceksin. Simsiyah boyalı ve gerçekten garip görünümlü.

Av: Tropicana ve Cennet'in sağında, siyah bina...

Lou: Ve binanın kenarında bir tabela var. Psikiyatri Kulübü yazıyor. Ama onlar her şeyi yeniden yaratıyorlar.

Av: Tamam, bu yeterince iyi.

Lou: Eğer sizin için yapabileceğim bir şey varsa tatlım. O olup olmadığını bilmiyorum ama o gibi sanki. Sanırım sizler doğru yoldasınız.

Av: Haklısın. Bu iki gündür aldığımız en yararlı bilgi. Etrafımızdaki herkese soruyoruz.

Lou: Ben birkaç yeri arayıp kesin bir bilgi alabilirim.

Av: Gerçekten mi?

Lou: Elbette. Allen'ı arayıp, ona soracağım.

Av: Yaşasın. Bunu yaparsan sana minnettar olacağım.

Garson: Tropicana'ya doğru giderken ilk değil ikinci benzinlik.

Lou: Caddeden aşağıya doğru büyük bir tabela var ve Tropicano Bulvarı yazıyor üzerinde. Sağa dön ve Cennet'e geldiğinde tekrar sağa dön.

Av: Tamam. Cennet'in sağındaki büyük siyah bina: Günde 24 saat vahşet ve uyuşturucu...

Garson: Bak. Burası Tropicana ve bu net bir şekilde akan da Boul-

der Şehir otobanı.

Duke: Öyleyse bu kente epey uzak.

Garson: İşte oralarda bir yerlerde Cennet. Biz de buradayız. Və bak bu da Boulder otobanı... Tropicana.

Lou: Hayır öyle değil. Oradaki barmen de marihuana kafalı...

Av: Evet. Bu bir tarz.

Lou: Burada durduğunuz için sevineceksiniz çocuklar.

Duke: Eğer onu bulursak...

Av: Sadece makalemizi yazabilirsek.

Garson: Niçin içeriye girip oturmuyorsunuz?

Duke: Alabileceğimiz kadar güneş almak istiyoruz.

Av: Onun nerde olduğunu öğrenmek için telefon edecek.

Duke: Tamam. Haydi içeriye gidelim madem.

EDITÖR NOTUNUN DEVAMI:

Teyp kaseti kafalardaki ıslanma sebebiyle tam olarak çözülememiştir. Anladığımız kadarıyla 2 saat kadar sonra Duke ve avukatı 'Eski Psikiyatri Kulübü'nden geriye kalana ulaşmışlardı. Uzun otlarla dolu, çok büyük kavrulmuş yassı bir parça gibiydi. Yolun karşısındaki benzinliğin sahibi, bu mekanın aşağı yukarı 3 yıl önce yandığını söyledi.

10. HAVAALANINDAKİ AĞIR GÖREV... KÖTÜ PERU ANILARI... 'HAYIR! ARTIK ÇOK GEÇ! DENEME!'

Avukatım şafakta ayrıldı. Ben havaalanını bulamadığım için ilk uçuşu neredeyse kaçınyorduk. Otele 30 dakikadan daha az bir süre uzaklıktaydı. Bundan emindim. Bu yüzden Flamingo'yu tam 07.30'da terk ettik ama bir nedenden dolayı Tropicana'nın önündeki stop ışığından dönmeyi başaramadık. Boş yolda dümdüz gitmeye başladık. Bu boş yol, merkez havaalanına giden yere paraleldi. Ama terminalin tam karşısındaydı. Yasal olarak karşıya geçebileceğimiz bir yol da yoktu. 'Kahretsin! Kaybolduk,' diye avukatım bağınyordu. 'Bu Tanrı'nın bile unuttuğu yolda işimiz ne? Havaalanı işte orada, ileride.' Histerik bir şekilde karşıdaki tundrayı işaret ediyordu. 'Üzölme' dedim. 'Ben henüz hiç uçak kaçırmadım.' Hatıralarım canlanınca gülümsedim. 'Yalnızca Peru'daki hariç,' diye ekledim. Ülke-den zaten çıkartılmışım. Gümrüğe doğru gidiyordum ama tekrar şu Bolivyalı kokain satıcısıyla sohbet etmek için bara geri dönmüştüm. Ve aniden koca 707'nin motorlarının çalıştığını duymaya başladım. Piste doğru koştum ve uçağa binmeye çalıştım. Ama kapı motorların hemen arkasındaydı ve zaten kapanmıştı, merdiven de gitmişti. Kahretsin. Bu motorlar beni bifttek gibi kızartabilirdi. Ama kafam çok yüksekti ve umutsuzca uçağa binmek istiyordum. Havaalanı polisleri benim geldiğimi gördüler ve kapının önünde bir barikat kurdular. Bir piç gibi onların üzerine doğru gidiyordum. Benimle

birlikte olan adam, 'Hayır, çok geç. Bunu deneme,' diye bağıyordu. 'Beni bekleyen polisleri gördüm, bu yüzden de belki fikrimi değiştirim,' diye yavaşladım... Ama onları gevşek görünce hemen bir değişiklik yapıp o piçlerin üzerinden geçmeye çalıştım.' Güldüm. 'Tanrım, canavar dolu bir klozetin içine sıkılmış bir şekilde koşmak gibi bir şeydi. İtler neredeyse beni öldürüyorlardı. Hatırladığım tek şey üzerime aynı anda beş veya altı kişi olarak geldikleriydi. Ve bir sürü sesler geliyordu. 'Hayır! Hayır! Bu bir intihar! Şu çılgın gringoyu durdurun!' diye.

'Lima şehir merkezindeki bir barda 2 saat kadar sonra uyandım. Beni bir çeşit yarım ay şeklindeki deri baraka gibi bir şeye sıkıştırmışlardı. Bagajımın hepsi yanımdaydı. Onları hiç kimse açmamıştı... Daha sonra uyudum ve ertesi günkü ilk uçağa yetiştim.'

Avukatım beni yanı dinliyordu. 'Bak' dedi. 'Senin Peru maceralarının daha fazlasını dinlemek isterim ama şimdi değil! Şu anda ilgilendiğim tek şey şu karşıdaki yola çıkabilmek.' Oldukça iyi bir hızda gidiyorduk. Bir açılış bekliyordum. Bir eşit aralık bir yer veya terminale çıkan ince bir geçit. Son stop ışığından 5 mil kadar ilerideydik ve geri dönüp ona doğru gidecek yeterli zamanımız yoktu.

Bu işi zamanında bitirmenin tek bir yolu vardı. Frene bas-tım ve Balina'yı, iki tane çevre yolu çizgisi olan yeşil otlu yasak yola doğru kıvırdım. Balina neredeyse yuvarlandı ama tekerlekleri düz tuttum ve karşı tarafa sürüklendik, geliş yönüne doğru. Şans eseri yol boştu. Hendekten dışarıya, arabanın burnu, sanki bir su uçağı gibi havalanıyordu... Sonra çevre yoluna doğru sağ tarafa, kaktüs tarlasına doğru gittik. Bir çiti veya ona benzer bir şeyi devirdim ve yüz adım kadar sürükledim. Ama piste ulaştığımızda biz artık tamamen kontrol altındaydık... Düşük viteste saatte 60 mil hızla arabayı bağırarak ve sanki terminale çıkan yol çok genişmiş gibi davra-

nıyorduk. Benim endişelendiğim tek şey; iniş yapacak olan bir DC-8 ile çarpışabilme olasılığımızdı. Ve onu tepemize inene kadar görmeyebilirdik. Onlar bizi kuleden görebilirler miydi, bilmiyorum. Sanırım evet. Neden üzüleyim ki? Aynı yolda gitmeye devam ettim. Artık geriye dönecek bir durum yoktu.

Avukatım iki eliyle tutunmaya çalışıyordu. Ona şöyle bir göz attım ve gözlerindeki korkuyu gördüm. Yüzü gri gibi görünüyordu ve bu hareketten çok mutlu olduğunu sanmıyordum. Ama biz piste doğru çok hızlı gidiyorduk -sonra kaktüse, sonra tekrar piste- pozisyonumuzu anladığını biliyordum: Bu hareketi tartışacak zamanı geçirmiştik. Olay zaten artık yapılmıştı ve tek umudumuz öbür tarafa geçmekti.

İskelet suratlı göstergeme baktım ve havalanmaya 3 dakika 15 saniye olduğunu gördüm. 'Çok zamanımız var,' dedim. 'Eşyalarını yanına al. Seni uçağın tam yanında bırakacağım.' Büyük, kırmızı ve gümüş rengi Western jetinin bizden 1000 adım kadar uzakta olduğunu görebiliyordum... Biz de bu sırada yumuşak asfalta doğru geliyorduk. 'Hayır!' diye bağırdı. 'İnemem. Beni çarmıha gerecekler. Suçu üstlenmek zorunda kalacağım.' 'Komik' dedim. 'Onlara; havaalanına gitmek için otostop çektiğini ve seni benim aldığımı söyle. Beni daha önce hiç görmedin. Bok. Bu şehir beyaz üstü açık Cadillac dolu ve oradan o kadar hızlı geçmeyi planladım ki böylece hiç kimse bu boktan plakayı göremeyecek!' Uçağa yaklaşıyorduk. Binen yolcuları görebiliyordum. Ama hiç kimse bizi fark etmemişti. Oysa ki hiç umulmadık bir yoldan geliyorduk. 'Hazır mısın?' dedim. 'Neden olmasın? Ama İsa'nın hatırına, bunu hızlı yapalım,' dedi. Yükleme bölgesine şöyle bir baktı ve sonra 'Orada' diye işaret etti. 'Beni şu büyük kamyonun arkasında bırak. Hemen arkasına yanaş. Beni göremeyecekleri bir yerden atlayacağım ve sen de sonra kaçarsın!' İstedığımız her türlü ortam vardı. Alarma dair hiç iz yoktu. Bel-

ki de bu çeşit şeylerin Vegas'ta hep olup olmadığını merak ediyordum -sürekli geç kalan arabalar, umutsuzca yolu yararak geçen yolcular.

Belki de, diye düşündüm. Belki de bu çeşit bir şey bu şehirde standarttır. Kamyonların arkasına doğru yol aldım ve avukatımın atlaması için frene bastım. 'Bu domuzlardan hiçbir saçmalık alma,' diye tembihledim. 'Eğer bir sorun yaşarsan daima 'doğru kişiye' telgraf yollamayı sakın unutma.' Sırıttı. 'Evet... Durumumu açıklayarak,' dedi. 'Göt herifin teki bunla ilgili bir şiir yazmıştı bir zamanlar. Belki de iyi bir tavsiyedir, eğer beynin için biraz bok varsa.' Bana el salladı. 'Doğru' dedim hareket ederken. Büyük çitin önünde zaten duraksamıştım ve şimdi düşük vitesteki bir Balina ile onun için gittim. Kimse beni kovalamak istiyor gibi görünmüyordu. Bunu anlayamamıştım. Aynadan baktım ve avukatımın uçağa çıktığını gördüm. Hiç mücadele izi yoktu... Sonra kapıya yaklaştım ve Cennet Yolu'ndaki erken sabah trafiğini doğru yol aldım.

Russell'dan ilk sağa, Maryland Park yoluna doğru da sola döndüm. Ve aniden neredeyse Las Vegas Üniversitesi kampüsünün önünden geçiyordum... Bu yüzlerde hiç tansiyon yoktu; bir kırmızı ışıktaki durdum ve kısa bir süre kayboldum. Yürüyüş yolunda yanık tenli etler: güzel adaleli kalçalar, pembe mini etekler, olgun genç memeler, kolsuz buluzlar, uzun sarı saçlar, pembe dudaklar ve mavi gözler yani hepsi tehlikeli bir şekilde masum bir kültür.

Bir ara oraya çekip açık saçık konuşmaya başlamayı düşündüm. 'Hey tatlım, haydi sen ve ben kaynaşalım. Yalnızca bu sıcak köpek Cadillac'a atla ve benim Flamingo'daki süitime gidelim ve eter yüklenip benim özel, böbrek şeklindeki havuzumda vahşi hayvanlar gibi davranalım.' Elbette yapabiliydik, diye düşündüm. Ama bu sırada park yolundan uzaktaydım, Flamingo Yolu'na çıkmak için sola dönüş yönündeydim. Otele dönüp stok yapmalıydım. Belayla

karşılaşacağıma dair her türlü inanılacak neden vardı ama biraz da şansımın yardımıyla bundan bir parça uzak kalabilirdim. Yaşayan tüm Vegas kurallarını kötüye kullanmıştım. Yerlileri yakma, turistleri suiistimal etme, yardım etmekten kaçınma.

Şimdi tek umudum, çok fazla hareket yaşamış olma ihtimalimiz ve hiç kimsenin de kafamıza bir çekiç indirecek durumda olmamasıydı. Özellikle anlaşma yaptığımız Polis Konferansı'ndan bu yana. Bu kente bir hareket getirdiğin zaman onu tamamlamak istiyorsun. Ucuz saçmalıklarla ve ağır suçlarla zaman kaybetme. Doğruca boğaza git. Habis urlara gir.

Las Vegas mentalitesi çok fazla atalara aitti. Öyle ki; gerçek bir ağır suç genellikle anlaşılamaz. Benim komşularımdan biri Vegas hapisanesinde yakın zamanda serserilikten bir hafta yattı. Aşağı yukarı 20 yaşındaydı: Uzun saçlı, Levi's ceketli, sırt çantası, serseri bir tip ve sıkı bir yol adamı. Tamamen zararsız; o yalnızca ülkeyi dolaşır ve neyin ne olduğunu öğrenmeye çalışır ve biz hepimiz 60'lı yıllara çivilenip kaldığımızı düşünürüz. Onunki bir çeşit Bob Zimmerman yolculuğu gibidir.

Chicago'dan Los Angeles'a seyahat ederken Vegas'ı merak ediyor ve ona bir göz atmaya karar veriyor. Sadece geçiyorken ve caddelere bir göz atıyorken Acelesi yok, niye hızlansın ki? Circus-Circus'a yakın bir caddede köşede ayakta durup çok renkli fışkiyeyi izliyorken polis arabası onu almış. Ve... Doğruca hapse. Telefon görüşmesi yok, avukat yok, yetki yok. 'Beni arabaya atıp doğruca karakola götürdüler,' dedi. 'Beni, bir sürü insanın olduğu, kocaman bir odaya koyup beni kaydetmeden önce tamamen soyunmamı istediler. Büyük bir masanın önünde ayakta duruyordum, 6 fit yüksekliğinde ve arkasında bir polis oturuyordu ve bana sanki bir çeşit Ortaçağ Yargıcı gibi bakıyordu. 'Oda insan doluydu. Belki bir düzine mahkum; bunun iki katı polis ve hemen hemen 10 tane de

kadın polis. Odanın ortasında yürümek zorundasın, cebindeki her şeyi boşaltıp onları masaya koymak sonra da herkes seni izliyorken soyunmak... 'Benim yalnızca 20 papelim vardı ve serseriliğin kefaleti 25 Dolar'dı bu yüzden beni hapse giden insanların olduğu bir banka götürdüler. Kimse beni rahatsız etmedi. Bir çeşit dizilme sırası gibiydi. 'Benim tam arkamdaki 2 adam uzun saçlıydılar. Asit insanları. Onlar da serserilikten tutuklanmışlardı. Ama ceplerini boşaltmaya başladıklarında bütün oda afalladı. Yanlarında 130.000 Dolar vardı, pek çoğu büyük miktarlar olmak üzere. Polisler buna inanamadılar. Bu adamlar ceplerinden paraları destelerle çıkarıp masaya koyuyorlardı. Her ikisi de çıplaktı ve biraz kamburdular ve hiçbir şey demediler. 'O kadar parayı görünce polisler çılgına döndü. Birbirlerine fısıldamaya başladılar: Bok, bu adamları 'serserilikten' tutuklayabilecekleri hiçbir yol yoktu.' Güldü. 'Böylece onları gelir vergisi kaçırmış olabilecekleri şüphesiyle suçladılar. 'Hepimizi kodese doğru aldılar ve bu iki adam neredeyse ahmaklaşıyordu. Onlar elbetteki tüccardılar. Kıymetli eşyalarını otel odalarında bırakmışlardı. Polisler, onların kaldığı yeri bulmadan önce oradan çıkmak zorundaydılar. 'Gardiyanlardan birine gidip şehirdeki en iyi avukatı getirmesi için 100 papel teklif ettiler... Aşağı yukarı 20 dakika sonra gelmişti. Haksız tutuklama ve ona benzer saçma şeyler için bağınıyordu... Kahretsin ben o avukat adamla kendi kendime konuşmaya çalıştım ama bu adamın kafasında tek bir şey vardı. Ona eğer Chicago'daki babamı aramama izin verirlerse bir kefalet senedi hazırlayabileceğimi ve bir şeyler ödeyebileceğimi söyledim ama diğer adamlar için acele etmekle meşguldü. 'İki saat sonra bir gardiyanla birlikte gelip 'Haydi gidelim,' dedi. Çıktılar. Adamlardan biri beklerken bana bunun, onlara 30.000 Dolar'a mal olacağını söyledi... Sanırım öyledir. Ama kahretsin nedir bu? Eğer onlar kendilerini bu şekilde çıkartmasalardı ne olacaktı? 'Sonunda babama bir

telgraf çekmeme izin verdiler ve bana 125 papel yolladı... Ama bu 6 veya 7 gün sürdü. Orada ne kadar kaldığımdan emin değilim, çünkü orada hiç pencere yoktu ve bizi 12 saatte bir beslediler... 'Her bir hücrede 75 adam vardı. Ortasında pisuar olan büyük odalardı. İçeriye girdiğinde sana bir yatak veriyorlar ve istediğin yerde uyuyabiliyorsun. Benim yanımdaki adam 30 yıldır bir benzin istasyonunu soymaktan oradaydı.

'Sonunda dışarıya çıktığımda, masadaki polis babamın bana yolladığı paranın 25 papelini almıştı, borçlu olduğum ser-serilik ücreti için. Ne diyebilirdim ki? Sadece aldı. Diğer 75 Dolar'ı bana verdi ve dışarıda, havaalanına götürmek için bir taksinin beni beklediğini söyledi. Ve arabaya bindiğimde sürücü bana 'Hiç bir yerde durmayacağız dostum ve terminale kadar hiç kıpırdamasan iyi olur' dedi! 'Hiç kıpırdamadım. Yoksa beni vuracaktı. Bundan eminim. Doğruca uçağa gittim ve Nevada dışında olduğumuzu anlayana kadar kimseye bir şey demedim. Adamım, orası bir daha asla gitmeyeceğim bir yer.'

11.

SAHTEKARLIK? HIRSIYLIK? TECAVÜZ?... ÇAMAŞIRHANE SERVİSİNDEKİ ALİCE'LE VAHŞİ İLİŞKİ

Beyaz Balina'yı, Flamingo'nun park yerine doğru hafifçe sürerken, bu hikayeyi kara kara düşünüyordum. Elli papel ve hapiste bir hafta, yalnızca bir köşede ayakta durdun diye ve meraklı davrandın diye... Tanrım! Benim üzerimde ne çeşit oyunlar oynarlardı acaba? Bir çok şeyi kontrol ettim ama özünde yasal dil olarak çok kötü görünmüyorlardı: Tecavüz mü? Bunu tamamen geçebiliriz. O boktan kızda hiçbir zaman gözüm kalmadı ve etine ellerimi sürmedim. Hilekarlık mı? Basit bir aşırma mı? Ben daima 'yerleşmeyi' teklif ederim. Bunu öderim. Buraya Sport Illustrated için yollandığımı ve sonra Time için ve kabus bir kanun süitinde olacak avukatları söylerim. Onları tuhaf hukuki emirler ve temyizlerle yıllarca bağla. Bütün kazançlarını Juneau ve Houston gibi yerlere ekle ve sonra da sık sık dosya hareketlerini mahkeme yeri olarak Quito, Nome ve Aruba olarak değiştir... Bunu hareket halinde bırak, daireler içinde Onu sür ve onları muhasebe bölümüyle kavgaya zorla:

**ZAMAN ÇİZELGESİ ABNER H. DODGE
İÇİN ŞEF'İN FIKRI**

Konu: 44.066,12... Dolar Özel gider: Biz davalı R. Duke'ü Batı Bölgesi boyunca izledik ve sonunda Karayipler'deki Culebra diye bili-

nen kuzey sahilindeki bir kaya onu getirdik. Orada davalının avukatları bir karar elde ettiler. Buna göre bütün duruşmalar Karayip kabile dilinde olmalıydı. Bu görev için Berlitz'e üç adam yolladık ama açılış tartışmaları için planlanan tarihten 19 saat önce davalı Kolombiya'ya uçtu. Orada Venezuela sınırına yakın olan Guajira denilen balıkçı köyünü ikametgah adresi olarak bildirmişti. Oranın resmi dili 'Guajiro' olarak bilinen hukuki bir diyalekti. Burada hukuki ortamı yarattıktan aylar sonra, davalı ikametgah adresini Amazon Nehri'nin şelalelerinde bulunan bulunması zor bir yere taşımıştı. Burada 'Jibaros' diye adlandırılan kafatası avcısı olan bir kabile ile güçlü bir bağ kurmuştu. Manaus'daki adamımız nehre yerleşmek ve Jibaro'da iyi tanınan bir avukat kiralamak için gönderildi ama araştırma ciddi iletişim problemleri tarafından zora girdi. Aslında bizim Rio ofisimizde vahim bir ilişki vardı. Yukarıda ismi geçen Manaus'daki adamımızın dul karısı harp edici bir yargılama elde edebilirdi -yerel mahkemelerin taraf tutmasına bağlı olarak- bizim ülkemizdeki jüriden çok daha geniş kapsamlı olarak makul ve hatta insafli bir şekilde göz önünde tutulacaktı.

Gerçekten. Ama insafli nedir? Özellikle burada, kendi ülkemizde -bu Nixon'un kötü döneminde.- Şimdi hepimiz hayatta kalma gezisine bağlıyız. Artık hiçbir hız atmışlar gibi değildi. Üst tabaka stil dışına taşıyordu. Bu Tim Leary'nin gezisinde eksik kalan bir şeydi. Amerika'nın sattığı 'Bilinçli Yayılma', onu ciddiye alan insanlar tarafından hiç düşünmeden beklemede kalan gerçeklere çarpmıştı. Batı Noktası ve Papazlık'tan sonra, LSD kesin olarak ona mantıklı gibi görünüyordu... Fakat onun, bunu kendisi için çok kötü bir şekilde vurduğunu bilmek çok da tatmin edici değildi. Çünkü kendisiyle birlikte bir çok kişiyi de batırdı.

Onlar bunu hak etmemiş değillerdi: Onlara doğru neyin

geldiğini hepsinin bildiğine hiç şüphe yoktu. Onların hepsi; Barış'ı ve Anlayış'ı 3 papele alabileceklerini sanan istekli asit kullanıcılarıydı. Ama onların kayıp ve başarısızlıkları aynı zamanda bizimdi de. Leary'nin kendisiyle birlikte bozduğu şey, onun yaratmaya çalıştığı yaşam tarzının merkezi bir ilizyonuydu; Asit Kültürü'nün daimi topalları, düşkünleri, esaslı eski mistik safsataları hiç anlamayan bir nesli. Birinin veya en azından bir gücün tünelin sonundaki 'ışığı' umutsuzca araması.

Bu Katolik Kilisesi'nin yüzyıllarca devam etmesini, aynı zalim ve paradoks iyiliksever pislikler sağladı. Bu aynı zamanda askeri bir etik... Bazı yüksek ve zeki 'otorite'ye körü körüne inanmak. Papa, General, Başbakan...' Tanrı'ya giden bütün yollar.

60'lı yılların en zalim anlarından biri, Beatles'in Maharishi ile kendi şanslarını attıkları gün olmuştu. Sanki Dylan'ın Vatikan'a Papa'nın yüzüğünü öpmeye gitmesi gibiydi.

İlk 'guru'lar. Sonra bu işe yaramayınca tekrar Tanrı'ya dönüş, şimdi, Manson'ın ilkel yönetici içgüdüsünü izleyerek, bütün yeni klan tipi komün dalgasının Tanrıları Mel Lyman gibi, Avatar'ın yöneticisi, 'Ruh ve Et'i yöneten' adı her neyse gibi...

Sonny Barger, ona asla asılı kalmadı ama bir kral cehenneminden çıkmaya ne kadar yakın olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Melekler onu Oakland-Berkeley hattında 1965'te üfledi. Bu, 60'lı yıllardaki Genç Hareketi'nin yükselişindeki tarihsel itizali kanıtlıyordu. Bu, 'Yağlılar' ve 'Uzun saçlılar' için ilk açık molaydı. Ve bu molanın önemi SDS'nin tarihinde okunabilir. Bu da kendini düşük insanların, çalışanların, cemiyetten ayrılmış tiplerin; yüksek veya orta sınıfla, Berkeley öğrenci aktivistlerinin barışması için yok etmesiydi.

Hiç kimse bu manzaradan o dönemde rahatsız olmamıştır. Onlar Ginsberg ve Kesey'in Cehennem Melekler'ini Berkeley'deki

radikal sola katılmaları için ikna çalışmalarındaki başarısızlığın belirtileri önceden görülmüştü. Son çatlama Altamont'ta gelmişti. Dört yıl sonra ama bu arada bir avuç rock endüstrisi sersemle ve ulusal basın dışındaki herkese her şey açıklanmıştı. Altamont'taki şiddetin curcunası problemi tam olarak dramatize ediyordu. Gerçekler zaten saptanmıştı; hastalık anlaşılmıştı ve Hareket'in enerjileri kişisel korunma nedeniyle uzun bir süre gergindi.

Ah, bu korkunç saçmalık. Sert hatıralar ve kötü geriye dönüşlerin, Stanyan Caddesi'ndeki sisten dolayı daha büyük görünüşü... Mülteciler için hiç 'teselli yok ve geriye dönüp bakmanın gereği de yok. Soru her zamanı gibi, şimdi...? İdi.

Kendimi Flamingo'daki yatağımın üstüne attım. Tehlikeli bir şekilde beni çevreleyen bu fikirleri düşünüyordum. Kötü bir şeyler olacak gibiydi. Bundan emindim. Oda sanki whiskey ve gorillalarla ilgili felaket bir zoolojik deney yapılmış bir yer gibi görünüyordu. 10 fit boyundaki ayna çatırdamıştı ama hala beraber asılı duruyordu. O gün öğleden sonranın kanıtıydı bu. Avukatım kudurmuş bir şekilde elinde bir Hindistan cevizi çekiciyle sağa sola koşturuyor ve ayna ve bütün ampullere vuruyordu. Lambaları Safeway'den aldığımız bir paket kırmızı ve mavi Noel ağacı lambalarıyla değiştirmiştik. Ama aynayı değiştirmek için hiç ümit yoktu. Avukatımın yatağı sanki bir yanmış fare yuvası gibi görünüyordu. Şans eseri oda temizlikçileri Salı günü olan o korkunç yüzleştirmeden beri gelmediler.

O sabah temizlikçi geldiğinde, ben uyuyordum. 'Lütfen Rahatsız Etmeyin' işaretini asmayı unutmuştuk. Bu yüzden de O içeriye girip klozette cırlıçıplak diz çöküp ayakkabılarına kusan avukatımla karşılaşmış... Gerçekten banyoda olduğunu düşünen ama sonra aniden yüzü Mickey Rooney gibi olan bir kadının konuşmadan, korkudan titrer bir halde ona baktığını görünce

şaşırmış.

‘Temizlik sopasını bir el baltası gibi tutuyordu,’ dedi sonra. ‘Ve ben de klozetten bir çeşit çömelerek koşan biri gibi çıktım, hala kusuyordum ve onun dizlerine vurdum... Bu saf bir içgüdüydü; beni öldürmeye hazır olduğunu düşündüm... Sonra, o bağırınca, buz torbasını ağzına koydum.’

Evet, bu bağırışı hatırladım... Duyduğum en ürkütücü seslerden biriydi. Uyandım ve avukatımı yatağımın yanında yaşlı bir kadın gibi görünen bir şeyle umutsuzca savaşıyor gördüm. Oda güçlü elektrik sesiyle doluydu. Televizyon, olmayan bir kanalda en yüksek sesteydi. Kadıncağızın yüzündeki buz torbasını çekmek için uğraşırken attığı çığlıkları zar zor duyabiliyordum... Ama benim avukatımın çıplak bedeniyle savaşacak durumda değildi. Ve en sonunda avukatım onu televizyonun arkasında bir köşede sıkıştırdı ve ellerini onun boğazına bastırarak sırada kadın acınacak bir şekilde konuşuyordu.

‘Lütfen... Lütfen. Ben yalnızca hizmetçiyim. Hiç bir önemim yok.’ Ben, yatağımdan fırladım ve cüzdanımdan polis rozetimi çıkarıp onun yüzüne doğru sallamaya başladım. ‘Tutuklusun’ diye bağırdım. ‘Hayır’ diye itiraz etti. ‘Ben yalnızca temizlik yapmak istemiştım.’ Avukatım derin derin nefes alarak ayağa kalktı. ‘Yedek anahtarları kullandı herhalde,’ dedi. ‘Dolapta ayakkabılarımı boyarken içeriye girdiğini gördüm ve onu yakaladım.’ Avukatım titriyordu. Çenesinden salyası akıyordu. Bu durumun içeriğini anlamaya çalıştığını görüyordum. Bu seferki davranışımız, kişisel sapıklığın çok daha gerisinde kalmıştı. İşte burada, ikimiz de çıplak bir halde bu korkmuş yaşlı kadına öylece bakıyorduk -bir otel çalışanı- bizim süitimizdeki korku ve histeri nöbetine denk geldi. Bununla başa çıkmak zorundaydı. ‘Bunu yapman için sana kim para verdi?’ diye sordum. ‘Hiç kimse!’ diye inledi. ‘Ben temizlikçiyim.’ ‘Yalan söy-

luyorsun,' diye bağırdı avukatım. 'Sen de tüm bunların bir parçasısın. Sana bunu kim yaptırdı? Müdür mü?' 'Ben bu otelde çalışıyorum. Yaptığım tek şey; odaları temizlemek,' dedi kadın. Avukatıma döndüm 'Bu neye sahip olduğumuzu biliyorlar demektir,' dedim 'Bu yüzden bu zavallı, yaşlı kadını buraya, onu çalsın diye yolladılar.' 'Hayır!' diye bağırdı. 'Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.' 'Bombok' dedi avukatım. 'Sen de onlar gibi bu işin bir parçasısın.' 'Neyin parçasıyım?' 'Uyuşturucu halkasının,' dedim. 'Bu otelde neler döndüğünü biliyorsun. Neden buradayız, sanıyorsun?' Bize dikkatlice baktı. Konuşmaya çalıştı ama yalnızca hırlayarak, 'Biliyorum siz polissiniz,' dedi sonunda. 'Ama buraya şurası için geldiğinizi sandım, yemin ederim. İstedğim tek şey odanızı temizlemektir. Uyuşturucu hakkında hiç bir şey bilmiyorum.' Avukatım güldü. 'Haydi bebek, bize Grange Georman'i hiç duymadığını söyleme sakın.' 'Hayır' dedi. 'İsa üzerine yemin ederim ki hiç duymadım.' Avukatım biraz düşündü ve yaşlı bayanın ayağa kalkmasına yardım etmek için eğildi. 'Belki de doğruyu söylüyordur,' dedi bana. 'Belki de bu oyunun bir parçası değildir.' 'Hayır! Yemin ederim ki değilim!' dedi kadın. 'Öyleyse' dedim, 'onu serbest bırakmamalıyız... Belki de bize yardım edebilir.' 'Evet' dedi kadın istekli bir halde. 'İstedğiniz şekilde yardım ederim. Uyuşturucudan nefret ederim.' 'Biz de öyle bayan' dedim. 'Biz de öyle...'

Avukatım 'Bence bunu da maaşa bağlamalıyız,' dedi. 'Onu kontrol ederiz ve ne olacağına bakarız. Her ay büyük bir tane yakalarız. Bu kadına bağlı her şey.' Kadının yüzü değişmeye başladı. Artık kendini iki tane çıplak adamla sohbet ettiği için rahatsız hissetmiyordu. Üstelik de birinden daha birkaç dakika önce kurtulmaya çalışırken... 'Halledebilir misin?' diye sordum. 'Neyi?' dedi. 'Her gün bir telefon görüşmesi,' dedi avukatım. 'Yalnızca bize ne gördüğünü söyleyeceksin.' Onu omzundan tuttu. 'Masraf olmayacaksa önemli

değil. Bu bizim sorunumuz.’ ‘Bunun için bana para mı vereceksiniz?’ diye sordu. ‘Evet haklısın,’ dedim. ‘Ama bundan birine söz edecek olursan, ömrünün sonuna kadar hapiste kalırsın.’ Kadın başını salladı. ‘Yardım edeceğim,’ dedi. ‘Ama kimi arayacağım?’ ‘Üzülme’ dedi avukatım. ‘Adın ne?’ ‘Alice. Çamaşırhaneyi arayıp Alice’i isteyin.’ ‘Seninle kontaga geçilecek,’ dedim. ‘Bir haftayı bulur. Ama bu arada gözlerini açık tut ve normal davran. Bunu yapabilir misin?’ ‘Oh evet bayım. Sizleri tekrar göreceğim miyim? Bundan sonra yani...?’ ‘Hayır!’ dedi avukatım. ‘Bizi Carson’a gönderdiler. Sen Müfettiş Rock’la temasa geçeceksin. Arthur Rock’la. O bir politikacı gibi görünür ama O’nu tanımakta güçlük çekmezsın.’ Biraz gergin görünüyordu. ‘Sorun ne?’ dedim. ‘Bize söylemediğin bir şey mi var?’ ‘O hayır,’ dedi hemen. ‘Yalnızca bana kimin para ödeyeceğini merak ediyordum!’ ‘Müfettiş Rock bununla ilgilenecek,’ dedim. ‘Nakit olacak. Her ayın 9’unda 1000 Dolar.’ ‘Oh Tanrım, bu parayla her şeyi yapabilirim,’ diye bağırdı. ‘Sen ve pek çok insan daha,’ dedi avukatım. ‘Ödemeyi kimin yapacağı sürpriz olacak. Hemen burada bu otelde.’ ‘Onları tanıyor muyum?’ diye sordu kadın. ‘Belki de’ dedim. ‘Ama hepsi kılık değiştirmiş olacaklar. Eğer gerçekten ciddi bir şey olursa ve onlardan biri kalabalıkta seninle temasa geçmek isterse, parola onları tanımanın tek yolu olacak.’ ‘Nedir o?’ dedi kadın. ‘Bir el diğerini yıkar,’ dedim. ‘Bunu duyduğun anda sen de, ‘Hiçbir şeyden korkmuyorum!’ diyeceksin. Böylece seni tanıyacaklar.’ Kadın başıyla onayladı ve parolayı defalarca söyledi. Biz de doğru öğrendiğini anlamak için onu dinledik. ‘Tamam’ dedi avukatım. ‘Şimdilik bu kadar. Sanırım seni bir daha sonsuza dek görmeyeceğiz. Odayı temizlemek için uğraşma. Özellikle gece yarısı kapının önüne temiz havlu ve sabun bırak,’ diyerek gülümsedi. ‘Böylece bir daha bu tarz küçük hatalar olmasını engelleyeceğiz, değil mi?’ Kadın kapıya doğru gitti. ‘Nasıl isterseniz bayım! Olanlardan nasıl üzgün olduğumu

bilemezsiniz ama tüm bunlar fark etmediğim için oldu.' Avukatım onu dışarı çıkarttı ve 'Anlıyoruz' dedi. 'Ama hepsi bitti. Tanrı dürüst insanlardan razı olsun!' Kadın kapıyı arkasından kapattığında gülümsüyordu.

12. CIRCUS-CIRCUS'A GERİ DÖNÜŞ... MAYMUNU ARAMAK... AMERİKAN RÜYASI'NIN CANI CEHENNEME

Bu garip olayın üzerinden neredeyse 72 saat geçti ve odaya henüz hiçbir temizlikçi ayak basmadı. Alice'in onlara ne dediğini çok merak ediyordum. Onu bir kere gördük, park bölgesinde bir çamaşır arabası kullanıyordu biz Balina'ya yuvarlanırken ama ona tanıdık hiçbir işaret yapmadık ve o da bunu anlamış görünüyordu.

Ama bu çok fazla sürmedi. Oda kullanılmış havlularla doluydu. Onları her yere asıyorduk. Banyonun zemini neredeyse altı parmak kalınlığında sabunlar, kustumuk ve greyfurt parçalarıyla doluydu ve bunlar kırık camlarla karışmıştı. Oraya işemek için her gidişimde botlarımı giymek zorunda kalıyordum. Benekli gri küçük halının havları marihuana tohumlarıyla doluydu ve bu yüzden de rengi yeşile dönmek üzereydi.

Süitin genel arka sokak ambiyası çürümüştü, inanılmaz pisti. Bu yüzden ben buradan bunu bir çeşit 'Yaşam kesiti gösterisi' şeklinde gösterip gitmeliydim. Polislere; ülkenin diğer bölümünden kopup gelmiş olmanın, insanları ne kadar dejenere ettiğini ve uyuşturucu kullanan insanların eğer kendi seçimlerine bırakılırlarsa nasıl batacaklarını göstermek için Haight Caddesi'nden ayrılmak gerekiyordu. Ama ne çeşit bir bağımlı, bu kadar Hindistan cevizi

teyen bir adamla tanışmıştı. Fiyatı 750 Dolar'dı. 'Ne çeşit bir obur kafayla muhattabız?' diye sordum. 'Dün gece 400 Dolar'dı.' 'Yeni fark etmiş ki maymun çok iyi eğitimliymiş,' dedi Bruce. 'Dün gece treylerde uyumasına izin vermiş ve hayvan duş teknesine sıçmış.' 'Bunun bir anlamı yok,' dedim. 'Maymunlar sudan etkilenirler. Bir dahaki sefere lavaboya sıçar.' 'Belki de gelip adamla tartışmalısın,' dedi Bruce. 'O şu anda barda benimle. Ona maymunu gerçekten istediğini ve maymuna güzel bir ev verebileceğini söyledi. Sanırım seninle görüşecek. O pis kokan şeye gerçekten bağlı. O da burada barda bizimle birlikte, boktan bir taburenin üzerinde oturuyor ve bira bardağının içine salyasını akıtıyor.'

'Tamam. 10 dakika sonra orada olacağım. O piçin sarhoş olmasına izin verme. Onunla doğal koşullar altında karşılaşmak istiyorum.'

Ben Circus-Circus'a vardığımda onlar ana kapının dışında yaşlı bir adamı ambulansa bindiriyorlardı. Arabacıya, 'Ne oldu?' diye sordum. 'Emin değilim,' dedi. 'Birisi onun felç geçirdiğini söyledi. Ama ben kafasının arka tarafının kesildiğini fark ettim.' Balinanın yanına doğru kaydı ve bana izmarit uzattı ve 'Senin için içkine göz kulak olmamı ister misin?' diye sordu. Arabanın koltuğunda duran büyük bardak tekilayı eline alarak. 'İstersen bunu soğutucuya koyabilirim.' Başımınla onayladım. Bu insanlar benim alışkanlıklarına yakınlardı. Bu mekanda Bruce ve diğer grup üyeleriyle sürekli bulunmuştum bu yüzden arabacılar beni adımla bilirlerdi ki; ben onlara kendimi hiç tanıtmama ve hiç kimsenin de bana sormamasına rağmen. Anladığım kadarıyla burada bu işin bir parçasıydı bu. Belki de eldiven kutumu soyup üzerinde adım yazan bir defter bulmuşlardır.

O anda aklıma gelmeyen gerçek sebep, hala Bölge Savcılar Konferansı rozetini takıyor olmamdı. Hala çok renkli avcı ceketimin

yakasında duruyordu. Ama ben onu çoktan unutmuştum. Hiç kuş-kum yok ki onlar beni bir çeşit süper ajan sanıyorlardı... Belki de hayır. Belki de yalnızca dalga geçiyorlardır; çünkü elinde içkiyle Vegas sokaklarında üstü açık bir Cadillac'la dolaşan bir polis Ağır olmalıdır. Hatta belki de tehlikeli. Hiç bir amacı olmayan insanlar gerçekten oldukları gibidir ve cehennem kralı gibi davranmanın fazla bir riski yoktur. 'Bunlar hiçbir sınıfa ait olmayanlardır.'

Bu madalyonun öteki yüzü; 'Bok! Bu da kim?' sendromudur. Bu, kapıcı ve kat görevlisi gibi insanlardan geliyordu. Bunlara da çılgın davranan ama iyi bahşiş veren insanlar önemli gelirdi. Onların şakacı veya en azından kibar davranan kişiler olduğu düşünülürdü.

Ama bunların hiç birinin meskalin dolu bir kafa için hiçbir önemi yoktu. Yalnızca etrafta pot kırarsın, doğru olduğunu düşündüğün her şeyi yaparsın ve genellikle de doğrudur. Vegas, doğuştan serserilerle doludur. Uyuşturucu, polisler ve sendikalar hariç hiç kimse için gerçekten bir problem değildir. Uyuşturucular, günün her saatinde gidebildiğiniz kumarhaneleri olan, içerisinde gorillerin çarmıha gerildiğini görebildiğiniz ve bu hayvanın etrafındaki neon ışıklarının, hayvanın etrafında dönerek bir fırladık oluşturduğu ve hayvana acı verir bir şekilde insanların üzerine kumar oynadıkları bir nesne olarak rastlamak alışlagelmiş bir şeydir.

Bunların hiçbirisi uyuşturucu almış biri için önemli değildir. Etrafta doğru olduğunu düşünerek bir sürü gaf yaparak dolaşmak doğru gibi gelebilir, zaten doğrudur da. Bruce'u barda buldum ama maymuna dair hiç iz yoktu. 'O nerde?' diye üsteledim. 'Bir çek yazmaya hazırım. O piçi benimle birlikte uçakla eve götürmek istiyorum. Birinci sınıf bir uçuş için şimdiden yer ayırttım bile. R.Duke ve oğlu.' 'Onu uçağa almak mı?' 'Evet' dedim. 'Onların bir şey diyeceğini mi düşünüyorsun? Benim oğlumun kusurlarını mı

dikkate alacaklar?’ Omuzlarını silkti. ‘Unut bunu’ dedi. ‘Onu sadece uzaklaştırdılar. Burada, barda yaşlı bir adama saldırdı. Sürünge, barmeni bu yerdeki insanların yalın ayak dolaşmalarına dair izin verilmesi için rahatsız etmeye başladı ve tam o sırada acı acı bağır-maya başladı. Bu yüzden yaşlı adam ona bir bira fırlattı ve maymun delirdi, yerinden kapağı açıldığında kutudan fırlayan bir bebek gibi fırladı ve yaşlı adamın kafasından kocaman bir ısırık aldı... Barmen ambulans çağırmak zorunda kaldı ve polisler gelip maymunu götür-düler.’

‘Bok!’ dedim. ‘Senet ne? O maymunu istiyorum.’ ‘Kendine gel,’ dedi. ‘Sen hapisten uzak dursan iyi olur. İhtiyaçları olan tek şey ellerini kelepçelemek. Unut o maymunu. Ona ihtiyacın yok.’ Biraz düşündüm ve onun haklı olabileceğine karar verdim. Her şeyi daha önce hiç tanışmadığım bir maymunun hatırı için bırakmanın hiçbir mantığı yoktu. Tüm bildiğim, eğer onu parayla dışarıya çıkartırsam benim kafamdan da bir ısırık alabilirdi. Parmaklıkların arkasına konmasının şokunu atlatmak, sakinleşmesi biraz zaman alacaktı ve bunu beklemeye hiç niyetim yoktu. ‘Ne zaman uçuyorsun?’ diye sordu Bruce. ‘Mümkün olan en kısa sürede,’ dedim. ‘Bu şehirde dolaşmanın artık hiçbir anlamı yok. İhtiyacım olan her şeye sahibim. Başka herhangi bir şey beni yalnızca şaşırtır.’ Şaşırmış görünüyordu. ‘Amerikan Rüyası’nı buldun mu?’ dedi. ‘Bu şehirde?’ Onayladım. ‘Şimdi tam ana damarın üstünde oturuyoruz,’ dedim. ‘Buranın sahibinin hakkında bize müdürün anlattığı hikayeyi hatırlıyor musun? Daha bir çocukken nasıl da evden kaçıp bir sirke katılmak istermiş?’ Bruce iki bira daha ısmarladı. Bir süre kumarhaneye şöyle bir baktı ve sonra omuzlarını silkti. ‘Evet, ne demek istediğini anlıyorum,’ dedi. ‘Ve şimdi o piçin kendi sirki var ve çalmak için lisansı da.’ Başını salladı. ‘Haklısın O bir model.’ ‘Kesinlikle’ dedim. ‘O saf Horatio Alger, bütün davranışıyla. Onunla konuşmaya çalış-

tım ama özel sekreteri olduğunu söyleyen ağır sesli biri siktirip gitmemi söyledi. Onun Amerika'daki hiçbir şeyden, basından nefret ettiği kadar nefret etmediğini söyledi.' 'O ve Spiro Agnew,' dedi Bruce. 'Her ikisi de haklıydı,' dedim. Kadına, onun istediği her şeyi kabul edebileceğimi söyledim ama o bana; eğer benim için neyin iyi olduğunu biliyorsam, bu şehirden cehennem olup gitmemi ve Patronu rahatsız etmeyi aklımdan bile geçirmememi söyledi. Sekreter: 'O gerçekten muhabirlerden nefret eder,' dedi. 'Size uyarı gibi konuşmak istemiyorum ama sizin yerinizde olsam bunu böyle alardım.' Bruce başını salladı. Patron ona Leopar Lounge'da gecede iki gösteri yapması için haftada 1000 papel ödüyordu ve grup için de başka bir 2000 papel. Yapmak zorunda oldukları tek şey, gecede 2 saat boyunca gürültü yapmak. Patron onların ne çeşit şarkı söylediklerine hiç bakmaz, sadece vuruşların ağır olup olmadığına ve amfilerin bardaki insanları coşturacak kadar yüksek seste olup olmadığına bakar.

Vegas'ta oturup Bruce'un güçlü sesinden 'Chicago' ve 'Country Song'u dinlemek oldukça tuhaftı. Eğer yönetim şarkı sözlerini duymak için sıkıştırırsa tüm grup yok olacaktı. Aylar sonra, Aspen'de Bruce turist dolu ve ayrıca bir de eski bir astronotun olduğu bir kulüpte aynı şarkıları söyledi... Son bölüm bittiğinde masamıza geldi ve bütün sarhoş, süper vatansever saçmalık ona; 'Boktan bir Kanadalı'nın buraya gelip bu ülkeye hakaret etmeye nasıl cesaret etti' diye vurmaya başladı.

'Hey bayım,' dedim. 'Ben Amerikalı'yım. Burada yaşıyorum ve herifin söylediği boktan cümlelere katılıyorum.' Ve tam bu sırada bu tarz insanları dışarı atan kimse geldi ve sırtarak 'İyi akşamlar baylar. Ben Ching ve size sessiz olma zamanı olduğunu söylüyorum, tamam mı? Ve bu mekanda hiç kimse müzisyenleri rahatsız edemez, yeterince açık mı?' dedi.

Astronot gitti, göçmen statüsü için kendi 'bir şeyi yaptırmak' etkisini kullanıp epey homurdanarak. Dışarı atıcı adamlar ona yolunu gösterirken bana, 'Senin adın ne?' dedi.

'Bob Zimmerman,' dedim. 'Ve bu dünyada en nefret ettiğim şey, bok çuvalı kemik kafalı bir Polonyalı'dır,' dedim. 'Bir Polonyalı olduğumu mu düşünüyorsun?' diye bağırdı. 'Pis dolandırıcı! Hepiniz boksunuz! Siz bu ülkeyi temsil etmiyorsunuz!' 'Tanrım, umarız sen de etmezsin,' diye homurdandı Bruce. Adamlar onu dışarıya atarken o hala abuk sabuk söyleniyordu.

Başka bir restoranda ertesi gece, Astronot taş gibi ayık kafayla yemeğini midesine indirirken, 14 yaşında bir erkek çocuk ondan imza istemek için yanına geldi. Bir süre nazlandı, sıkılmış gibi rol yaptı ve sonra çocuğun kendisine uzattığı bir parça kağıda imzasını attı. Çocuk kağıda bir süre baktı ve sonra onu küçük parçalara ayırıp adamın dizlerine attı. 'Herkes seni sevmiyor adamım,' dedi. Ve sonra altı fit kadar uzaktaki kendi masasına gidip oturdu.

Astronot'un grubu hiç konuşmuyordu. Sekiz veya on kişi, onların karıları, müdürleri, en beğenilen usta mühendisler, efsanevi Aspen'de güzel bir zaman gibi görünüyordu. Şimdi hepsi sanki daha yeni birisi onların masasına bok kokulu sprey sıkmış gibi görünüyordular. Hiç kimse tek kelime etmiyordu. Hemen yemeklerini yediler ve hiç bahşiş bırakmadan gittiler. Apsen ve astronotlar için bu kadar çok fazlaydı. Las Vegas'ta hiç bu çeşit bir bela olmamıştı.

Bu şehrin bir tarafından çok uzun yol gider. Vegas'ta beş gün geçirdikten sonra sanki beş yıldır buradaymışsınız gibi hissedersiniz. Bazıları bunu sevdiğini söyler ve bazıları da Nixon'u da. Bu şehir için harika bir Belediye Başkanı buldu. Şerif John Mitchell ve Lağım Müdürü Agnew ile birlikte.

13.

YOLUN SONU...

BALINA'NIN ÖLÜMÜ...

HAVAALANINDA SICAK TERLER

Bakarat tarzı masasında oturmaya çalışırken kavgacı tipler kolunu omuzuma koydu. 'Sen buraya ait değilsin,' dedi biri sessizce. 'Haydi dışarıya çıkalım.' 'Neden?' dedim. Beni ön girişe doğru aldılar ve Balina'nın getirilmesi için işaret verdiler. Beklerken 'Arkadaşın nerede?' diye sordular. 'Hangi arkadaşım?' 'Büyük olan.' 'Bak' dedim. 'Ben bir gazetecilik doktoruyum ve asla beni öyle boktan biriyle yakalayamazsınız.' Güldüler. 'Öyleyse buna ne dersin?' dediler. Ve sonra bana benim ve avukatımın, yüzen barda bir masada otururken çekilmiş büyük bir resim gösterdiler. Omuzlarımı silk-tim. 'Bu ben değilim,' dedim. 'Bu Thompson adında biri ve Rolling Stones için çalışır... Çok vahşi, çılgın bir adam. Ve onun yanında oturan bu adam da Hollywood Mafyası'nı vuran adam. Bok, siz bu fotoğrafı incelediniz mi? Vegas'ta ne çeşit bir manyak tek siyah eldiven giyerek dolaşır?' 'Bunu fark ettik,' dediler. 'O nerede şimdi?' Omuzlarımı silk-tim. 'O çok hızlı seyahat eder,' dedim. 'Onun emirleri St.Louis'den gelir.' Bana dik dik baktılar. 'Sen bütün bunları nereden biliyorsun?' Onlara PBA rozetimi gösterdim. 'Doğal davran,' diye fısıldadım. 'Beni ele verme,' Ben Balina'ya bindiğimde onlar hala orada duruyorlardı. Serseri arabayı tam zamanında getirmişti. Ona 5 Dolar bahşiş verdim ve tarz bir sürtünmeyle hareket ettim.

Şimdi hepsi bitmişti. Doğruca Flamingo'ya gittim ve tüm

eşyayı arabaya yükledim. Arabanın üstünü, yalnızlık nedeniyle açmak istedim ama motorda bir sorun vardı. Jeneratör ışığı açıktı, su testi yapmak için bu şeyi Mead Gölü'ne soktuğumdan beri kıpırmıyordu. Çamurluk bile bu arabadaki her şeyin tamamen çöktüğünü gösteriyordu. Hiç bir şey çalışmıyordu. Farlar bile. Ve havalandırma tuşuna bastığımda kaputun altında korkunç bir patlama duydum. Tavan yolun yarısında çöktü ama havaalanına gitmeye çalıştım. Eğer bu boktan şey doğru dürüst gitmezse onu elden çıkarıp bir taksi çağırabilirdim.

Havaalanına gittiğimde, güneş doğuyordu. Balina'yı, VIP park yerinde bıraktım. 15 yaşlarında bir çocuk onu gözden geçirdi ama onun sorularına yanıt vermeyi reddettim. Aracın genel durumuyla çok yakından ilgilendi. 'Aman Tanrım.' diye bağırmaya devam etti. 'Bu nasıl oldu?' Arabanın etrafında dolaşmaya devam ederek çeşitli çizik, vuruk ve çarpıkları işaret etti.

'Biliyorum' dedim. 'Pislikler ona vurdular. Burası üstü açık bir arabayla gezmek için korkunç boktan bir şehir. En kötüsü Sahara'nın tam önündeki Bulvar'dı. Bütün müptelaların takıldığı köşeyi biliyor musun? Tanrım! Hepsinin aniden çıldırdığı o ana inanamıyorum!' Çocuk çok zeki değildi. Yüzü kaymıştı ve şimdi korkudan hareketsiz kalmıştı.

'Üzülme' dedim. 'Ben sigortalıyım.' Ona kontratı gösterdim. Günde 2 Dolar'a her türlü hasara karşı sigortalı olduğumu yazan küçük puntoları işaret ettim. Ben oradan sıvıştığımda çocuk hala kafasını sallıyordu. Onu arabayla başbaşa bıraktığım için biraz suçlu hissediyordum. Bütün zararı açıklamanın hiçbir yolu yoktu. O bitmişti. Bir gemi enkazı gibiydi, yok olmuştu. Normal koşullarda onu bu hale getirdiğim için tutuklanmam gerekirdi ama sabahın bu saatinde sadece bu çocukla uğraşarak değil. Her şeye rağmen ben bir 'VIP'tim. Yoksa onlar o arabayı bana asla ilk sırada imtiyazlı

olarak vermezlerdi.

Havaalanına hızla giderken bu tavukların ettiklerini bulmalarını düşünüyordum. Normal davranmak için hala çok erkendi, bu yüzden de kahvemi içerken Los Angeles Times Gazetesi'nin arkasına saklanmışım. Koridorda bir yerlerde, müzik kutusu 'Çizginin ötesine bir jeton daha...' şarkısını çalıyordu. Bir süre dinledim ama sinir uçlarım artık anlayışlı olamıyorlardı. Şu anda beni bağlayabilecek tek şey, bu durumda, 'Bay Tamburin Adam' veya 'Tekrar Memphis Blues' olabilir. 'Aaah anne... Bu gerçekten... Son olabilir mi?...'

Uçağım 8'de kalktı. Bu da bana; öldürmek için 2 saat vermişti. Umutsuzca belirgin hissediyordum kendimi. Kafamda, onların beni aradıklarına dair hiç şüphe yoktu ve çember git gide daralıyordu... Beni azgın bir hayvan gibi koşturmaları yalnızca zaman sorunuydu.

Bütün bagajımı teslim edilen yere doğru giderken kontrol ettim. Hepsini; ama içi ilaç dolu olan deri çantayı değil. Ve 357'yi de. Bu havaalanında o boktan metal dedektör sistemlerinden var mıydı acaba? Uçağa binış kapısına doğru geldim ve siyah kutuların olduğu yere gelirken normal davranmaya çalıştım. Hiçbiri görünmüyordu. Şansımı deneyip koca bir gülümsemeyle 'kötü bir hırdavat marketi gibi' kapının üstünden atlamayı düşündüm.

Başka bir tezgahtar kayıt yaptırıyordu. Bütün suç şu Nixon'daydı. Gerçekten. Eğer konuşacak birini bulursam her şeyin daha doğal görüneceğini düşündüm. Yolcular arasında geçen şu rutin sohbetlerden: 'Selam dostum! Belki de bu kadar terlememe neden olan şeyi merak ediyorsundur? Evet! Şey adamım, bugünkü gazeteleri okudun mu? Şu pislik piçlerin bu sefer ne yaptıklarını gördün mü!'

Bunun olayı kapatacağını düşündüm ama konuşmak için

yeterince temiz görünen birini bulamadım. Bütün havaalanı, yanlış bir hareket yaparsam, kaburga kemiklerimi kıracaktı gibi görünen insanlarla doluydu. Kendimi çok paranoyak hissettim... Scotland Yard'dan kaçan suçlu bir kafatası emicisi gibi.

Baktığım her yerde domuzlar görüyordum... Çünkü bu sabah Las Vegas havaalanı aynasız doluydu: Bölge Savcılar Konferansı'nın zirvesinden ayrılma. Bütün bunları bir araya getirdiğim de beynimin sağlığı için kendimi çok daha iyi hissettim...

HERŞEY yolunda görünüyor.

Sen hazır mısın?

Hazır mısın?

Neden olmasın? Vegas'ta ağır bir gündü. Bin kadar polis şehirden ayrıliyordu ve üçlü veya altılı gruplar halinde havaalanına doğru geliyorlardı. Evlerine geri dönüyorlardı. Uyuşturucu Konferansı bitmişti. Havaalanı Bekleme Salonu aptalca konuşmalar ve insanlarla doluydu. Küçük biralar ve Bloody Mary'ler her yerde dolaşıyordu. Bu işten saklanmanın artık hiçbir yolu yoktu. Her şeyi oluruna bırakmak... En azından ona yeni bir soluk getirmek.

Evet, kibarca size teşekkür ederim... Sanırım pantolonumun düğmelerinden biri iflas etti. Umanım düşmez. Şimdi pantolonumun yere düşmesini istemezsin, değil mi? Elbette hayır. Bugün olmaz. Tam burada, Las Vegas havaalanının ortasında, Narkotik ve Tehlikeli İlaçlar üzerine yapılan toplantının bittiği bir anda, bu terli ağır sabahta olmaz. 'Tren istasyona geldiğinde... Onun... Gözlerinin içine baktım...' Havaalanında bu gıcık müzik. 'Evet söylemesi çok zor, söylemesi çok zor, bütün aşkın nafile yere...' şimdi ve sonra her şeyin nafile olduğu zamanda o zaman ki günlerde koşuşturmak... Başlangıçtan sonuna kadar işe yaramayan bir ser-

seri; ve eğer senin için neyin iyi olduğunu bilersen, bu günlerdeki gibi emniyetli bir köşeye çekilir onu izlersin belki de biraz düşünürsün. Ucuz bir tahta sandalyede arkana dayanıp, trafikten uzak, beş veya sekiz tane bira kapağı kopararak yuvarlarsın... Bir paket Kral Marlboro'larından içersin, nohutlu tereyağlı sandviç yersin ve sonunda akşama doğru da bir parça iyi bir meskalini alelacele yutar-sın... Sonra arabayla dolaşırsın ve sonra da plaja gidersin. Dalgaların üstüne çıkarsın. Med cezirden on adım kadar ileride uyuşuk ve donmuş ayaklarınla ilerlersin... Vahşi yarışçılar, fahişe avcıları, aptal küçük kuşlar, yengeçler ve tuz emicilere doğru. Bunlarla asla tanıştırmıyacaksınız. En azından şansın yaver giderse, ama kumsal Las Vegas hava alanında kaynayan hızlı bir sabahtan daha az komplikedir. Kendimi çok açık hissettim. Amfetamin Psikoza? Paranoyak cinneti? -Bu nedir?- Benim Arjantin bagajım mı? Bu topal, aksak yürüyüş beni bir zamanlar deniz kuvvetlerinden uzaklaştırmıştı. Gerçekten. Bu adam asla düz yürüyemeyecek, Kaptan. Çünkü bir bacağı ötekinden daha uzun...Çok fazla değil. Bu yüzden şirketi böldük. O, Güney Çin Denizi'nden bir emir aldı ve ben de Gazetecilik Doktoru oldum... Yıllar sonra, bu boktan sabahta Las Vegas havaalanında zaman öldürürken, bir gazete aldım ve Kaptan'ın çok kötü bir şekilde becerildiğini gördüm:

GEMİ KAPTANI GUAM'DA YERLİLER TARAFINDAN 'KAZARA' TECAVÜZE UĞRADIKTAN SONRA DOĞRANDI

(AOP)-U.S.S. *Gemisi, Çılgın At: Pasifik'te bir yerlerde (25 Eylül)* - 3465 erkek mürettebatı olan en yeni Amerikan Uçak Gemisi

bugün vahşi bir olayın yasını tutuyor. Kaptan ve beş adamı tarafsız Hong See Limanı'nda görev yapan Eroi Polisi'yle girdikleri kavgada ananas eti gibi doğrandılar. Geminin özel rahibi, Dr. Bloor, uçuş güvertesinde, şafakta yapılan gergin cenaze törenine başkanlık etti. 4. Donanma Servis Korosu, 'Tom's Thumb's Blues' adlı şarkıyı söylediler... Sonra, geminin çanları çılgınca çalarken, beş kişiden geriye kalanlar yalnızca 'Komutan' olarak bilinen şapkalı bir subay tarafından kabaktan bir kutunun içinde ateşe verilip Pasifik Okyanusu'na fırlatıldı.

Olaylar bittikten kısa bir süre sonra, mürettebat kendi içinde çatışmaya düştü ve gemiyle olan bütün iletişim bilinmeyen bir süreçte sertleşti. Guam'daki 4. Donanma Karargahı'ndaki resmi sözcüler donanmanın bu durumla ilgili olarak 'yorum yok' dediğini ve eski New Orleans Bölge Savcısı James Garrison Başkanlığı'ndaki özel yetiştirilmiş uzmanlardan oluşan bir ekip tarafından en üst düzeyde yapılacak araştırmanın sonucuna bağılı olduklarını söylediler.

Bize sundukları tek şey buysa neden gazetelerle canımızı sıkıyoruz? Agnew haklıydı. Basın; bir grup zalim piçlerden oluşan bir çeteydi. Gazetecilik bir meslek ya da ticaret değildi. Bütün piçlerin ve hak etmeyenlerin yakalandığı ucuz bir şeydi, hayatın arka tarafına açılan yanlış bir kapıydı. Bina müfettişi tarafından oyulan küçük pis bir işeme deliğiydi. Ama kaldırımdan kalkıp derlenip toparlanan bir ayyaş için yeterince derindi ve hayvanat bahçesindeki kafesinde mastürbasyon yapan bir şempanze gibiydi.

14.

VEGAS'A VEDA... TANRI'NİN MERHAMETİ ÜZERİNDE OLSUN DOMUZ!

Havaalanında dolaşırken hala polis kimlik rozetimi taktığımı fark ettim. O düz, turuncu bir dikdörtgendi ve temiz bir plastikle kaplanmıştı. Üzerinde şöyle yazıyordu: 'Raoul Duke, Özel Araştırmacı, Los Angeles.' Onu pisuarın üzerindeki aynada gördüm.

Bundan kurtul, diye düşündüm. Onu parçala. Olay bitti... Bu bir şey kanıtlamazdı. En azından benim için. Ve tabi ki avukatım için de -ki onun da aynı rozetten vardı.- Ama o şimdi Malibu'ya paranoyak acılarına dönmüştü. Bu yalnızca zaman kaybı olmuştu. Bu boktan şey yalnızca açık bir dille bin tane polisin Las Vegas'ta birkaç gün geçirip faturayı vergisini verenlere ödettiği bir bahaneydi. Hiç kimse bir şey öğrenmemişti. En azından yeni bir şey... Belki de ben hariç... Benim de öğrendiğim tek şey Ulusal Bölge Savcıları Derneği'nin uyuşturucu enerjisinin gerçeklerinin on yıl kadar gerisinde oldukları ve Bizim Liderimizin 1971'de kullandığı 'uyuşturucu kültürü' kelimesini daha yeni öğrendikleriydi.

Hala vergisini ödeyen insanların binlerce dolarını 'LSD'nin Tehlikeleri' üzerine filmler yaparak -üstelik de asidin polisler hariç herkes tarafından oldukça iyi bilindiği şu zamanlarda- yakıyorlar. Uyuşturucu pazarının tezgahları olmak; uyuşturucu maddelerin popularitesi kesin olarak yok olmuştu. Ve bir çok tüccar özel müşteriler (tamamen bitkin ve ben ve avukatım gibi 30 yaşın üzerindeki) hariç kaliteli, asit veya meskalin bulamıyorlardı.

Bu günlerdeki en iyi pazar Downers'taydı. Kırmızılar ve çarpıcılar -ikincil ve eroin- ve cehennem kötüsü arsenikten at sakinleştiriciye kadar her şeyle spreyleneşmiş kötü evcil ot. Ne yazar, bugün, yalnızca diğer yolculardan gelen çirkin titreşimler hariç başka hiçbir sikik sorun çıkmadan uçağa atladım... Ama kafam çok yüksekti ve bu yüzden uçağa cırlıçıplak ve frengi çıbanı dolmuş bir şekilde tırmanıp tırmanmamaya hiç aldırımıyordum. Bu uçaktan beni uzaklaştırmak çok fazla fiziksel güç isterdi. Basit bir yorgunluktan çok daha fazlaydı benimki ve daimi bir histeri fikrine odaklanınca kendimi çok daha iyi hissetmeye başlıyordum. Hostesle birbirimizi yanlış anlamamızın beni ya ağlatacağını ya da delirteceğini hissediyordum... Kadın da bunu anlamış olmalı ki bana çok kibar davranıyordu.

Bloody Mary'im için daha fazla buz istediğimde hemen getirdi... Sigaram bittiğinde de bana kendi çantasından bir paket verdi. Bana kızdığı tek an; kendi el çantamdan bir tane greyfurt çıkarıp onu bir avcı bıçağıyla parçalara ayırmaya başladığım andı. Beni yakından izlediğini fark etmiştim, gülümsemeye çalıştım. 'Yanımda greyfurt olmadan hiçbir yere gitmem,' dedim. 'Eğer zengin değilsen iyi bir tane bulman çok zor oluyor.' Başıyla onayladı. Ona tekrar gülücük verdim ama ne düşündüğünü bilmek çok zordu. Biliyordum çok mümkündü, Denver'a gittiğimizde beni bir kafesin içine koyup uçaktan atmaya çoktan karar vermişti. Gözlerinin içine sabit bir şekilde baktım ama kendini kontrol altında tutabildi.

Uçak piste vurduğunda ben uyuyordum ama sarsıntı beni uyandırdı. Pencereden dışarıya baktım ve Rocky Dağları'nı gördüm. Ben burada ne bok yapıyordum? Merak ettim. Bana hiçbir şey ifade etmiyordu. En kısa sürede avukatımı aramaya karar verdim. Kendime kocaman beyaz bir doberman almam için bana biraz para

ayarlamasını sağlamalıyım. Denver çalıntı dobermanlar için doğal bir temizleme evidir. Onlar ülkenin her yanından gelirler.

Burada olduğumdan beri; sert bir köpek almam gerektiğini düşünüyorum. Ama önce sınırlarım için başka bir şey. Uçak indikten sonra hemen koridordan atlayıp havaalanı eczanesine gideceğim memurdan bir kutu amil isteyeceğim. 'Biliyorum' dedim. 'Ama anlayın lütfen. Ben bir doktorem ve reçeteye ihtiyacım yok.'

Rahatsız olup başını sallamaya başladı. 'Hayır' dedi sonunda. 'Bunları reçete olmadan satamam.' Hala yerinde huzursuz bir şekilde sallanıyordu. 'Öyleyse... Bana bir kimlik filan göstermeniz lazım,' diye homurdandı. 'Elbette' dedim. Cüzdanımı açtım ve beni Kehanet Doktoru ve Yeni Gerçek Kilisesi'nin Bakanı olarak tanımlayan Dini İndirim Kartımı gösterirken aynı zamanda da polis rozetimi de görmesini sağladım. Dikkatlice inceledi ve onu bana geri verdi. Onun içinde bir saygı uyandığını anlamıştım. Gözleri ışıldadı. Bana dokunmak istiyor gibi görünüyordu. 'Umarım beni affedersiniz, doktor,' dedi hoş bir gülümsemeyle. 'Ama sormak zorundaydım. Burada gerçekten bağımlılar var. Her çeşit, tehlikeli bağımlılar. Buna asla inanamazsınız.' 'Boşver, üzülme,' dedim. 'Çok iyi anlıyorum. Ama benim kötü bir kalbim var ve umarım...' 'Elbette!' diye vurguladı. Ve birkaç saniye içinde bir düzine amille geri geldi. Herhangi bir dini indirim talep etmeden ödedim. Ve o beni izlerken hemen kutuyu açıp bir tanesini burnumun altına koydum. 'Kalbin genç ve güçlü olduğu için şükretmelisin' dedim. 'Eğer ben senin yerinde olsaydım, asla... Ah... Kahretsin!... Ne? Evet şimdi beni bağışlamalısın; geldiğini hissediyorum.' Geriye döndüm ve bar yönüne doğru gitmeye başladım.

'Tanrı'nın merhameti üzerinize olsun sizi domuzlar!' diye erkekler tuvaletinden gelen iki denizciye bağırdım. Bana baktılar ama hiç bir şey demediler. Bu sırada ben çılgınca gülüyordum. Ama

fark etmezdi. Ben; yalnızca kötü kalbi olan başka boktan bir rahiptim. Beni aşağıda, Brown Sarayı'nda seveceklerdi. Amilden kocaman bir fırtına daha aldım ve bara girdiğim anda kalbim zevk içindeydi. Kendimi Horatio Alger'in canavar bir reenkarnasyonu gibi hissediyordum... Hareket halinde ve kendine çok fazla güvenecek kadar hasta bir adam.

-SON-

Yazar hakkında:

Hunter S. Thompson, günümüzde bilinen bir yazardır.

Bazı eserleri;

- Cehennem Melekleri**
- Las Vegas'ta Korku ve Nefret**
- Büyük Köpekbalığı Avı**
- Domuzların Nesli**
- Lono'nun Laneti**
- On the Campaign Trail '72'dir.**

“Yanımızda iki torba ot, 75 adet meskalin hâpı, 5 çarşaf kurutucu asit, yarısı kokain dolu bir tuzluk ve bütün bir galaksi dolusu çığlık ve kahkaha attırıcı ve zıplatici vardı! Ayrıca çeyrek galon tekila ve rom ve 1 koli bira, bir parça da ham eter ve iki düzine amilimiz vardı... Beni üzen tek şeyse eterdi. Çünkü dünyada hiç bir şey eter alemine takılmış bir adam kadar sorumsuz ve ahlaksız olamazdı.”

- Las Vegas'ta Korku ve Nefret'ten alıntı...

"İnsanın yüreğini dağlayan bir dönem harikası!" - Tom Wolfe

"Uyusturucu yıllarını en iyi anlatan kitap."

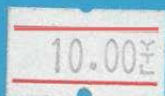
The New York Times Book Review

UNIVERSAL PICTURES PRESENTS A RHINO FILMS LAULA HABULSI PRODUCTION A FILM BY JONAS JOHANSSON JOHNNY DEPP BENICIO DEL TORO "LAS VEGAS A ROKKVE HEFRET"

MARGERY SIMKIN
RAY COOPER
JULIE WEISS
ELLIOT LEWIS ROSENBLATT
LINDLEY WALKER
ALEX Mc DONNELL
NICOLA PECORINI
HAROLD BRONSON & RICHARD FOOS
LAULANBULSI-PATRICK CASSAVETTI-STEPHEN NEMETZ
TERRY GILLIAM & TONY GRISONI
TONY DAVIES & ALEX COY
TERRY GILLIAM
UNIVERSAL PICTURES

www.fear-and-loathing.com

Kapak Illustrasyon Telif © 1998 Universal Studios Publishing Rights, a Division of Universal Studios Licensing, Inc. Tüm hakları mahfuzdur.

www.studyoimgekitap.com

ISBN 975-6523-07-7

9 789756 523070

STUDIO IMAGE